

ÜÇ
GÜNLÜK DÜNYA
EDEBİYATI

PIYON

GERÇEKLE BAŞ EDEMİYORSAN
YALANLARDAN BİR KULE KUR.

Michael Sikkofield

okuyan us

4. BASIM

üç günlük dünya edebiyatı - 4

Michael Sikkofield

PIYON

Üç Günlük Dünya Edebiyatı - 4

Piyon

Michael Sikkofield

ISBN: 978-605-5134-24-2

Yayıncı Sertifika No. 16208

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2013

4. Basım: İstanbul, Ekim 2014

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu

Editörler: Anıl Helvacı, Ömer Erte

Dizi ve Kapak Tasarımı: Ebru Demetgül

Sayfa Tasarımı: Zeynep Erim

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset Ltd. Şti., Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No. 3 Baha İş Merkezi A Blok Avcılar-İstanbul – Tel.: 0212 412 17 77

Matbaa Sertifika No. 12027

Kitabın düzeltisinde Dil Derneği Yazım Kılavuzu'nun 9. baskısı esas alınmıştır.

Eser, 60 gr kâğıt üzerine 11 puntoluk Palatino fontuyla dizilmiştir.

Üç Günlük Dünya Edebiyatı logosu için Simge Ergüler'e teşekkürler.

Bu eserin yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kurucu: Cem Mumcu

Genel Müdür: Çiğdem Şentürk

Kreatif Direktör: Ebru Demetgül

Satış Müdürü: Özgür Doğan

Adres: Fulya Mah. Mehmetçik Cad. Gökkuşluğu İş Merkezi No. 80 Kat: 3

Fulya, Şişli, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86 Faks: (0212) 272 25 32

okuyanus@okuyanus.com.tr

www.okuyanus.com.tr

Yazar hakkında:

Daha iyi bir ev alıp onun taksitleri bitince yazlığın kredisine başlamanın, daha iyi bir arabaya binmek için günışığı görmeyen plazalarda hayatımı tüketmenin anlamsız olduğunu bu sözde ışıltılı dünyaya girmeden fark ettiğim için şanslıyım. Ya da tüm bunların ne kadar boş, ne kadar saçma olduğunu bu genç yaşında fark etmeme ve üç yılımı eve kapanarak geçirmeme neden olan ölüm gerçeğini bu kadar yakınımda, burnumun dibinde yaşadığım için şanssızım belki de...

Öyle ya da böyle, 24 yaşımdayım, İstanbul doğumluyum, erkeğim, rahmetli babam tabelacıydı, ben de yazar olma hevesinden çok, yazmak beni rahatlatmış için yazıyorum.

michaelsikkofield.blogspot.com adresinden gizli örgütler, din ve klasman dışı konular hakkındaki envai çeşit yazıma ulaşılabilir.

Piyon'u 1,5 senede yazdım, siz 1,5 günde okuyacaksınız.

İçindekiler

Bölüm 1: Yumurta	9
Bölüm 2: Tırtıl	15
Bölüm 3: Koza	47
Bölüm 4: Kelebek	159
Bölüm 5: Kelebeğin Kaçışı	247

Bölüm 1: Yumurta

Eğer dünyanın gerçekleri çok rahatsız ediciyse kendinizi yalanlara inandırabilirsiniz ve sizin doğrularınız da o yalanlar olur.

Eğer siz o yalanları kendi dünyanız yaparsanız, dünyaya ait gerçeklerin hiçbir önemi kalmaz. Zira sen neyi görüyor ve yaşıyorsan, hayatın da o olur. Hayatın senin yaşadığın kadardır. Gerçeklerle dolu sıkıcı bir dünyayı yaşamaktansa yalanlarla dolu bir dünyayı yaşamak daha tatlı gelir insana. Benim yanlışlarım da doğrularım da tam olarak burada son bulmuştu. Hem de her şey yeniden başlıyor derken.

Sanırım, en başından anlatsam daha iyi olacak...

İnsanların sürekli birbirlerini aldatmaya çalıştıklarını ilk olarak çocukluğumda aldığım "999999 in 1" atari kaseti sayesinde fark ettim. İçinde sadece 6 farklı oyun vardı ve geri kalan 999993 oyun özünde bu 6 oyunun aynısıydı. Diğer insanlar için bir çıkar kapısı, müşteri olduğumu ilk defa o an fark ettim. Ardından sokakta yediğim ve kolalı zannettiğim meybuzu evde bir kutu kolayı buzlukta dondurarak elde edemeyeceğimi fark ettim. Sonra en az 20-30 golle biten mahalle maçlarında bazı arkadaşlarımın kendi attıkları golleri saydığını fark ettim. Hep beraber oynuyorduk işte, ne gerek vardı ki buna? "İçeride hasta var" diye bize sokakta top oynattırmayan komşumuzun evinde hasta olmadığını annemden öğrendiğimde ise içimden insanlara karşı bir şeyler kopmaya başladı. Zaten nedense önemsiz şeyleri kafaya takabilen bir çocuktum.

Bir çocuk için hayatın en boktan anlarından biri, tartışmada anne ve babasının ona karşı aynı fikirde uzlaştığını görmektir. İçimden, "Ulan başka bir meselede birbirlerini yerler ama konu bana karşı bir şey olunca Kutsal İttifak kesiliyor ibneler" diye geçiriyordum böyle zamanlarda.

16 yaşındaydım. Dangalak matematik hocamız ek kaynak olsun diye bir kitap almamızı istemişti. Bunu pek sallamamıştım nasılsa unutulur diye; fakat ertesi gün matematik dersinde sınıftaki herkesi masasının üzerinde o kitapla görünce ufak çaplı bir "Hasssiktir" çektim. Hocanın, "Kitabın olmadan sakın bir daha sınıfa gelme Can Yağmur" azarı ile arkadaşlarımın "Niye almadın oğlum lan" bakışı birleşince anladım

ki bu kitap alınacak. Bir de yanımdaki çocuğun zoraki bir şekilde benimle kitabını paylaşması, vicdan yapıp "Görebiliyorsun di mi" diye sorarak daha çok benim tarafıma itmesi çok ağrıma gitti; sanki muhtaçmışım gibi anasını satayım. Neyse, şimdi işin yoksa bunu evdekilere anlat, bir de pahalı mıymış neymiş bu amına koduğumun kitabı, kesin kavga çıkacaktı evde. Çıktı da zaten.

Eğitim ve öğretim müfredatının veya geri zekâlı matematik hocasının isteklerinin sorumlusu benmişim gibi bana patladı babam evde: "Yetmiyor mu aldığımız kitap? Başka kitap aldıracaksa bunu niye aldırdı o zaman? Ben nasıl para yetiştirecem senin hocanın kafasına göre aldırdığı kitaplara? Git söyle hocana bunları!"

İlkokul mezunu annem de desteklemez mi babamı bir de... Hayır küçümsemiyorum ama annemin en ufak bir alakası yoktur derslerimle, ona n'oluyorsa. Dersi o kitapla işleyeceğimizi ve almazsam hocayla daha okulun ilk haftasından papaz olacağımı nasıl anlatabilirdim ki şimdi bu insanlara? N'apayım anasını satayım, "Alın" dedi herif işte. Aslında babam kendisi de biliyordu o kitabı alacağını ama önce illaki benim ağzıma bir sıçacaktı, bunu yapmadan hayatta almazdı.

Sinirli sinirli çıktık babamla evden, hızla çarptı kapıyı, annem de cama çıkıp arkamızdan, "Bu kafayla bir bok olmaz senden çocuğum" diye bağırarak cilasını yaptı kendince. Bindik arabaya, arka koltuğa geçtim. Yol boyunca babamın homurdanmalarını sineye çekip ona cevap vermemek zorundaydım, zira en ufak bir isyan ters teperdi ve sırf bana inadından yoldan geri döner, almazdı kitabı.

Yanlış anlamayın, çok kral adamdı aslında babam; mesela 3-4 sene önce "Baba lan, otuzbir çektikten sonra neden pipim yanıyor" diye sorduğumda, "Sabunla yapma oğlum, ondandır" diye tavsiye verecek kadar yakın arkadaşımdaydı. Fakat deli damarı tutunca da anlamsız bir şekilde sıçardı ağzıma; yapacak bir şey yok, kimse peygamber gibi değil sonuçta. Laf aramızda, maddi durumumuz pek iyi değildi bizim, bu yüzden sinir yapmıştı böyle ekstradan masraf çıkmasına. Ben de okulda hiç öyle bir imajım olmadığı için bunu pek belli etmek istemiyordum arkadaşlarıma. Kitabı biraz da bu nedenle almalıydık aslında. Ergenlik akıllı oğlum işte, çok sorgulamayın; sikindirik şeyleri gurur meselesi haline getirebilen fakat genel olarak arsız mahlukatlarız.

Babama işin bu yönünü söylesem kesin gurur yapıp "Alırım tabii aslan oğluma kitabını, başka evladım mı var" derdi ama ben duygu sömürüsü yapmayı hiç sevmezdim. Babama karşı bile. Gel gör ki işin bu kısmını anlatmayınca da olaya sadece kendi açısından bakıp o kitabın ekstra bir masraf olduğunu düşünüyor ve delleniyordu.

Bir de babam gibi bir adam nasıl olur da annem gibi birisiyle beraber üstüme yüklenir, bunu anlamıyordum. O kadar farklı bir insandı ki babam, ergenlik dönemindeki bir çocuk bile onu kendisine örnek almak isterdi. Bilirsiniz, ergenlik döneminde bir başka canlıya dönüşen çocuklar genelde anne-babaya isyan halinde olurlar, ben babama karşı asla böyle bir tavır takınmadım. Zira babam hayatımda gördüğüm en doğru insandı, onun doğruları benim de doğrularımdı. Neyse, önce şu sınavı atlatmalıydım; babam hâlâ alev topu gibi kullanıyordu arabayı... "Bak bak bak,

ibne motora bak sen hele, nasıl da şeridin ortasından ortasından geliyor.”

Bağıl hız nedir bilir misiniz? Kuzey yönünde saatte 70 km hızla giden bir otomobil eğer duvara çarparsa, saatte 70 km hızla giden bir otomobil duvara çarpmış olur, fazlası değil. Zira duvar olduğu yerde duruyordur ve bizim duvara göre hızımız da sadece saatte 70 km'dir. Fakat kuzey yönünde saatte 70 km hızla giden bir otomobil, güney yönünden saatte 80 km hızla gelen bir diğer otomobille çarpışırsa, çarpışmanın şiddeti çok daha büyük olur; sebebi iki taşıtın da birbirine zıt yönlerde hareket halinde olmasıdır.

Bu bilgiyi neden mi verdim? O karşıdan gelen motorun aslında tek farı bozuk bir otomobil olduğunu, babamın da o sinirli haliyle uzunları yakma gereği duymadığını saniyenin 100'de 1'i kadar bir sürede anladım. Karşıdan gelen otomobil tam burnumuzun dibinde, 0,01 saniye sonra bizimle çarpışacakken... O saniyenin yüzde birlik zaman diliminde hayat benim için durdu. Birazdan çarpışacaktık. Ve o ufacık süre zarfında aklımdan geçen tek şey şu soru oldu: “Ya babam ölür de ben yaşarsam?”

Bölüm 2: Tırtıl

(7 yıl sonra...)

İnsan, hayatında hep tutunacak bir dal veya kovalayacak bir tavşan arar ki varoluşunun, koşturmacasının bir anlamı olsun. Bunlardan birini bulamadığınız anda boşluk ve yalnızlık hissi her yanınızı çepeçevre sarar.

Geçen yedi yılda bu dal veya tavşan benim için bazen kazandığım üniversite, bazen bir kadın, bazen de başka abuk sabuk şeyler oldu. Fakat hep oldu. Size belki de şu ana kadarki hayatımı en kısa şekilde şöyle özetleyebilirim: "Sex on the beach" benim için 5 sene

önce bir porno kategorisi, 3 sene önce bir içki, geçen sene ise bir tecrübenin ismiydi.

Şu an ise hepsinden gittikçe uzaklaşıyorum. Kadın, seks, alkol, ot... Bunlar git gide anlamsız hale gelmeye başladı benim için. Bu geçen sürede belki de tek hobim, gizli örgütler tarihi ve sembolizmle ilgili kitaplar okumak oldu. Okulu bitirebilirim, sanırım bitirme tezimi bu konulardan biri üzerine yapacağım. "Okulu bitirebilirim" dedim di mi, bu kendime bile yeni edebildiğim bir itiraf. Zira benim için "okulu bitirebilirim" gibi bir laf söylemek sözkonusu değildi; çünkü okulu kesinlikle bitirecektim ve bitirmek zorundaydım.

Okulda başarılı bir öğrenci olursam, hayatta da başarılı olabilirim zannediyordum; fakat zamanla bu düşünce de beni kesmez oldu. Size işitmesi kolay gelse de yanlış tavşan seçtiğimi kendime itiraf etmek benim için çok zor. Çok az ders çalışarak ülkedeki en iyi üniversitelerden birine girmiştım ve üniversiteden mezun olmak dışında bu hayatta kendi ayaklarımın üstünde durabilmemin bir yolu yoktu. Kendisine ailesinden büyük bir miras kalmayacak biri olarak bu okulda okumak benim için büyük bir lütuftu; fakat engel olamıyordum içinde bulunduğum durumun adını koymaya. Gitgide her şey anlamsız gelmeye başlıyordu.

Üstelik bir de, o kazadan sonra annem benimle konuşmaz oldu. "Konuşmaz oldu" dediysem, *Süper Baba*'daki Zeytin veya *Eşkiya*'daki Keje gibi suskunluk yemini de etmedi ama işte çok nadir konuşur oldu be oğlum, anlayın.

7 yıl boyunca her şey benim suçummuş gibi (ki belki de öyleydi) davrandı. 7 yıldır zar zor sürdür-

düğüm, uyduruk hedefler edinerek kendimi ite kaka motive etmeye çalıştığım bu hayatta, evde her annemle karşılaşmamda içimdeki suçluluk hissi ve hayattan kopma arzusu tavan yaptı.

"Anne, kahve?"

Cevap yok.

"Anne, okula geç kalıyorum, sana da kahve koyayım mı?"

Annem hiç cevap vermeden televizyon seyrediyor. Bağırarak seslenirim: "Anne"!

Dayanamadım, bunu ara sıra yapıyorum, zira herkesin bir katlanma sınırı vardır: "Anne, nasıl 7 yıldır ağzıma sıcıma hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun? Senin kocan öldüyse benim de babam öldü, ben mi istedim böyle olmasını? Bana zor gelmediğini mi sanıyorsun? Her Allah'ın günü neden bana hatırlatıyorsun bunu?"

Annem cevap vermez, ben konuştukça gözleri dolar ve o ıslanan gözleriyle boş boş televizyonu seyretmeye devam eder.

"Allah senin belanı versin anne! Sıç anne hayatımın içine, sıç. Bir gün bu evden siktir olup gideceğim ve bir kere bile yanına uğramayacağım. Hâlâ sana muhtaç olduğumu zannedip nazını geçirebileceğini düşünüyorsun di mi, hiç de öyle değil. Ben daha 23 yaşındayım, siktir olur gider başımın çaresine bakarım. Esas sen bana muhtaçsın, gittiğimde artık duvarlara bakarsın öyle şeytan şeytan."

Annem dayanamaz, gözleri kaldırabileceğinden fazla yaşla dolduğunda ağlamaya başlar ve yüzüme bile bakmadan odasına gider.

İşte hayatımın son yedi yılının ortalama bir sabahı. Şimdi bu keyif ve sevgiyle okula gidebilirim.

Okula giderken en nefret ettiğim şey de, otobüs-ten indiğinde az samimi olunan biriyle karşılaşmak ve duraktan okula kadar onunla yürümektir. Siki-ndirik muhabbet açma çabaları, aslında cevabını hiç merak etmediğin fakat sırf laf olsun diye sorduğun yapmacık sorular, zoraki tebessüm ifadeleri... Of! Bu sabah bunu kaldıracak gücüm yok, en iyisi kimseye bakmadan elektrik faturası dağıtan postacı gibi hızlı adımlarla sınıfa yürümek.

Sınıfa girince arkalara otur. Samimi olduğun ço-cuklar zaten arkalarda oturur genelde ama tersi de olsa sen yine arkalara otur. Zira hocayı en yakından dinleyip not almak için sınıfa yarım saat erken gelen ve en ön sıraları kapan o iğrenç jokeysiz atlar orada-dır. Mümkün olduğunca onlardan uzakta dur. Bu insanları anlayamıyorum. İğrenç ve anlamsız hırslar, ders notu tutup "Sınavda benden yüksek alabilirler" düşüncesiyle başkalarından saklamak... Bu beni de-lirtiyor!

Bu insanların olayı okul, not veya kariyer değil. Bu insanlar yalnızca hırslanmaya ve birilerini çiğnemek için çalışmaya programlanmış haldeler. Eğer için-de bulduğumuz dünyayı bambaşka bir dünyayla değiştirselerdi ve o dünyada okul, staj, kariyer, para gibi zırvalıklar olmasaydı, bu insanlar yine aynı ola-caklardı. Yine ellerine geçen ilk fırsatta birilerini ez-meye çalışacaklardı.

Amaçları kendi mutlulukları bile değil, sadece kazanmak istiyorlar. Oysaki kazanma arzusunun anlamsız ve fazla olanı, sana kazanmak istediğin şey dışındaki her şeyi kaybettirir ama onlar bunu göremi-

yorlar, hırslarının kölesi olmuş durumdalar. Sadece tek bir şey yapmaya programlanmış robot gibiler.

“Sana ne be oğlum, işine bak sen” dedim kendime yıllarca; fakat bir noktadan sonra her şey batmaya başlıyor adama. Eğer acı eşiğine yakın bir yerlerde dolanıyorsan, yüzüne kapanan kapının rüzgârı bile canını yakar hale gelir. İşte öyle bir haldeyim, bunlara artık tahammül edemiyorum; daha doğrusu tahammül etmek zorunda olmaya tahammül edemiyorum. Başka bir seçeneğimin olmayışına...

Etrafıma baktığımda “işte o” diyebildiğim çok az insan var. Hayattaki insanlar benim için iki kategoriye ayrılıyorlar, birincisi mecburen bir şekilde karşılaştığınız veya iç içe yaşamak zorunda olduklarınızdır. Bunlar aynı sınıfta ders aldığınız, aynı işyerinde çalıştığınız, aynı apartmanda oturduğunuz alelade insanlardır. Eğer onlar olmasaydı onların yerine muhakkak başkaları olacaktı, zira ne o sınıf ne o işyeri ne de o apartman dairesi boş kalabilir. Oralarda birilerinin olması gerekir ve o boşluk da alelade insanlar tarafından doldurulur. İkincisi ise her ne koşulda olursa olsun karşınıza çıkacak ve sizi bırakmayacak olanlardır. Yani kaderinizde yazılı olanlar.

Benim, “İşte o” dediğim insan Arya; fakat daha ondan bahsetmeyeceğim.

Dersler biter, eve dönmek istemezsin, mecburen arkadaşlarınla iki bira içmeye gidersin. Sırf sıkıntıdan ve biraz da alkolün etkisiyle hayatında senin için zerre anlam ifade etmeyecek bir kadına dünyanın en anlamlı sözlerini dizersin. Bunu yaparken tek amacın vardır; seks, yani dünyevi menfaat.

Zorla âşık olmaya çalışırsın, ama bu zorla olacak bir şey değildir. Zorla tutunacak bir dal veya kovalayacak bir tavşan yaratmaya çalışmak senin için alışlageldik bir şey olsa da, bunu aşka adapte edemezsin. Zaten çok kısa ömürlü olan bir duyguyu ellerinle yapay olarak var edemezsin ama etmeye çalışırsın. Sonucun ne olacağını bile bile sadece kendini kandırırsın.

Geceyi ilk defa kapısından içeri girdiğin bir evde geçirirsin. O an için kendi evinden daha çekici gelir sana bir başka yatak, hele içinde bir de kadın varsa. Hoş, kendi evin olsa ne olacaktı? Yıllardır otelden farkı yok orasının senin için. Bir evi ev yapan şey o evde hazırlanan kahvaltı ve beraber yenen akşam yemeğidir; benim "aile olma" ölçütüm budur.

Kahvaltı denilen şey bizim evde yıllardır yok ki... Kahvaltı hazırlanmayan evin ta amına koyayım! Çırlıçıplak sarılıp uyuduğun kadın bir de sabah olunca sana kahvaltı hazırlıyorsa işte o zaman o ev senin için daha fazla şey ifade eder: huzur. Huzur ve aile ihtiyacını bir başka kadınla beraber olarak kapatmaya çalışmanın da sadece tek bir adı vardır: mastürbasyon.

Sabah olur uyanırsın, bu sefer sana gülen bir kadın vardır karşında, bu geçici olarak okşar içini. Sonra en ufak bir ilginin bulunmadığı o iğrenç derslere girip önündeki kâğıda bir şeyler karalarsın. Bundan bir önceki, ondan önceki ve ondan da önceki günlerde olduğu gibi. Birkaç yıl sonra okul denilen şeyin yerini bir iş alacaktır, aynı aptal tekdüzeliği ve yapay hayatı orada da yaşayacaksındır. Maaşlı bir işe girip evleneceksin, Megane taksiti ödeyeceksin, eşinle televizyonda o akşam hangi dizi varsa onu izleyeceksin, bu sırada eşin soyduğu elma dilimini bıçağın ucuna

batırıp sana ikram edecek, arka odadaki çocuk ağlayacak "Hadi bu sefer sen bak" diyecek eşin sana, odaya gidip çocuğu susturacaksın ve bu her gün tekrarlanacak. İşte biz buna kötü hayat simülasyonu diyoruz. İnsanlar bu kötü hayat simülasyonu için bile neredeyse bir ömür boyunca okumayı ve çalışmayı kabul etmiş haldeler.

Öylesine yapay ki hayatımız... Bu yapay hayat ve Tanrı'nın insana sunduğu doğal hayat arasındaki tek ortak nokta ölüm.

Uykuda olduğunu ancak ölüm denilen şey ile bir şekilde karşılaşınca fark edebiliyorsun. Bundan daha kötü olan ise uykuda olduğunu bildiğin halde uyanamamak. Uyku felci veya karabasan dedikleri şey gibi aynı, uyanık olduğunun bilincindesin; fakat ne kıpırdayabiliyorsun ne de sesin çıkıyor. İçinden bağırarak, tüm nefretini kusmak geçse de hareket edemiyorsun.

Ben de uykuda olduğumu ilk defa "ölüm"le karşılaştığımda anladım.

Babasını kaybetmiş birkaç yakın arkadaşım vardı çocukken ve onlar benim gözümde bu dünyanın en şanssız insanlarıydı. Nasıl olabilirdi ki böyle bir şey? "Bizim başımıza böyle bir şey gelmez" kategorisindeki olaylardan biriydi bu benim için; hani ancak filmlerde olabilen veya milyonda bir insanın başına gelebilen çok talihsiz bir olay gibi. İnsan genellikle kendisinin bir gün öleceği gerçeğini yok sayarak yaşar; fakat ben en sevdiğim insanın da hiç ölmeyeceğini düşünerek yaşıyordum.

Aslında gerçek bir hayatta yaşadığımı, o "dağ gibi" babanın da bir gün çekip gidebileceğini ve "Bizim başımıza böyle şeyler gelmez" diyebileceğim bir dünya-

da yaşamadığımı işte o kaza günü anladım. Açıkçası bu dünyada ölüm olduğunun farkına vardıkça, bu dünyanın sana vadettiklerine bağlanman da zorlaşıyor. Oysa o kazadan sağ çıkmamak için her şeyimi verebilirdim. Zira bazı şeylerin farkında olmak insanı güçlendirmiyor, ölmekten beter ediyor. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir" sözü dünyanın en ağır ve en orospu çocuğu yalanıdır. Ölüm bir nötrlük haliyse, ölümden beteri acı içinde kıvranmaktır ve ölümcül olmasına rağmen seni öldürmeyen darbe sana sadece azap verir. Açıkçası, seni öldürmeyen şey çirkinleştirir, nasırlı topuk gibi yapar. İğrençleştirir.

Sabah olsun. Okula geç kalmamak için saatini kontrol et sürekli; fakat, "Geç kaldım hassiktir" diye paniklemek için saatin 20 dakika ileri olsun hep, ardından bunu bildiğin için, "Lan zaten ileride bu saat, n'olcak ki" deyip acele etme. Sonuç olarak yine geç kal. E kal, ne olacak ki? Dışarıdan harika gözüken fakat özünde boktan olan bir iletişim fakültesinde, boktan tiyatrocuların ve boktan hocaların kaprislerini çekeceksin yine. Ne kadar geç kalsan o kadar iyi.

Kendime "tutunulacak dal" olarak bundan daha boktan bir mecra seçemezdim.

Neyse işte... Hayat böyle ekmek elden su gölden geçerken bir şey oldu, hayır hayır, aslında hiçbir şey olmadı. Bir anda kafamı yastıktan kaldıramaz oldum.

Sıkıldım.

Her şeyden sıkıldım.

Uyandığımda saatin kaç olduğunu pencereme vuran ışıktan kestirmeye çalışıyordum artık. Saat ve

gün kavramı çıktı hayatımdan bir süre, okulu da sermeye başladım.

Kendime koyduğum yapay hedeflerin, insanların davranışlarının, sikindirik nezaket gösterilerinin, yolumun kesiştiği insanların sanki benimle beraber yürüyorlarmış rolü yapmalarının ve hayatın kendisinin ne kadar uyduruk olduğunu gittikçe daha fazla fark ediyor olmam sırtımda büyük bir yük oluşturunca zaten, o yükle ancak buraya kadar dayanabildim. Artık bu uyduruk hayatla olan tüm bağlarımı koparttım. Okula gitmeyi bıraktım, telefonları açmamaya başladım, dışarı adımımı kolay kolay atmaz oldum. Dışarıdaki hiçbir şeyin beni mutlu edemeyeceğini düşünmeye ve tüm yaşama isteğimi kaybetmeye başladım.

Bu kadar yükü tek başına sırtlamak bir yerden sonra zor geliyor insana. İnsan ona neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyen bir ak sakallı istiyor hayatında, zira özgür irade sorumluluk almak demektir ve sorumluluk almak kolay bir iş değildir. Babam benim emniyet kemerimdi, hayat sigortamdı, ak sakallı dedemdi. Canım sıkıldığında ona anlatırdım kafama takılan mevzu her ne olursa olsun ve artık babam yoktu. Babam varken bana hiçbir şey olmazdı fakat artık babam yoktu. Babam varken benim bir ailem vardı, şimdiyse yoktu.

Ben sanırım babamı ve babamın yanımda olduğu zamanlardaki çocuksu cehaletimi özlüyorum. İnsan ne kadar az bilirse, o kadar fazla bildiğini zanneder. O zamanlar her şeyin en iyisini bildiğimi zannediyordum, şu an ise hiçbir şey bilmediğimin farkında olmak bana ağır geliyor.

Babamı tek özleyen ben değildim elbette. Bir sabah, annemin salondaki ağlama seslerine uyandım. Annemin ağlaması ve benim buna karşı hiçbir şey yapmamam, artık benim için rutine binmiş bir durumdu zaten. Fakat yine de gidip bir bakmak istedim. Annem salondaki kanepeye oturmuş, babamın eski bir fotoğrafına bakarak ağlıyordu. Annemin şikâyetlerini, söylenmelerini, ağlamalarını sürekli duymuş ve buna karşı artık nispeten duyarsızlaşmış birisi olsam da bu sefer içim ister istemez cız etti. Ne yapacağımı bilemedim. Hani arkadaşının öyle bir derdi vardır ki ve sen de öyle yarrak gibi bir adamsındır ki, elinden tek gelen "Takma kafana ya" demek olur, çok bir sikime derman olacakmış gibi.

İşte o çaresizlikle "Anne" dedim. "Anne, ne yapabilirim?"

"Ah oğlum, bir bilsen nasıl özlediğimi" diye ağlamaya devam etti annem.

"Ben de çok özlüyorum anne, ne yapabiliriz ki ama" diye sordum.

Annem "horrrk" diye burnunu çektikten sonra fotoğrafı almış olduğu sehpanın üzerine geri koydu ve götünü dönüp odasının yolunu tuttu.

Bunu görünce, ona karşı hissettiğim anlık şefkat duygusu hemen kayboldu. Onun nasıl biri olduğunu ve kiminle konuştuğumu hatırlayıverdim. Dayanamayıp arkasından bağırdım: "Özlemişmiş... Bu yüzden sıçtın adamın hayatının içine, di mi!"

Daha önce de çaresizlikten ve yalnızlıktan annemle konuşmaya çalıştığım olmuştu, hepsinin sonunda da "Kafamı sikeyim" demiştim. Babam porselen

aydanlık, annemse cezveydi. Porselen aydanlıkta kaynatılan çayla cezvede ısıtılan çayın tadı bir olmaz amına koyim, olmaz. Ben porselen aydanlığımı kaybetmişim, cezveyse onun yerini tutmuyordu.

Eğer o matematik hocası bizim okula atanmasaydı veya okulun ders programını hazırlayan kurul, o hocayı bizim sınıfa vermeseydi veya o hoca gezdiği kitapçıda o kitabı hiç görüp beğenmeseydi veya almamızı istediği o kitabın yazarının yayınevi kitabı basmayı kabul etmeseydi veya o kitabın yazarı bundan otuz yıl önce matematik öğretmenininin tavsiyesine uyup matematik okumaya karar vermeseydi, babam şu an yaşıyor olacaktı. Bunlardan sadece bir tanesi bile gerçekleşmiş olsaydı, annem kendi evladını sevmek ve sevmemek arasında bu kadar gidip gelmek zorunda kalmayacaktı.

“Siktir et Can” dedim kendi kendime, salonun içinde volta atmaya başladım.

Daha önce söylediğim gibi bu hayatta adam olmanın ve açlıktan ölmemenin tek yolu olarak üniversiteyi görüyordum önceleri. Zira o okullarda küçüklüğümüzden beri, “Bu sıralarda olmak için kaç çocuk can atıyor biliyor musunuz” başa kakmalarıyla, sanki elimizde çok değerli bir şey varmış da onun hakkını vermiyormuşuz gibi içimize suçluluk tohumları ektiler.

Ve o okul artık benim sikimde bile değildi.

Bu hayatta aç kalmamanın veya insanca yaşamının tek yolu bu değildi. Kararımı vermişim, Can Yağmur sırf bir “kötü hayat simülasyonu” uğruna hayatını satmayacaktı. Sikindirik bir diploma uğruna, bir yerlerden bıçak bulup arkadaşlarını korkutan sekiz yaşındaki çocuklar gibi, elinde yetki ve imkân

var diye başkalarına güç gösterisi yapan sığır akademisyenlerin kaptislerini çekmeyecekti.

Diploma neye benziyor biliyor musunuz? Babaannemin fotoğraf albümündeki o siyah beyaz kadın fotoğrafına. Anlatayım...

Ufaktım o zamanlar, babaanneme gitmiştik, amcamlar falan da oradaydı. Babaannemin evi tam bir yaşlı eviydi, televizyonu yalnızca iki kanalı çeker, radyosundan hışır hışur sesler çıkar, insanlar konuşmadığında oluşan sessizliği duvar saatinin tik tak sesleri bozardı. Gerçi babaanne evlerindeki duvar saatlerinin sesi tik tak diye çıkmaz, gorç gorç diye çıkar, yani en azından babaannemin saati öyleydi. Mutfaktan salona yeni giren biri hemen sobanın yanına gider, önce sırtını sobaya verir, ardından avuç içlerini sobaya uzatarak ellerini ısıtırdı, zira soba bir tek evin salonunu ısıtırdı. O evde yapılabilecek en zevkli aktivite ya muhabbet etmek ya da camdan dışarıya bakarak yoldan geçen insanları ve arabaları seyretmektir. Tabii bir de babaannemin yıllardır biriktirdiği eski aile fotoğraflarıyla dolu albüme bakmak.

Albüme her bakışında sanki ilk defa bakıyormuş gibi keyif alırdım, zira o evde bir çocuğun eğlenmek için çok fazla seçeneği yoktu. Babam ve amcamın çocukluk hallerinden, dedemin kurbanlık koyunla beraber verdiği pozlardan ve tüm akrabaların eski vesikalık fotoğraflarından oluşan bir albümdü.

Amcam da yanımda benimle beraber fotoğraflara bakıyordu, ölen veya çok uzak akrabamız olan, bu yüzden de tanıyamayacağım kişilerin kim olduğunu bana açıklıyordu. Turist rehberi gibiydi amına koyim.

Yine hiç tanımadığım bir kadının vesikalık fotoğrafını göstererek "Bu kim, biliyor musun" diye sordu.

"Bilmiyorum amca, kim?"

"Bu kadın, dedenin metresi lan. Babaannenin aklı ermiyor yazık, akraba zannedip saklıyor fotoğrafını yıllardır."

Çocuk aklımla salondaki diğer insanlar bu durumu fark etmesin diye hemen o fotoğrafın bulunduğu sayfayı kapattım, sonra da çaktırmadan suratlarına baktım "Acaba gördüler mi" diye.

Babaannem "Herhalde akrabadır, lazım olur, bulunsun" diye düşünüp hiç bilmediği bir kadının fotoğrafını saklıyordu albümünde. Hem de yıllardır.

İşte bir diploma almak için öğrenilen lüzumsuz bilgiler, girilen dersler de aynı o fotoğraf gibi. Kimse bunun ne işine yarayacağını bilmiyor ama önemli ve gerekli zannedip yıllar boyunca okumak için götünü yırtmakta bir mahzur görmüyor.

***

Evden çıkmıyordum. Sadece okuyor ve uzun uzun voltalar atarak düşünüyordum. Sonra kendime bir müsvedde defter edindim, yazmaya başladım. Hani evde temizlik yaptıktan sonra veya kırk yılda bir namaz kıldıktan sonra içinizde, "Ben iyi bir şey yaptım" hissi oluşur ya, hah işte yazmak da bende aynı etkiyi yaratıyordu.

Günler geçtikçe neden insanları okullarda, işyerlerinde, devlet dairelerinde hep angaryalarla uğraştırdıklarını ve neden insanların tüm bunları normal

veya önemliymiş gibi karşılayıp şikâyetçi olmadıklarını daha da düşünür oldum. Önce düşündüklerimi not etmeye başladım, sonra notların boyutu gittikçe büyümeye başladı. Müsvedde defterimi yanıma aldım, gece boyunca kendi kendime bir şeyler karaladım evde.

Dayatma

İş kazası, bir ip cambazı için ölüm demektir, bankada çalışan gudubet suratlı Neriman Hanım için evrakların üzerine çay dökülmesidir.

Kar yağması, bir çocuk için okulların tatil olmasıdır, bir yetişkin için trafiğin içine edilmesidir.

"Başın sağ olsun" lafı söyleyen için görevini yapmak, vicdanını rahatlatmaktır; duyan içinse dünyanın en ağır lafıdır.

Cahile laf geçirememek, Galileo için engizisyon mahkemesine dünyanın döndüğünü anlatmaktır. Bir çocuk için Atari'nin televizyonu bozmadığını babaanneye anlatmaktır.

Terörist, bir Amerikalı için Müslüman, bir Türk için PKK'lı, bir Filistinli için İsrail devletidir.

Plüton, 5 sene önce lise giriş sınavlarına hazırlanan bir çocuk için bir gezegendir, bugün hazırlanan çocuk için değildir.

Savaş, aşırı zenginler için fırsat, generaller için onur, masumlar için ölümdür.

Korsan kitap işi yazarlar için hırsızlık, tezgâhtarlar için ekmek kapısıdır.

Huzur, bencil için sürekli cebini doldurup kendini garantiye almaktır. Kalender için, tanımadığı üstü başı dağı-

nık bir adama yemek ısmarladıktan sonra cebinde kalan son parayla dolmuş binmektir.

Tevazu, kibirli insan için "Mütevazıyım" demektir. Mütevazı adam içinse "Ben de kibir sahibiyim" demektir.

Veli toplantısı, notları iyi olan öğrenci için pek bir şey ifade etmez, notları kötü olan öğrenci içinse kara kara düşünme zamanıdır.

Bayramlar, ailesi olanlar için güzeldir, ailesi olmayan kişi için sıradan bir gündür.

Tsunami, bir Haitili için korkudur, Yozgatlı için "O ne amağa goyum"dur.

Kurnazlık, bir çocuk için bakkala çaktırmadan içinde taso var mı diye cipsleri kurcalamaktır. Bir bakkal için, "Kaşarım kötü abi, beyaz peynir keseyim sana" deyip elinde kalan beyaz peyniri kakalamaktır.

Vatanseverlik, cahil için ölmektir, kafayı kullanan adam için hayattayken bir şeyler yapabilmektir.

İnternet, ufku dar adam için Facebook'ta okey oynamaktır, ufku geniş insan içinse bütün dünyaya ulaşabilmektir.

Akıllı çocuk, cahil anneye göre yerinde mal mal oturan çocuktur. Elinde kamerayla "Komik bi şey yapsa da internet'e koysam" diye düşünüp bütün gün evladını çeken hödük anne içinse şımarık çocuktur.

Saygı, cahil Müslüman için başka insanların içkisine sigarasına laf atmaktır, akıl sahibi Müslüman içinse müzik dinlerken "Ezan mı okunuyor" tereddüdüne düştüğü an müziğin sesini kısıp dışarıya kulak vermektir.

Eğitim toplumun gözünde kolejdir, üniversitedir, diplomadır. Toplumun yanıldığını fark edenler içinse her türlü yeni bilgi ve fikirdir.

İnsan, doğuştan gelen içgüdülerinden daha çok kendi gözlemleyip yaşadıklarıyla öğreniyor dünyayı. Herkes farklı hayatlar yaşıyor, farklı olaylar gözlemliyor, farklı kişilerle ilişki kuruyor ve ne gariptir ki her şeyi bu kadar "görelilik" üzerine olan insanın doğruları doğru kabul ediliyor. Halbuki 5 sene önceki Plüton'la bugünkü Plüton aynı. Plüton kendini bozmadı, Plüton değişmedi, o her zamanki gibi dolanıp duruyor yörüngesinde, değişen sadece insanın doğruları oldu. Bir şeyin "doğru" olması, insanların veya toplumun onu doğru bellemesiyle alakalı değildir. Fakat yine de doğası gereği kusurlu olmaya mahkûm insanın doğruları doğru kabul ediliyor bu hayatta.

İdamlar, karalamalar, eğitim, adalet hep insanın doğrularına göre şekillendiriliyor bu dünyada. Medya, sevmemiz gereken kişilerden nefret etmemizi sağlayabiliyor, nefret etmemiz gereken kişileri de sevdirebiliyor; korkmamız gereken şeylere bizi alıştırabiliyor, alışmamız gereken şeylerdense korkutabiliyor. Zira insanlardan oluşan bir dünyanın doğrularını belirlemenin yolu, bu insanlara doğumlarından itibaren bir şeyleri "doğru" diye dayatmaktan geçiyor. İnsan neyi doğru kabul ederse, o şey doğru oluyor.

Öyleyse bir soru soracağım.

Ya insanlar yanılıyorsa?

Başkalarının koyduğu kuralların kölesi haline gelmiş vaziyetteyiz. İnsanlar ömürleri boyunca kursosuz bir şekilde itaat ettikleri, itaat etmeyenleri cezalandırdıkları, ayıpladıkları bir kuralın ne kadar doğru olup olmadığını bir kez bile düşünmeyebiliyorlar. Örneğin 18 yaş sınırı... Hayatınız boyunca bunun ne kadar saçma bir kural olduğunu bir kere bile düşündünüz veya dile getirdiniz mi? 17 sene 364

gün yaşamış bir Murat ile 17 sene 365 gün yaşamış bir Hasan'ın hukuksal alanda neden bu kadar farklı hakları vardır? Hasan araba sürebilir, Murat süremez. Murat daha bir çocuktur, olgun değildir ama Hasan öyle mi? Hasan dışarıda içki içebilir, o bir yetişkindir ama Murat'ın dışarıda içki içtiğini gören bir polis olursa hem Murat'ı azarlar hem de mekân sahibine ceza verir. Sen nasıl bir insansın arkadaşım, el kadar Murat'a nasıl içki içirirsin? Hasan paşalar gibi erotik bir filme gidebilir; fakat Murat, ah Murat, ne işin var senin erotik filmde? Ya ruh sağlığın ve zihinsel gelişimin olumsuz yönde etkilenirse, hiç düşündün mü bunu küçük yaramaz? Yoksa sen kendini Muhteşem Hasan'la bir mi tutuyorsun be çocuğum?

Haa ama töre gereği namusunu temizlemek için bir cinayet işlerse Murat, o daha bir çocuktur, tam bir olgunlukla karar veremez, o sebeple hafifletilmiş ceza alması gerekir. Ne bilsin el kadar çocuk adam öldürmenin ne demek olduğunu? Ama Hasan? Seni orospu çocuğu Hasan seni, sana da müebbet veriyorum, koskoca akli başında adam olmuşsun, bir de gidip cinayet işliyorsun.

İyi de arkadaşım, Pokemon mu lan bunlar?

Sen şimdi adaleti, insanların bir günde bir üst sınıfa terfi etmelerine dayanan tuhaf bir teoriyle mi sağlıyorsun? Hayatta bu kadar keskin çizgiler mi var?

Unutmayın ki Adolf Hitler'in yaptığı her şey kanunlara uygundu. Zira kanunları adaleti sağlamak için değil, senden kanununa uygun bir şekilde faydalanmak için koyarlar.

İnsanlar sorgulamıyorlar, düşünmüyorlar. Onlar sadece kandırılmak ve itaat etmek istiyorlar. Kendileri yerine düşünen ve karar alan başkaları olsun

istiyorlar. Olaylara biraz geniş ve bütünsel açıdan bakmanın kendilerine hiçbir fayda sağlamayacağına inanıyorlar. Hepsi “mayıştan haber ver” kafasındalar, en iyi üniversitelerde okuyanları dahil.

Sikindirik toplum kuruluşlarına üye olurlar fakat yoldan geçen bir boyacı “Yeğen el atsana” dediğinde tiksiniirler, duymazlıktan gelip yollarına devam ederler.

Facebook’ta sürekli “aslında” ne kadar da süper biri olduklarını ama sizin bunun farkında olmadığını belirtme çabasındadırlar.

Haiti’de deprem olunca sembolik yardım kampanyalarına SMS ile 5 lira bağışlayarak katılır, insanlara “Duyarlı olalım lütfen” triplerinde gösteriş yapıp vicdanlarını rahatlatırlar ama Filistin’de ölenlere o kadar da önem vermezler. Çünkü onlar Müslüman ve cahildir. Bu durumda başkalarının inancını ölesiye önemseyen ta kendileridir; fakat onlar bunun farkında değiller. Yüzlerine bunu vurursan eğer, her halkın insanının yaşama hakkı olduğunu dile getirirsen, onların dilinde ya yobaz ya da faşist olacaksındır, etiketleri çoktan hazırdır. İnsanlarla istedikleri dilde konuşmazsan ve bazı şeylerle yüzleşmelerini sağlarsan, sana muhakkak bir etiket yapıştırırlar. Zaten bu hayatta kimse senden nefret etmiyorsa bir şeyleri yanlış yapıyorsun demektir.

İçlerindeki aşağılık kompleksini ve suçluluk duygusunu bastırmak için sürekli kendileri gibi düşünen insanlarla dolaşırlar. Arkadaşlarıyla beraberken aslan kesilen, ona buna laf atan; fakat yalnızken süt dökmüş kediye dönen ortaokul öğrencisinden farklı değillerdir.

Bu iğrenç toplumdan izole olmaktan başka bir şansım yok benim.

Mesleği oyunculuk olmadığı halde böylesine rol kesebilen ve bu rolden hiç sıkılmayan aktör ve aktrisler arasında ben boğuluyorum. Her öğle yemeğinde salata yiyen, yılın 365 günü diyetle olan, sadece kendi inanmak istediğine inanan, hiçbir bok bilmeden görüş sahibi olan ve utanmadan bu altyapısız görüşünü ağzından tükürükler saçarak savunan, cahil cesaretli ama korkak, duyarlı gözüken ama sığır gibi yaşayan amına koduğumun yapmacık kasıntı orospu evlatları. Suratlarına bakmaya bile tahammülüm yok bu insanların. Bunlar farklılık olsaydı hazmedebilirdim; fakat içinde yaşadığın toplumun tamamına yakını böyle olunca artık bunu kaldırman zorlaşıyor. Bunları başkalarına söylediğinde ise "Sana ne olum, bak dalgana" tavsiyesi alırsın ama o kadar kolay değildir, "dalgana bakmak". Bizler dış etkilere açık mahlukatlarız, önemsememe eşiğin ne kadar yukarıda olursa olsun, bir yerden sonra boğar seni bu gerçekler. Bir yere kadar dikkate almayabilirsin, ama sadece bir yere kadar...

Tahammül etme eşiğini aştığın andan itibaren ise fışkırır bütün bunlar. Burnundan, gözlerinden, kulaklarından, götünden, bulabildiği ilk delikten fışkırır bütün içine attıkların.

Ben sanırım artık içime atamıyorum.

Ben artık koyverdim.

Gerçeklik ihtiyacını bile sanaldan gidermeye çalıştığımız bu dünyada bırakın ben koyveren olayım, kaybeden olayım.

Günler geçtikçe daha çok odama kapanır ve daha çok yazar oldum. Eskiden yazı yazmayı seven bir insan değildim, hatta ilk ve ortaokulda ödevlerimi bile sınıfta benden hoşlanan birkaç kıza yaptırırdım; fakat insan bu, değişebiliyoruz sonuçta. İnsanların "hastalık" dediği bu halden çıkamayalı kaç ay oldu bilmiyorum. Kendimi evime, daha doğrusu odama kapatmışken gizli örgütler, kapitalizm ve yeni dünya düzeniyle ilgili daha çok şey okuma fırsatı buldum. Okudum, okudum ve daha çok okudum. Okudukça yazmak istedim. Zira her şeyin birbiriyle inanılmaz bir bağlantı içerisinde oluşunu görememek sadece körlere nasip olabilecek bir işti. Bu farkındalık bende büyük bir yazma, içimi dökme arzusu uyandırıyor-du.

Her şeyi boş verdim. Bu yediğim bok kaçmak mıydı, tepki miydi, isyan mıydı, hiçbir fikrim yok. Kendime teşhis koymuyorum. Fakat işin tuhafı, şu an yaptıklarımı bir gençlik hevesi adı altında mazur gören insanlar, bir 10 yıl sonra bana baktıklarında "salak" diyecekler. "Salak, istesen şimdiye x'lerin, y'lerin olacaktı, salak."

Ben bir salağım.

Önce bunu kabullendim.

Bunu kabullenince etrafımdaki insanların salaklıklarını daha kolay görebilir oldum. Zira benim salaklığımın onlarinkinden tek farkı, bir salak olduğumu bilmemdi. Onlar ise salak oldukları halde kendilerini akıllı zannediyorlardı. Sistem onlardan rol yapmalarını, duygularını bir kenara koyup sadece mantıklarını kullanmalarını, mutluluğu satıp konforu, tutkuyu satıp rahatlığı almalarını istiyordu. Eğer sistem bunu istiyorsa, ben bu sisteme uymayacaktım.

Bunu sırf sisteme uymamak veya sırf anarşist olmak adına da yapmıyordum. Değişimin kendisi amaç olmamalı, eğer mevcut düzen bana Tanrı'nın doğal hayatını veya cenneti sunabiliyor olsaydı, o vakit ben de başkaldırmayabilirdim. Fakat sistem ve sistemin kendisi haline dönüşmüş hayat bu kadar yapayken benim değişmek ve değiştirmekten başka bir şansım yoktu. Başka türlü yaşayamazdım, zira benim yönüm de buydu. Herkesin bir yönü vardır, eninde sonunda ona döner.

Lisedeyken kafası fiziğe acayip basan bir arkadaşım vardı. Günlerce bir formül üzerinde düşündü ve muazzam bir aksaklık buldu bize öğretilen o formüle ait. Sonra bunu fizik hocasına ilette ve hocanın sınıfı önemsemeyerek 1 saat boyunca düşünüp durduğu, içinden çıkamadığı bu hata hakkındaki yorumu dersin sonunda sadece şu oldu: "Eğer böyle bir hata olsaydı bilim adamları bunu şimdiye dek keşfederdi."

Einstein'a "geri zekâlı" diyenleri, Che'ye "hayalperest aptal" diyenleri veya Atatürk'ün yanında "Amerikan mandasına girelim" diyenleri bugün kimse hatırlamıyor.

O fizik hocasını da kimse hatırlamayacak, tabii arkadaşımı da... Zira arkadaşım karşısındaki herifin salak bir insan olduğunu bilmiyordu, hocasını çok ciddiye aldığı için pes etmişti.

Eğer ortaya hiçbir şey koymadan sadece yapılmış olanları eleştiren, başkalarının yaptıklarında hata arayan biriyseniz, siz bir aptalsınız.

Eğer yapılmış olanları eleştirenlerden çekinerek ortaya bir şey koymayan insanlarsanız, siz büyük bir aptalsınız.

İnanın etrafınızdaki insanların % 99'u benden aptal olmasınlar ama biraz aptallar.

Arabasına bindiğiniz ilk taksiciye "Aslında satacaksın her şeyini, yerleşeceksin köye ya da ne bileyim bi adaya..." deyin, size muhtemelen hak verecektir. 30 yaş üstü çoğu insanın aklına bu fikir gelir zaman zaman. Fakat uygulamaya konulma oranı binde bir bile değildir, emin ol. İnsanlar "Nereye gitsek, n'apsak" diye birbirlerinin gözlerinin içine bakan, birinin bir şey yapmasını, bir teklif sunmasını bekleyen karsarsız arkadaş grubu gibiler. Fakat öyle iğrenç bir arkadaş grubu ki bu, değişik veya yeni bir teklifle karşılarına çıkarsan seni susturmak isterler. Zira insanların bu hayatta diğerlerine karşı bakış açısı şudur: "Ben yapamıyorum, öyleyse sen de yapamazsın. Yapabilecek olsan dahi benim kendimi daha iyi hissetmem için yapmamalısın, çünkü ben yapamadım." İnsanlar sandığımızdan daha da zavallı.

***

Büyüdükçe kendinizi daha da "bir şeyler başarmış olmak" zorunda hissediyorsunuz ya, işte bu çok boktan bir his.

Bar Mitzva ve Bat Mitzva nedir bilir misiniz? Yahudilerin 13 yaşına basan erkek ve 12 yaşına basan kız çocukları için düzenledikleri sorumluluk alma törenleridir bunlar. Sorumluluk alma yaşı nasıl herkes için aynı olabilir ki amına koyim? Mesela bana göre bir çocuğun ergenliğe geçiş belirtisi cüzdandır, cüzdan kullanmaya başladığın an büyümeye de başlamışsındır toplumun gözünde. Daha sonra akranın ve hatta senden yaşça küçük futbolcuların Barcelona'da,

Arsenal'da oynadığını görürsün, bu da bir sonraki büyüme basamağıdır ve sana ufak bir hassiktir çektirir. Bir sonraki büyüme basamağı ise telefon rehberine sonuna "hanım" veya "bey" unvanı almış kişileri eklemendir.

İnsan hızla büyümek istiyor, zira içinde bulunduğu zaman diliminde angarya işlerle/sınavlarla uğraştığını düşünüyor. Fakat aynı insan büyüyünce de geri zekâlı gibi çocukluğunu özlüyor. Bak dayı, inan şu an angarya gördüğün işlerle seni bir ömür boyu uğraştıracaklar. "Hoca sözlüye kaldıracak"ın adı ileride "Haftaya seminer var Can Bey" olacak, yazılının adı evrak olacak, öğretmenin adı genel müdür olacak, olacak da olacak. Hiçbir zaman hayalindeki hayatı yaşamana, hayalindeki kişi olmana fırsat vermeyecekler. Evet, bu dünyada hayal ettiklerimize kavuşmamamızdan daha normal bir şey yok, o kadar romantik değilim; fakat o hayalin doğrultusunda hiçbir şekilde ilerleyemeyeceksin bile. Ve işin en acı kısmı, bunları sadece kafan güzelken dile getirebileceksin, bir ömür boyu içine atacaksın. Tıpkı benim şu an yaptığım gibi.

Yine gayet boktan bir sabaha uyandım, ayağa kalkıp yüzümü yıkamak bile zor geliyordu. Yüzümü yıkasam uykum kaçacaktı, az da olsa yeniden uyuyabilme ihtimalim varken böyle bir şey yapmazdım. Yatakta döne döne akşamı buldum.

Bu aralar odamdan çok nadiren çıkıyorum. Önce sorumluluğum sandığım şeyleri yerine getirmemekle başladı bu iş, daha sonra cuma veya cumartesi gecesi dışarı çıkmamakla devam etti. Bunu doğum günlerimde, yılbaşlarında dışarı çıkmamam takip etti. Sa-

dece "çok" enerjik olduğum günlerde dışarı çıkmaya tenezzül ediyordum. Bir de Arya ile görüşmek için. Mutlu muydum, bunu bilmiyordum, ben sadece içimden geleni yapıyordum.

Size hâlâ Arya'dan bahsetmedim tabii di mi?

Arya ile 1 sene evvel karşılaştık, benden 5 yaş büyüktü. Arya benim en iyi arkadaşım olmuştu, evliydi ve çok güzeldi. Ya da durun biraz daha başından alayım, ilk karşılaşmamızdan mesela...

Kapalı yerlerde sigara içme yasağı daha yeni peyda olmuştu, otobüsteydim. Şoför bütün belediye otobüsü şoförlerinin yaz aylarındaki resmi üniforması olan kısa kollu gömleğinin düğmelerini neredeyse göbeğine kadar açmış, bir yandan da sigara tütürüyordu. Otobüs tın tın ilerlerken az ileride, ayakta duran bir kadın gördüm. Siyah küt saçlı, mavi gözlü, iri kalçaları dar pantolonun içinde daha da çekici duran hoş bir kadındı. Normalde böyle bir şey yapmazdım ama yanına gitmek, onu daha da yakından görmek istedim. Birisi adeta ona yakınlaşmam için bana fısıldıyordu. Dayanamadım, hiç üşenmeden otobüsün içindeki kalabalığı yarararak ilerledim, yanında durdum. Yakından daha da güzeldi. Ben "Acaba onu rahatsız etmeden nasıl daha fazla bakabilirim" diye düşünerek kendime yeni bakış açıları yaratmaya çalışırken birden bana döndü:

"Cebinde sigara var mı?"

"Evet."

"Alabilir miyim? Çakmak da lütfen."

Arya'yla ilk konuşmamız buydu. Önce ne yapmak istediğini anlamadım ama güzelliğinin karşısında hipnoza girmiş gibi cebimden sigara ve çakmağımı

çıkardım. Aldı sigarayı, sonra da çakmağı, bir güzel yaktı sigarayı otobüsün içinde. Herkes "Ne yapıyor lan bu marjinal gavatlar" dercesine bize bakıyordu. On saniye kadar süren homurdanmalardan sonra pamuklanmış hırkasıyla adeta bir apartman yöneticisini andıran orta yaşlı bir amca müdahalede bulundu:

"Otobüste sigara içilir mi, bu kadar insanız burada, ayıp yaaa..."

Arya hiç oralı bile olmadı, sigarasını içmeye devam etti. Bense tuhaf tuhaf Arya'yı seyrediyordum. Homurtular ve söylenmeler çoğalınca Arya sigarasından derin bir nefes çekip dumanı dışarı verdi ve konuştu: "Şu şoför yarım saattir sigara üstüne sigara yakıyor, tekiniz bile gıkını çıkarmadı. Neden, çünkü o şoför, koyun gibi bu otobüste onu yetki sahibi biri olarak görüyorsunuz ve sesinizi çıkaramıyorsunuz di mi? Önce ondan isteyin sigarasını söndürmesini, sonra ben de söndürürüm."

Şoför, "Hep de beni bulur bu amına koduğumun değişiklikleri" diyen bir surat ifadesiyle nazlana nazlana da olsa sigarasını camdan attı, Arya ise durağına gelmişti zaten, sigarasıyla otobüsten indi. Kader ki ben de aynı durakta inecektim. Ayaküstü muhabbet ederken numarasını istedim, ardından mesajlaştık, hatta buluşmaya bile başladık. İki yakın arkadaş olduk.

Arya bir reklam yazarıydı. Her bayram arifesi izlediğiniz "çocukları tarafından ziyaret edilmeyen yaşlı anne-baba" temalı şeker reklamlarının veya evini su basan ve eşyaları evin içinde yüzen şanssız aile temalı sikindirik sigorta reklamlarının sorumlularından birisiydi. Yahut diğer markalarla tamamen aynı yöreden toplandığı halde kendi ürünlerinin daha kaliteli

olduğu iddiasındaki çay firması reklamlarının... Anlattığı yalanlara kendisi de inanmıyor, bu işi sadece para kazanmak için yapıyordu. Zaten neredeyse tüm insanlar para kazanmak için birilerini ezmek veya aldatmak zorundalar bu düzen içerisinde.

Ateş-barut misali bir süre sonra olması gereken- den daha fazla yakınlaştık. Ben kendimi Arya'ya karşı frenliyordum evli olduğu için, "Olmaz" diyordum kendime. Fakat bir gün içimden bir ses artık kendimi bırakmamı söyledi. Bir cuma akşamıydı, beraber içmeye çıkmıştık. Önce bir ufak, sonra bir ufak daha, bir de baktım ki Arya ile el ele tutuşup birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Arya evliydi ve çok güzeldi.

Ona sarılmak için yerimden kalkıp yanına oturdum, gülümseyerek "Seni çok seviyorum" dedim, "Çok".

Dilbilgisinde zarfların görevi bir eylemi yer, zaman, durum ve miktar bakımından nitelemektir. Biri size "Ne iş yapmak istiyorsun" diye sorduğunda "Gazeteci olmak istiyorum" dersiniz, bu durumda karşı tarafa kafanızda gazetecilikle ilgili bir planınız olduğu mesajını verirsiniz. Ama "Ne iş yapmak istiyorsun" sorusuna "Gazeteci olmayı çok istiyorum" şeklinde bir cevap verirsiniz, bu durumda "Gazeteci olmak için her şeyi deneyeceğim, bu benim hayalim, yanıp tutuşuyorum bunun için" mesajı vermiş olursunuz. İşte "çok" zarfının görevi budur. İstemek fiilini, miktar bakımından nitelemek.

Fakat âşık olduğunuz ve henüz açılmadığınız birine kurmuş olduğunuz, "Seni çok seviyorum" cümlesindeki "çok" zarfının görevi, sevmek fiilini miktar bakımından nitelemek değildir. Amacınız karşınızda-

ki insanı ne miktarda sevdiğinizi vurgulamak değildir; karşınızdaki insanı aslında ne kadar çok sevdiğinizi, ona onu çok sevdiğinizi söyleyerek gizlemektir. Seni seviyorum ama bunu sana söyleyebilmemin tek yolu bunu 'çok' ile niteleyerek yumuşatmak."

"Seni seviyorum" diyemem, "Seni çok seviyorum" diyebilirim. İşte "çok" zarfının bu istisnai durumdaki görevi budur.

"Ben de seni çok seviyorum" diye cevap verdi Arya, hâlâ el eleydik. Önce ellerimi geri çekmek istedim, aslında bu çok mu üstüne gidip gitmediğimi ölçmek için yaptığım bir testti. Eğer ellerimi çekmeye çalıştığım da ellerini benimkilerden kurtarsaydı, bu çok ileri gittiğim ve ellerini bir süre –belki de gün boyunca bir daha asla– tutmamam gerektiği anlamına gelecekti. Ama bırakmadı ellerimi. Arya ellerimi tutuyordu, evliydi ve çok güzeldi.

Sarıldım, önce yanağına dostça bir öpücük kondurdum. Sonra kafamı yasladım omzuna, o uzun ve güzel boynu tam karşımda bana göz kırpyordu. Bir öpücük de boynuna kondurdum. Artık bu çok da dostça bir öpücük değildi. Ben seni seviyordum Arya, kendimi buraya kadar tutabildim.

Başımı yavaşça kaldırdım, ufak öpücüklerle boy-nundan dudaklarına vardım. O da beni öpüyordu. Arya elleriyle yüzümü tutmuştu, sıcacık dudakları dudaklarımın üstünde geziyordu. Dudaklarımı geri çektim, simsiyah kirpiklerinin arasındaki mavi gözlerine bakıp onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim:

"Seni seviyorum Arya."

"Ben de seni seviyorum Can."

Artık zarflara ihtiyacımız yoktu. Arya beni seviyordu, evliydi ve çok güzeldi.

Kalktık masadan, liseli âşıklar gibi el ele sokaklarda dolaştık. İkimiz de nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Sanki o benden bir teklif bekliyordu ve sanki ben de onun bir taksi durdurup kocasının yanına dönmesini bekliyordum.

Sen dururken dünya dönmeye devam eder. Sen dururken başkaları ilerlemeye devam eder. Bu nedenle eğer durursan, geri gidersin.

Durmadım, onunla beraber yatmak istediğimi söyledim. O ise şairane güzelliğiyle güldü, o gülerken sadece dudaklarının şekli değişmiyordu, her yanı gülüyordu.

Ufak bir otel odasında sabaha kadar seviştik Arya ile. Ara sıra uykuya dalsak da her seferinde ilk uyanan sevişmek için diğerini uyandırdı.

O gün hiçbir gelecek planı yapmadık, sadece iki sevgili gibi birbirimize sarılarak konuştuk. Bugüne kadar sakladıklarımızı ve birbirimize karşı bastırdıklarımızı döktük ortaya.

Ertesi gün Arya'ya hayatımın en ciddi teklifini yaptım, benimle evlenmesini istedim. İlk defa âşık olmuyordum ama ilk defa böyle bir sahip olma isteği hissediyordum. Arya, çok fevri biri olduğumu ve hemen karar verdiğimi söyledi.

Neredeyse her sabah içime öküz oturmuş hissiyle uyanıyor, günün geri kalanına da öyle devam ediyordum. Beni hayata bağlayan tek şey olan Arya'nın içime oturan öküzlerden birine dönüşmesini istemiyordum, bu nedenle aramızdaki belirsizliği bitirmek istemiştım, eğer evlenirsek mutlu olacaktık. Ama böyle bir şey olmadığı gibi, o belirsizlik de gittikçe büyümeye başladı.

"Evli olmasam seninle evlenirdim ama şu an olmaz."

Bunları söyleyeceğini bildiğim için hislerimi bastırmıştım o zamana dek, zira görüp de katlanması daha zor oluyor. Eğer ben bütün bunları hayalimde yaşasaydım, gözümle görmediğim için katlanabilirdim. Kendimi, "Aslında Arya da benimle birlikte bir hayat kurmak istiyor, benimle yaşamak ve benimle yaşlanmak istiyor. İkimiz de bunu biliyoruz. Fakat ben ağzımı açmadım, o da açmadı. Durumu kabul ettik. Hayatlarımıza olduğu gibi devam ettik" diye bastırabilirdim. Bunları elbette kendi kendime sözcüklerle ifade etmezdim fakat kendime bile itiraf edemediğim bu savunma mekanizması ile ömrümü geçirebilirdim. Fakat içten içe düşündüklerimin bire bir gerçekleştiğini gördükçe katlanamıyorum. Onun da bunlardan ne kadar bunaldığını, tutkularını içinde yaşadığını, benimle aynı fikirde olmasına rağmen alışkanlıklarını kırmak zor geldiği için hayatını değiştirmeyeceğini ve daha birçok şeyi görmeden daha kolay bastırabilirdim içimde. Görüp de duyup da katlanmak çok zor be arkadaş. Ama katlandım...

"Arya?"

"Canım?"

"*Schindler'in Listesi*'ni seyretmiş miydin?"

"Evet."

"Hani orada kırmızı paltolu bir kız çocuğu vardı ya, tüm film siyah beyazdı ama bir tek o kız renkliydi. Sen de öylesin işte benim için."

***

Eğer annemle sadece bir gün yaşarsanız, onun gayet normal biri olduğunu düşünürsünüz. Fakat annemle bir ay yaşarsanız, "Bu ne böyle amına koyim" dersiniz.

Sadece ben değil, babam da anlaşılamazdı annemle. Çocukken başımı yastığa koyduğum her gece "Allah'ım bu gece kavga etmesinler artık, hemen uyuyuvereyim" diye dua ederdim. Bu duam genellikle kabul olmazdı. Bu kavgalarda, çocuk aklımla ben bile sorun çıkaran kişinin annem olduğunu hemen anlardım. Babamın kendisinden küçük olan amcama ara sıra cep harçlığı vermesi, bazen eve bir arkadaşını davet etmesi, hatta banyo yaparken kazara annemin şampuanını kullanması bile annem için çingar çıkarma sebebi olabiliyordu. Çocukluğumda sık sık, babamın neden annem gibi biriyle evlendiğini, hadi evlendiyse de neden onunla yıllar boyu evli kaldığını düşünürdüm. Ta ki bir gece babam, annemle ettiği bir kavga esnasında bunu ağzından kaçıran dek: "Sen Can'a dua et, o bir büyüyüp üniversiteyi kazansın da, bak bakayım duruyor muyum bu evde!"

Sonra büyüyüp üniversiteyi kazandım, babam öldükten iki yıl sonra.

Başaramamıştım. Babam bu hayattan kurtulmak için beni bekliyordu. Fakat ben onu, istemediği o hayatı yaşamaktan kurtarmayı becerememiştim. O kazadan sonra ne kendimi, ne de annemi affedebildim. Kendimi onu kurtaramadığım için, annemi de ona istemediği o hayatı yaşattığı için affetmedim.

Sonra bunu sürekli hafızamdan silmeye çalıştım. Üstünü örttüm. Bir insan kendisinden ve annesinden nefret ederek nasıl yaşayabilirdi ki? Fakat üstünü ört-

tüğünüz gerçekler sizi eninde sonunda sike sike de olsa yakalıyor. Özellikle insanların yanında gülüp eğlendikten sonra yalnız kaldığınız ilk fırsatta "Ben ne yaptım ya" diye kendinize soruyorsunuz. Kaçış yok bundan amına koyim. Şimdiye kadar düşünmeden yaşamayı nasıl becerebilmişim diye kendime hayret ediyorum doğrusu.

Mesela geçtiğimiz yıl birkaç arkadaşım ile tatile çıkmıştım, kaldığımız motel'de Lisa diye bir hatun vardı. Motel'deki herkese göre kız "taş"tı, ama ben pek beğenmiyordum. Bu biraz şuna benziyor, hani bazı kadınlar olur Scarlett Johanson gibi, sarı saçlar, renkli gözler, insanlar ölür biter. Şimdi bu kıza çirkin diyemezsin Allah için, e ama çekici de gelmez sana, işte o hesap. Tatilimin son günleriydi, lan dedim giderayak bir yolluk yapayım şu Lisa'dan bari. Bir gece aldım Lisa'yı, yürüdük sahilde, ufak da votka almıştım yanıma. Zilli karı "Yoo o çok sert" diye içmek istemedi. Dönüşümüze iki gün kalmıştı ve arkadaşlarım da "Lan o karı sana bakmaz, yapamazsın" deyince iyice kafaya koymuştum bu işi. Biraz mal bir heriftim ama kafaya koyduğum şeyi başarma konusunda da oldukça iyiydim. Gittim oranın BİM'i gibi ucuz bir marketten 6 liralık sirkemsi leş bir şarap aldım. Şarabın yarısını boşalttım lavaboya, doldurdum içine votkayı. Ertesi gece çağırdım ben bunu kuytuda yanıma, şarap sandığı votkayı afiyetle içmesi sonucu hayatımın o ana kadarki en güzel gecesini yaşattı bana. O gün sex on the beach, benim için bir içki adı olmaktan çıkmıştı yani.

İşte daha önceki bu zirzop halimi düşünüyorum, bir yerlerden hayata tutunmaya çalışan halimi, şimdi imrenerek bakıyorum o zamanlarıma. Yine öyle biri

olmak istediğimden değil, sadece o zamanlardaki hayata tutunma aşkımı ve dünyada ne olup bittiğini önemsemeyen mutlu cehaletimi arıyorum.

Bölüm 3: Koza

Nadiren de olsa hayatta güzel şeyler de oluyor. Geçen sene staj yaptığım *Bakış* gazetesinde iş bulmam da bunlardan biri oldu. Birçok insan için burada değil çalışmak, staj yapabilmek bile büyük bir şanstı ve ben *Bakış*'ta işe kabul edilmişim. Benim için önemli olan prestijli bir işte çalışmak değil, sadece insanlara sesimi duyurmaktı. Kendi kendimin okuyuculuğunu zaten yeterince yapmışım evde. Şimdi sıra biraz da insanlara okutmaktaydı ve *Bakış* bana insanlara ulaşabilme şansı verdiği için önemliydi, insanların gö-

zündeki saygınlığından dolayı değil. Zira insanların gözünde, esasen en aşağılık şey bile saygınlık kazanabilir.

Gazetenin hafta sonu ekinde ufak bir köşe verdiler bana. Can Yağmur yerine Can Bulut adında sahte bir isimle yazıyordum gazetede, zira yazdığım konular gereği kimliğimi pek fazla duyurmak istemiyordum insanlara. Ben yazdıkça işin arkası geldi. Yazılarımda inceden inceye dünyayı değiştirmekten bahsediyordum. Biliyorum bu çocukça bir hayal fakat en azından kendime yeni bir hedef edinmiş oldum. Zaten insanın hayalleri "hayal" kavramına uygun olmalı, eğer başarabileceğiniz bir hayal seçerseniz kendinize, onu başardıktan sonra yapacak bir şeyiniz kalmaz, yeniden boşluğa düşersiniz.

İnsanın boşluğa düşmesinin başlıca sebebi bana kalırsa yalnızlıktır. İnsan yalnız kalınca kendisiyle konuşmaya başlar. Dışarıdan net olarak göremezsiniz o insanın kendisiyle konuştuğunu fakat davranışlarından ve bakışlarından anlarsınız. Dalıp giden bir salak kestirin gözünüze otobüste, onu hızlıca bir dürtün, neye uğradığını şaşırır. O salak muhtemelen zihninde ürettiği bir senaryoyu canlandırıyordu veya altta kaldığı birisine gerçekte söyleyemediklerini söylüyordu veya gerçek hayatta söylememeyi tercih ettiği lafları söyleyen bir cengâveri oynuyordu hayalinde.

Bunu nereden biliyorum biliyor musunuz? O salak benim ve kimi zaman da sensin de ondan. Eğer bu yalnızlık dönemi fazla uzarsa, insan kendisi yerine bir başkasıyla konuşmaya başlar. Kendisiyle konuştuğunu zanneder fakat orada konuştuğu başkasıdır aslında; ağzından laf almaya çalışan, ona bir şeyler empoze etmeye çalışan biri... Değil başkaları, kendisi

bile onu göremez, duyamaz. Başlarda hissetmez fakat o hep oradadır, bir açığını kollar. Onun için en büyük açık ise yalnızlık ve kibirdir.

Dövüş Kulübü'nde "hayali arkadaş" olarak tanıtılan Tyler Durden da oydu. Zaman zaman "Bir gün öleceğini kabul et, teslim ol, her şeyi kontrol altına almaya çalışmaktan vazgeç" gibi zamanının üstünde tavsiyeler verebilen fakat insanı kaosa sürükleyen, doğrularla yanlışları karıştırarak seni kendine çeken bir şeytan. Yoksa Tyler Durden'ın "hayali arkadaş", "alter ego" gibi sikimtırak isimlerle kamufle edildiğini halen göremiyor musunuz?

Tyler Durden'ın "şeytan" olduğunu ilk fark ettiğimde *Dövüş Kulübü*'nün yazarı Chuck Palahniuk'un "vesvese" denilen olayı bu kadar iyi gözlemlemesine şaşırdım. "Bu adam kesinlikle büyük bir yalnızlık ve sorgulama döneminden geçmiş olmalı ki bunları anlatabilmiş" diye içimden geçirdim. Sanımda haklıydım, Chuck Palahniuk'un hayatını araştırdım: Kendisi bir kavgaya karışır, yüzü paramparça olur, kimse onunla konuşmak istemez ve girdiği yalnızlık döneminde *Dövüş Kulübü*'nü yazar.

Tahmin etmesi o kadar da zor değil di mi? Girdiği bu sorgulama dönemi sayesinde *Dövüş Kulübü*'nü yazan Chuck Palahniuk acaba farkında mıydı kendisine vesvese veren şeyin bir şeytan olduğunun? Ticari açıdan tutması için mi "alter ego", "hayali arkadaş" gibi kılıflarla sundu piyasaya, yoksa kendisi de mi farkında değildi? Bu sorunun cevabını ancak kendisi bilebilir, ben sadece tahmin yürütebilirim. Fakat adım kadar emin olduğum bir şey varsa, o da normal bir insanın herhangi bir kitabına *Görünmez Canavarlar*

ismini vermeyeceğidir. Chuck Palahniuk'un '99 yılında yazdığı kitabın ismi budur.

Bu yalnızlık dönemine ben de girdim, Chuck'la aynı sebeplerden değil tabii. İnsan diğerlerinden soğuyunca her şeye daha dışarıdan bakabiliyor. Ve işte o zaman bazı şeylerin daha çok farkına varıyor. Bir resim çizdiğiniz anda o resmin nasıl bir şey olduğuna karar veremezsiniz, ancak aradan günler veya yıllar geçtikten sonra bakarsanız o resmin nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsiniz. Çizerken "Ne güzel oldu lan" dediğiniz resmin aslında ne kadar boktan olduğunu ancak üstünden zaman geçip de o resmi sahiplenmeyi bıraktığınızda fark edebilirsiniz. Ona sanki başkası çizmiş gibi bakabildiğinizde görürsünüz gerçeği.

Hayatın ve insanların da ne olduğunu anlayabilmek için biraz izole olmak gerekiyor. Bunu başarabildiğinizde göreceğiniz şey ise tamamıyla kusmuk ve hayal kırıklığı olacak. Zira insanlar sandığınız kadar gizemli ve karmaşık değiller. İnsanlar düşünmüyorlar. Toplum neye uyuyorsa, onlar da ellerinden gelen en iyi şekilde ona uymaya çalışıyorlar. Uymayanları ise dışlamaya çalışıyorlar. Sadece itaat ediyorlar ve itaat ettikleri şey de kendileri gibi kararsız insan yığınlarının kararları oluyor. Kararsızlardan oluşan bir dünyaya ait gerçek kararları da bir avuç sermaye sahibi alıyor.

Gazetedeki yazılarımda insanları bunları sorgulamaya teşvik ediyorum. Gerçekten dünyayı kendi haline mi bıraktılar, yoksa bu dünyada kararları veren güç ve servet sahibi bir gölge hükümet mi var? Veya sahiden İblis gibi bir varlığın etkisi altında kalıyor muyuz? Hayata ve düzene çok fazla kendinizi kaptırmadan, dışarıdan birisiymiş gibi baktığınızda bu so-

runun da cevabını bulmak nispeten kolaylaşıyor. Bu durumun farkına varmanın ilk şartı, kendinizi düzene kaptırmamak, onu sahiplenmemektir.

Milyarlarca insan yaşadığı yeryüzünde ve bir kısmı da şu an yaşamakta. Bütün bu insanların türlü türlü dertleri oldu ve halen de var. Fakat bunları görüp kendine bir mutluluk payı çıkarmak, çan eğrisi yükselmesin diye en yakın arkadaşının sınavdan düşük not almasına sevinmek kadar adice olurdu. Hem başkalarının mutsuzluğunu amaç edinemezsin ki mutlu olmak için, sana bir getirisi olmaz bunun. Benden çok daha kötü durumda olan insanların varlığı benim acımı nasıl hafifletebilir ki? Tamam, şükrederim halime ama yine de bunu bilmek acıyı hafifletir mi? Yine kendi acıma yanmaya devam ederim ben.

Eğer aç değilseniz, bir hastalığınız yoksa, yakın zamanda da kötü bir olay yaşamamışsanız sizin mutsuz olmaya hakkınız yoktur insanların gözünde. Bir anda okulunuzu veya işinizi bırakmanız, insanları arayıp sormamanız, evinize kapanmanız, insanlar tarafından "Siktir lan, ne derdin var senin" tepkisi alacaktır. Bunu yüzünüze kolay kolay söyleyemezler fakat aynen bunları düşünür, size sinir olurlar. Bunun en büyük sebebi, bugüne kadar uğruna mücadele verdikleri değerlerin (iyi bir maaş, saygın bir kariyer, güzel bir eş) aslında önemli şeyler olmadığını kabul etmek istememeleridir. "Ne yani, beni ve bu kadar insanı mutlu eden şeyler, seni mutlu etmeye yetmiyor mu? Bunlar önemsiz şeyler mi yoksa? Hayır hayır, böyle olmamalı. Bunlar bir hayat boyu uğruna mücadele verilmesi gereken şeylerdir. Biz haklıyız. Tuhaf olan sensin. Sen normal değilsin."

Herkesin kolay kolay kazanıp bitiremediği saygın bir üniversitede okuyan bir öğrencinin okulunu haddinden fazla sahiplenmesi, bu okulda öğretmenlik yapan bir hocanın bu okulun eğitim kalitesinin kötü olduğunu kabul etmemesi veya yine bu sözümona saygın üniversiteden mezun olmuş bir kimsenin okuluna toz kondurmaması gibi... Nasıl olur da onun, uğruna yıllarını harcadığı bir şey değersiz olabilir? Onun dünyası bu, sen şimdi ona tüm dünyasının yalan olduğunu mu söyleyeceksin? Sana kıcıyla güler ve sana muhakkak dışlayıcı bir etiket yapıştırır.

İçlerindeki size karşı üstünlük sağlama amaçlarını da, dertlerini sizinkilerle kıyaslayarak dışavururlar. Üzgün bir insana, "Ne derdin var lan senin, benim dayım 5 yıldır kanser" veya "Beni işten attılar lan, sen ne diyorsun" diyerek ortada mutsuz olması gereken biri varsa onun da kendileri olduğunu belirtme ihtiyacı duyarlar. Fakat dert, o kadar da kıyaslanabilir bir şey değildir. Bu insanların yürüttükleri mantığa göre genetik olarak annesi, iki kardeşi ve kendisi karaciğer kanseri olan bir insanın yanında, tek başına beyninde tümör taşıyan bir insan mutsuz olmamalıdır. "Senin ki de dert mi, bak hayatta neler var."

Bacağından bıçaklandığını ve hastanenin acil servisine kaldırıldığını düşün, yanından sedyeyle göğsünden yedi bıçak darbesi yemiş bir hastayı ameliyathaneye götürdüklerini gördüğünde "Aaa, vay be" deyip susabilir misin? Nah susarsın, zira acın vardır ve o acıyı yalnız sen hissedersin. Acın sana özeldir.

Bu yüzden olacak ki, dünyadaki sayısız acı çeşidinden sadece çok ufak bir kısmını tatmış olduğumu bilmek acımı hafifletmiyor. Aç değilim, hastalığım yok, evime haciz gelmedi ama mutlu değilim. Sana

“Al ve mutlu ol” diye dayattıkları o yapay hayat beni mutlu etmiyor. Etmiyor lan arkadaşım, zorla mı?

İçimi tek kusma yolum, gazetedeki köşemdi. Yakınımda olup da yüzüme bön bön bakacak insanlardan da hiç tanımadığım, hiç görmediğim insanlara anlatmayı seçtim derdimi, onların beni anlayabilme ihtimali daha fazlaydı gözümde.

Tutunacak dalım, bu sefer belki de hiç olmayan insanlardı.

İçimdeki boşluğu dolduramayacaklarını bile bile kendimi birilerine uydurmaya çalışmaktan, beni hiç tatmin etmeyeceğini bile bile ona buna yönelmekten, başkaları tarafından koyulmuş uyduruk hedeflerden, her şeyden çok sıkıldım ben.

Ve sonra herkesin rol yaptığını gördüm. İstisnasız herkes “mutluyum” rolü yapıyordu. Nasıl katlanıyorlar lan buna? Bu kadar uzun yıllarca rol yapabilmeyi nasıl becerebiliyorlar?

Nasıl yapayalnız oldukları halde kendilerinin yalnız olmadığını ispatlama çabasına girebiliyorlar?

Bunların cevabı basit aslında, savunma mekanizması. Her insan, kendi tavrını haklı gösterecek düşüncelere bağlanır ve o yolda ilerler. Doğru bildiği yolda ilerlemesini engelleyebilecek her türlü düşüncüyü ise reddederek bilinç dışına iter. Bu sözlerin bana değil de Alfred Adler’e ait olduğunu söylesem beni daha mı çok ciddiye alırdınız?

Kendimi bunlardan izole ettiğim için kendi yaptığım şeyin doğru olduğunu iddia ettiğimi düşünmeyin sakın, böyle değil; fakat uçlarda yaşayan ve orta kavramı olmayan biriyseniz ara yolu bulmanız yıllarınızı alabiliyor.

Bazı şeyleri gördükçe, farkına vardıkça herhangi bir şey bile tetikleyebiliyor o içinize öküz oturması hissini. İçime oturan öküzü de henüz bilmiyorsunuz siz. Ben bunu zaman zaman hissediyorum. Durup dururken bir öküz oturuveriyor içime, sanki birisi kulağıma bir şey fısıldıyor ve her an kötü bir şey olabileceği fikri beynime düşüyor, bedenime ağırlık vuruluyor ve ben kendimi tüm bağışıklık sistemi çökmüş bir hasta gibi hissediyorum. Ben o öküzü ellerimle boğmak istiyorum.

***

Aylar geçti, bu sürede gazetede ki köşem epey ilgi gördü, elektronik posta adresime her hafta yüzlerce insan yazıyordu. Kimisi teşekkür, kimisi hakaret ediyordu. Kimisi bir şey soruyor, kimisi tehdit ediyordu. Tehdit edilmek güzeldi, zira bu, birilerini kızdırdığım anlamına geliyordu ve sevemeyeceğim insanları kızdırmak sevebileceğim insanları mutlu etmek kadar güzel bir histi benim açımdan.

İlginin sebebini anlayamamıştım ilk başta, gazetesinin tirajı ne kadar yüksek olursa olsun alt tarafı bir hafta sonu ekinde çoğu insanın bildiği ve çoğu insanın da hissettiği şeyleri yazıyordum. Fakat sonra hatırladım ki insanlar kendi hissettiklerinin ve fark ettiklerinin bir başkası tarafından dile getirilmesinden hoşlanıyorlardı. Kendinde gördüklerini bir başkasında da görmek onları mutlu ediyordu. Küçükken sadece bizim mahallenin bakkalı para üstü yerine sakız verir zannedirdim; fakat sonra aynı olaydan bahseden başka insanlar görünce sevinmişim. Onlar bizim mahallede oturmuyorlardı, bakkalları farklıydı ama

buna rağmen benimle benzer anılara sahiplerdi, işte bu güzel bir histi. Mesela insanların kendi soyadını taşıyan insanlarla evlenme eğiliminin, kendilerinden farklı bir soyadı taşıyan insanlarla evlenme eğiliminden daha fazla olduğunu biliyor muydunuz? Tuhaf ama bize benzer özellikler ve anılar taşıyan kişilerden daha çok hoşlanırsınız.

Dünyayı değiştirmeye olan inancım bu sebepten ötürü gitgide ciddileşiyor. Zira herkes aslında birilerinin bir şeyler başlatmasını bekliyor ve bu dünyayı ya sen değiştireceksin elinden geldiğince ya da birilerinin değiştirmekte olduğu bu dünyada seyirci olarak kalacaksın. Ve işin kötü yanı, bu hayatta sadece tek bir hakkın var, bir daha bu dünyaya gelemeyeceksin.

İnsanlara medyanın, işlerin, işyerlerindeki evrakların, diğer insanların ve hayattaki birçok şeyin sahte olduğunu söylediğimde içten içe inanıyorlar; fakat birçoğu bunu kabul edemiyor. Bu hayatın sahte olduğunu yarım yamalak da olsa kabul edebilenlerin başvurdukları ilk savunma mekanizması ise "Neyi değiştirebilirsin ki" oluyor.

"Neyi değiştirebilirsin?"

Bir öğretmen vardır, girer sınıfa, bütün öğrencilerin zaten elinde olan matematik kitabından 2 soru yazar tahtaya, çözün der, 10 dakika gazetesini okur. Sonra tahtaya 2 öğrenci kaldırıp onlara çözdürür soruları, "Nöbetçi tahtayı silsin" der, o arada bir 10 dakika daha okur gazetesini, sonra sıkılır, ayağa kalkıp gezer, arka sıradaki erkeklerle maç muhabbeti eder, tahtaya 2 soru daha yazdırır ve zil çalar, "Bu da ödeviniz olsun" der.

Bir de aptal öğretmen modeli vardır, evet bu öğretmen insanların gözünde aptaldır, zira okula farklı materyallerle gelir, farklı kaynaklardan sorular çözer ve mecbur olmamasına rağmen daha çok efor sarf eder. Geometride koniyi anlatıyorsa üşenmez bir yerlerden koni şeklinde bir cisim bulur bu amına koduğumun salağı veya evde kartonla kendisi hazırlar da öyle gelir sınıfa. Sırf öğrencileri daha iyi anlasın diye.

Bu öğretmen, sınıfta gazete okuyan öğretmenle aynı maaşı alır, ikisi de kâğıt üzerinde işlerini yapmış gözüdürler.

Fakat kendinizi ve Tanrı'yı kandıramazsınız.

Aptal olan öğretmen dünyanın tüm çocuklarına koninin özelliklerini, alan ve cisim hesaplarını, ıvırını zıvırını öğretmedi. Tüm çocukları geçtim, kendi sınıfındaki çocukların hepsine bile öğretememiş olabilir bunları.

Fakat en azından çabaladı.

O aptal, onu yapmak zorundaydı, çünkü öyle biriydi. Düşünmedi sonuçları neler olur diye. Ben 8 yaşındayken cebimdeki tek demir parayla sokağa çıkmışken gördüğüm yavru kediye nasıl süt aldıysam, sonra da o sütü koyacak bir kap bulamadığımdan bir çukura döküp nasıl kedinin içmesini sağladıysam ve bu sırada sütün yarısını da nasıl ziyan ettiysem, o öğretmen de benimle aynı sebeplerden ötürü yaptı bunu ve benimle aynı duruma düştü.

Ne ben dünyanın tüm kedilerini doyurabildim ne de o dünyanın tüm öğrencilerine geometri öğretebildi. Benim doyurmaya çalıştığım kedi üç saat sonra yine acıkacaktı ve sınıfın arka sıralarında oturan, gömleğinin içine renkli tişört giyerek kendisinin fark-

lı biri olduğunu ispatlamaya çalışan sivilceli çocuk da iki gün sonra unutacaktı öğrendiklerini.

Bazı şeyleri yaparsın, çünkü sen osundur, sonuçlarının ne olacağı çok da önemli değildir. Yapman gerekir, zira "en azından" ile başlayan bir özrün olacaktır o gün.

"En azından çabaladım" diyebilirsin o gün.

Ben "En azından çabaladım" demek istiyorum.

Zira insanların böylesine duvar olmalarının benim mazeretim olmayacağını çok iyi biliyorum.

Açıkçası her ne kadar duvar gibi gözükseler de, diğer insanlar da rahatsız bazı şeylerden. Gördüklerinin ve hissettiklerinin başkası tarafından adının konmasını bekliyorlar sadece. Gazetede ki köşemin gördüğü ilgi, bunun en büyük kanıtıydı benim için. Zira insanların zaten hissetmekte olduğu şeylerin adını koymaktan başka bir iş yapmamıştım. Buna rağmen gazetede ki çok şey anlatmak için ufacık puntolarla ufacık bir yere sığdırılan köşem, zamanla yarım sayfaya dönüşmüştü. Hatta zaman zaman otobüste veya dolmuşta hakkımda konuşulduğunu bile duymaya başladım. Hiç ummadığım tipte karıların beni konuştuğunu duymak, üstümde garip bir etki yaratıyordu.

"Can Bulut'un son yazısını okudun mu?"

"Yok, daha değil."

"Ya çok merak ediyorum bu adamı, yakışıklı di mi?"

"Valla fotoğrafı süper."

Bu sözleri duymak beni güldürüyordu, zira tipsiz herifin tekiydim. Az evvel yanımdan geçerken sura-

tıma bile bakmayan karılar, şimdi benim yakışıklılığım-
dan dem vuruyordu aına koyim. Zira gazetede
sadece sahte bir isimle yazmıyorum, aynı zamanda
sahte bir fotoğraf da kullanıyorum. Yazılarımı gaze-
teye genellikle e-maile atıyorum, bu sebepten ötürü
gazetede bile benim gerçek kimliğimi ve yüzümü bi-
len çok az insan var. Tabii bunda benim yeni insan-
larla tanışmaktan gerilim duyan tabiatımın da etkisi
büyük. Zaten çok nadiren dışarı çıkan biri olarak in-
san içine karıştığım zamanlarda da rahat etmek isti-
yorum, bunu başarmak için bundan daha iyi bir iş
yapmış olamazdım. Sadece bir arka koltukta hakkım-
da konuşuluyordu ve ben fark edilmiyordum bile.

İnsanlar harekete geçmek için daima birilerinin bir
kıvılcım başlatmasını beklerler, bense o kıvılcımı ya-
ratmak istiyordum. Zira insanlar, tek başlarına yeni
bir işe girmekten çekinirler. Neredeyse hepimizin
hayatı alışkanlıklar üzerine kuruludur ve eğer o alış-
kanlıkların dışına çıkarsak, başımıza kötü bir şey gel-
mesinden korkarız. Fakat bunu yaparken unuttuğu-
muz veya es geçtiğimiz bir şey vardır, o da dünyaya
yalnızca bir kere gelebildiğimiz gerçeği. Yani alışkan-
lık edindiğimiz saçmalıkların dışına çıkmak için de
cesur olmak için de sadece tek bir hakkımız var.

Kabuksuz çekirdek diye bir şey var biliyor musu-
nuz? Büyük marketlerde satılır ve öyle pek alan da
olmaz bunu. Çekirdeğin zevki, kabuğundan ayırıp
yemektedir zira. Snow Bros oyunu mesela, atari sa-
lonunda oynanmadan gram keyif vermez. Nette her-
hangi bir oyun sitesinde şu an oynayabilirsiniz Snow
Bros'u, zerre tat vermeyecektir, zira jeton kaybetme
korkunuz yoktur.

Hayat işte tam olarak bu. Açılmayı bekleyen çekirdek, jeton kaybetme tedirginliği... Hayattaki güzellikler burada yatıyor, yeni ve riskli şeylerde. Hanginiz çoktan silip attığınız, şu an gelse birlikte olmayı hayatta istemeyeceğiniz eski sevgilinizle ilk sevişmenizi unutabilirsiniz ki? O ilkti ve "Ya istemezse, kendini geri çekerse, benden soğursa" tereddüdü vardı her iki tarafta da. Risk vardı, cesaret vardı. Bu yüzden unutulmuyor, sonradan çatır çatır sikişseniz de o ilk öpüşmenin yeri dolmuyor. Ve bunları kolay kolay deneyecek kadar cesur değil insanlar bir kez gelebildikleri şu hayatta. Ne sikim iş bu di mi?

Yapamıyorlar, bugüne kadar biriktirdiklerini kaybetme korkusu sarmış onları her yerinden, çok değerlilermiş gibi.

Ben onların taptıkları ve çekindikleri her şeyden uzağım.

Ben tuvalete girerken kapıyı kapatmayan adamım.

Ben tuvalet kâğıdının bittiğini sıçtıktan sonra fark edince evin içinde boklu götle tuvalet kâğıdı arayan adamım.

Ben yalnızlığı çok erken öğrendim.

Ben yalnız büyümediğim halde sonradan yalnız kalarak, elindekileri kaybetmenin de ne demek olduğunu öğrendim.

Ben kaybetmeyi de çok erken öğrendim.

Ben kaybetme korkusu taşıyanların korkacağı yegâne kişiyim.

Ben "Çok fazla 'ben' diyorsun, bu ne kibir" diyen ezberci geri zekâlıların duygusallık katarak yorumladıkları benlik duygusunu onlardan daha iyi kavraya-

bilenim. Gereksiz tevazunun amına koyan adamım ben.

***

Yine boktan bir sabahtı, alt kattaki Almancı karısını dövüyordu, yan taraftaki ameleler kireçsiz kuruyan çimentonun derdindeydiler. Bense uykumu alarak uyandığım halde yataktan çıkmadım, belki biraz daha uyurum diye. Bir tek uykudayken insanın kafası rahat ediyor zira.

Telefonum çaldı, açmadım, sadece Arya'nın telefonlarını cevaplıyorum aylardır. Kapı çalınca da açmıyorum, hatta apartmandan gelen sesleri dinliyorum çoğu zaman, bizim kata çıkan birisi var mı diye. Eskiden arkadaşlarım buluşmak için beni arar ve ısrar ederlerdi, artık onu da yapmıyorlar, sanırım benden ümidi iyice kestiler.

Yalnızlık zor lan, hele hele yalnız değilken yalnızlığa düştüysen, sahip olup da kaybettiysen, o daha da zor.

Ailesizlik hissi benim baş edebileceğim türden bir yalnızlık çeşidi değil sanırım. Ailen olmayınca, hayatınla ilgilenen birileri olmayınca, hayatının bir pamuk ipliğine bağlı olduğunu zannediyorsun. Aslında zannetmiyorsun, öyle olduğunu görüyorsun. Her an çok kötü bir şey olabilecekmiş gibi yaşıyorsun. Bu öyle bir güvensizlik hissi ki, gözünüzde her şeyi anlamsız kılıyor. Hiçbir şeyi yaşamaya değer görmemeye başlıyorsun.

Annem hayatta olmasına rağmen hâlâ kendimi ailesiz hissediyorum. Zira babamdan sonra annemle birlikte yaşamak, uçlu kaleminin ucu bitince tahta ka-

lemle yazmak zorunda kalmak gibi. Çok kıyak adamdı babam ve yeri hâlâ dolmuyor.

Ufaktım o zamanlar, bir keresinde babam hafif çakırkeyif, aldı eline bir hesap makinesi, verdi bana ve dedi ki "Can, yazabileceğin en büyük sayıyı yaz oraya." Yazdım 9999999 gibi bir sayı, hesap makinesi en fazla kaç basamaklı bir sayıyı yazabiliyorsa o miktarda 9'a bastım. "Şimdi sürekli kareköke bas evladım" dedi, bastım, bastım, doğal olarak sonuç 1 çıktı.

"İşte evladım, eninde sonunda 1'e ulaşırsın, bütün bunlar Allah'ın bir olduğuna işarettir."

"İyi de baba oradaki 1 aslında küsuratlı bir sayı. Karekökü 1 olan tek sayı 1'dir, oradaki sayının 1,00-00001 gibi bir şey olması lazım fakat makine yuvarlıyor o küsuratları."

Babam 3 saniye kadar düşünüp şöyle dedi: "İşte evladım, o da şüphe payıdır!"

Bu yalnızlıktan kaçış yok, anılara sığınıyorum ben de, o kısıtlı sayıdaki anılarıma. Güzel olanlarına.

Evde volta atıyorum sık sık, bunun gibi eski çocukluk anılarımı düşünüyorum bazen, bazen de hayal kuruyorum. Akşama doğru atıyorsam bu voltaları bir yandan apartman seslerini dinliyorum, gelen annem mi diye. O dışarıdan anahtarı kapıya soktuğu anda içeriden ben açıyorum kapıyı, yüzüme acıma ve nefret karışımı bir duyguyla bakıyor, kafasını sallıyor ve içeri geçiyor.

Annem ve ben, babam hayattayken de farklı dünyalardaydık, babamın ölümünden sonra ise birbirimizle yüzleşmek zorunda kaldık. Sanırım annemi size en iyi şu şekilde anlatabilirim: İlkokulda bilgi yarışması vardı, tabii ki okulun gururu olarak okulu

temsilen ben katıldım. O büyük umutlara rağmen yenildik, sonra eve geldim:

“Anne yarışmadan elendik ya.”

“Nasıl yani? Karşı taraf mı kazandı?”

Annem zaten halihazırda garip bir dünyaya ve kafa yapısına sahipti, buna babama yaptıklarını sürekli gözümün önüne getirmem de eklenince ondan uzaklaşmam pek zor olmadı. Yatağın içinde bu türden sikimsonik anılarımı düşünmeyi bırakıp ayağa kalktım. Zira yapmam gereken işler vardı. Sigara paketimi alıp bilgisayarın başına oturdum.

Bu dünyada insanların gözünde başarılı olmanın yegâne sırrı, tüm bildiklerini anlatmamaktır. Bunu neden söyledim biliyor musunuz, az önce gazetede bir şeyi yazıp yazmama konusunda bir an tereddüt yaşadım. Fakat önemi yok, ben üstüme düşeni yapmalıyım, zira insanların başarı diye nitelendirdikleri şeyler zırvalıktan ibaret. Ben bu gazeteye kariyer yapmak, her 8 Mart Kadınlar Günü’nde “Zordur kadın olmak...” diye başlayan alkış toplama kaygılı yapmacık yazılar yazmak veya ülkedeki insanların yalnızca % 0,1’inin gidebileceği yabancı bir şehirdeki şarap soslu ördeğin lezzetini anlatmak için girmedim. Benim bir derdim var. Ben insanları uyutmaya çalışan, boş ve haybeye yazan, köşesinin başına eşeğin sikini görmüşçesine sırttığı bir fotoğrafını koyan ve altında da “Evrene pozitif enerji vermeliyiz” öğütleri içeren karma mesajlı sikimtırak yazıları olan o satılıklardan biri olmayacağım. Asla olmayacağım.

Saçmalama, tabii ki uzaylılar var!

Aleister Crowley kimdir tam olarak biliyor musunuz? Kim olduğu ve neler yaptığı biraz deşilse, şu an dünyada nelerin döndüğünün işaretlerini verebilecek yegâne kişidir belki de. "Asrın en kötü adamı" unvanlı bir hedonist. O bayıldığınız Ozzy Osbourne'un meşhur "Mr. Crowley" şarkısı da bu amcaya ithafen yazılmıştır.

Lucifer'i çağırmaya yeltenecek kadar gözü kara, annesi tarafından bile "canavar" diye çağrılacak kadar azgın, "günah" ve "kötülük" kavramlarını seve seve uygulayacak kadar asi bir adam...

Kendisinin en büyük hayali Şeytan'ın oğlu Golem'i dünyaya getirmektir, bunun için birçok kadını ayin esnasında döldü; fakat muhtemelen amacına ulaşamadı. Ayinlerine ve Lucifer'i çağırma ritüelle-

rine ait orijinal ses kayıtlarına internetten ulaşabilirsiniz, tabii o Facebook'un başından kalkabilerseniz.

Aleister Crowley, orgazm esnasında Lucifer'ı düşünüp onu çağırmaya yeltenirdi, zira ancak orgazm anında Tanrısallığının en yüksek noktasına ulaşacağını zannediyordu. Sanırım geç boşalmak için söylenen "başka şeyler düşün" tavsiyesini baya bir yanlış anlamış. Aslında bu bana daha çok kimi tarikat üyelerinin şarap içip sarhoş kafayla Tanrı'nın ne olduğunu açıklama çabaları gibi görünüyor, kafayı başka bir âlemdeymiş gibi hissedince olaya daha derin manalar yükleyerek bakacaklarını zannediyorlar. Farklı bilinç hallerinde bulununca kendini daha özgür hissetme saçmalığı...

Aleister Crowley gerçekten de metafizik varlıklarla irtibat kuruyordu zaman zaman. Kendisinin ilk irtibat kurduğu varlıkla tanışmak ister misiniz?

Adı Lam'dır ve 1917'de Crowley tarafından portresi çizilmiştir bu metafizik varlığın.

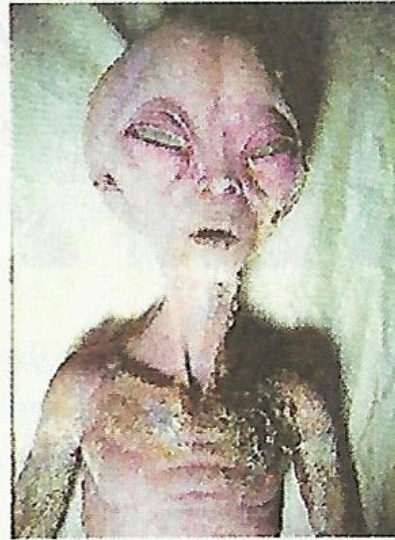
Aleister Crowley irtibat kurduğu Lam'ın portresini 1917'de çizer, 1945'te öğrencisi Kenneth Grant'a verir.

Tamam, Lam'ı gördünüz, bu aklınızda kalsın. Peki, şimdi sizlere çok ufak bir soru, bundan 100 yıl önce bir insandan uzaylı çizmesini istediğinizde size nasıl bir şey çizerdi?

Tamamen kendi hayal ürünü olan bir şey çizer elbette. Selçuk Erdem karikatürlerindeki gibi anten şeklinde gözleri olan salyangozumsu bir şey de çizebilir, ejderha resmi de çizebilir, bilinmez. Zira o yıllarda "uzaylı" diye bir fenomen veya medya tarafından dayatılmış bir figür yoktu.

Peki, bugün ben sizden bir uzaylı resmi çizmenizi istesem, siz ne çizer veya neyi hayal edersiniz?

Bunu?

Ya da bunu?

Yoksa bunu mu?

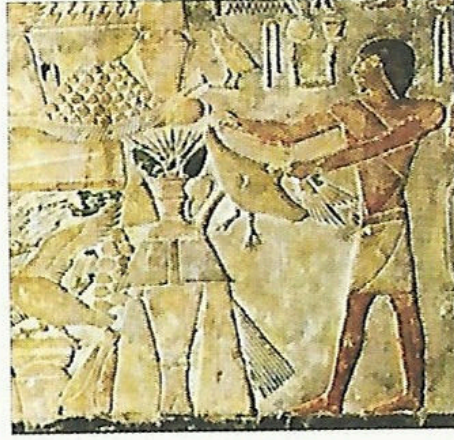
Bilmiyorum farkında mısınız fakat sizin uzaylı sandığınız şeyler fazlasıyla Lam'a benziyor.

Size Hollywood tarafından son yüzyılda "e.t.", "uzaylı", "alien" diye kakalanan kel kafalı, yamuk gözlü, kısa boylu şekilde tasvir edilen yaratıklar, aslında bu dünyada birilerinin irtibat kurup yüzyıllardan beri resmini çizdiği varlıklar.

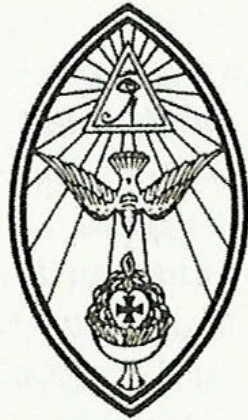
Tıpkı Aleister Crowley'in Lam'ı gibi.

Veya Mısır hiyerogliflerinde karşımıza çıkan "sinek gözlü" tuhaf varlıklar gibi.

Aleister Crowley'in Lam ile irtibat kurma metodu daha sonra Ordo Templi Orientis (Doğu Tapınağı) tarafından "Lamen" metodu olarak benimsenir. Lamen metodunun sembolizmi ise şudur: Tepede Horus'un her şeyi gören gözü, onun altında 1 Amerikan dolarından CIA'e kadar çoğu yerde görebileceğiniz, ABD'nin ulusal sembolü haline gelmiş kartal sembolü ve svastikamsı bir haç.

Bu uçsuz bucaksız evrende tamamen yalnız olmayabiliriz, uzayın derinliklerinde belki hayat vardır. Kimbilir... Fakat ben bu dünyayı ziyaret etmekte olan, ara sıra insanları kaçıran, hep de ne hikmetse Amerikalı çiftçilerin beyinlerine çip takan uzaylı hikâyelerine inanmıyorum. Bunlar sadece zırvalık. Evet, dünya dışında hayat olabilir, buna karşı değilim; fakat UFO'lara binip tepemizde ışıklar saçan uzaylı hikâyeleri tamamen uydurmadır.

Günüümüzde kendisini UFO fenomenine fazlasıyla kaptıran birçok kişi, medyumların uzaylılarla irtibat kurduğuna inanmaktadır. Lütfen siz de bana medyumların, Aleister Crowley'nin ve kimi okült masonik örgütlerin bağlantı halinde olduğu bu varlıkların uzaylılar olduğunu söylemeyin. Bilim adamlarının yapamadığını bunlar yapıyor öyle mi? Uydulara, teknolojiye, bilime ihtiyaç duymadan yalnızca tuhaf ayinler yaparak milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki uzaylılarla bağlantı kuruyorlar öyle mi?

O halde bazı kişilerin gördüklerini iddia ettikleri bu uzaylılar nedir? Kimdir?

Son yüzyıldaki filmlerde, reklam afişlerinde, billboard'larda, orada burada resmedilen bu kel kafalı ve kısa boylu yaratıklar nedir?

Bunun adını söylerseniz yobaz ve geri kafalı olacaksınız, zira medya denilen hipnoz aracı sizi "sinek gözlü uzaylılar"ın varlığına inandırdı.

Fakat onların "uzaylı" maskesiyle tanıttıkları şey, cinlerden başkası değildi.

Aleister Crowley'nin Lam dışında irtibat kurduğu başka varlıklar da olmuştu. Kendisinin en ünlü kitabı The Book of the Law (Kanunun Kitabı), Aiwass adlı bir varlık tarafından Crowley'e yazdırıl-

mıştır. Evet, bildiğin yazdırılmıştır. Bunları Crowley'in kendisi itiraf eder ve Aiwass'ın ses tonundan görünüşüne kadar birçok özelliğini de bizlere anlatır. Zira cinler vahiy verme kabiliyetine sahiplerdir, Kuran'da Enam suresinin 121. ayetinde de bundan bahsedilir. Crowley'e ilham veren Aiwass adlı varlık, muhtemelen bir cindir.

Aiwass ve Lam, kendilerini Crowley'e ne olarak tanıttılar, orasını bilmiyoruz. Uzaylı olarak mı, kozmik kurtarıcı olarak mı, yoksa melek olarak mı? Bu sır Aleister Crowley ile mezara gömüldü. Fakat şunu biliyoruz ki medyumlar vasıtasıyla "ruh çağırma seansına" katılan spiritüalistler, aslında ruhlarla veya meleklerle değil, kendisini ruh veya melek diye tanıtan cinlerle irtibat kurarlar. Cinler "Ben falanca kişinin ruhuyum" diyerek kendilerini tanıtır ama ölülerle irtibat kurmak imkânsızdır.

Cinler kimi zaman melek olduklarını da iddia edebilirler; fakat peygamber veya Meryem gibi ayrıcalıklı bir peygamber annesi değilseniz meleklerle irtibat kurmanız da imkânsızdır. Hatta birçok ruhçu kişisel gelişim kitabında görebileceğiniz üzere cinler kendilerini zaman zaman "bir ışık varlığı" olarak da tanıtabilirler. Pagan kökenli spiritüalizm felsefesinin inananları ise irtibat kurdukları varlığın gerçekten bir ruh, melek veya ışık varlığı olduğuna kendilerini inandırırılar. Cinler irtibat kurdukları insanları daima aldatırlar, zira cinlerle irtibat kurmak yasaktır ve bu yasağı delen cinler muhakkak ki şeytanidir.

Uzaylı demiştik, bu dünyaya etten kemikten oluşan bir uzaylı yaratık ayak basmadı, uğramadı. Tepemizde tuhaf ışıklar saçarak bizlere korku salmıyorlar, endişelenmeyin. UFO fenomeni yalnızca tek

dünya devleti kurmak isteyen derin dünya hükümetinin piyasaya sürdüğü bir saçmalıktır. Hollywood ise laboratuvar ortamında üretilen bu projelerin insanlara kolaylıkla yedirilmesini sağlar.

İnsanları tek bir amaç altında birleştirmek zordur; fakat tek bir düşmana karşı birleştirmek kolaydır. Zira herkesin farklı idealleri vardır; fakat düşman aynı olunca ideali ne olursa olsun o insanları bir arada tutabilirsiniz. Örneğin farklı ırk, dil ve kültürdeki Osmanlı vatandaşları, tek bir düşman olan Batı emperyalizmine karşı birlik olabilmıştır. Bu, Kurtuluş Savaşı'dır.

Şimdi biraz geniş düşünün ve unutmayın ki bu dünyayı yöneten insanlar çok iyi toplumbilimcilerdir.

"Tek dünya devleti" fikrini insanlara en kolay nasıl yedirebilirsiniz?

Dünyadaki tüm insanları, tek bir düşmanın varlığına inandırarak.

UFO haberleri, uzaylı istilasına uğrayan dünya senaryolu Hollywood filmleri, NASA'nın "dünya dışı varlıklar tehdidi"ne karşı insanları uyarması bu sebeptir.

Belki 50, belki 500 sene sonra, insanları "haya-
li" bir düşmana karşı bir araya getirip aldatacaklar. Mantık ise şudur: Hey bakın dünya dışı varlıklar tehdidiyle karşı karşıyayız, öyleyse biz neden ülkeler halinde bölünüyoruz? Haydi kendimize "dünya vatandaşları" diyelim ve tek bir çatı altında birleşelim.

Oldu.

Ortaya "uzaylı" diye atılabilecek milyonlarca figür varken ve bu başka gezegenlerde yaşayan hayali dostlarımızı kimse görmemişken, neden tüm dünya

söz birliği etmişçesine aynı uzaylı figürünü kullanıyor? Cevabı basit, ayınler vasıtasıyla şeytanlarla irtibat kurabilen insan toplulukları, diğer insanlara bu figürü dayattı. Şeytanlar sadece "uzaylı" adı altında kendi resimlerini çizdiriyorlar insanlara ve kışlarıyla gülüyorlar uzaylılara inanan insan yığınlarına.

Ah insanlar, nasıl anlatacaksın bunu onlara. Yaf-taları hemen hazırdır, onlara göre bunlar hurafedir, dinci dogmalarıdır; fakat "uzaylı" denilen ve varlığına uyduruk görgü tanıkları veya montajlı fotoğ-raflar dışında en ufak bir kanıt bulunamayan yeşil varlıklar hurafe değildir, gerçektir, bilimdir. Çünkü medya, televizyon, Amerikan filmleri, Nişantaşı'nda oturup yerden ısıtmalı evinde kahvesini yudumla-yarak haber yapan astroloji meraklısı yazarlar, Roc-kefeller desteği eşliğinde kurulan Ufo Disclosure Project (UFO İfşa Projesi) kurumu uzaylıların var olduğunu söylüyordur. Onlar öyle diyorsa doğru-dur. Aksini iddia edense ciddiye alınmaz. Televiz-yonun söylediği her şey değil fakat televizyonun "ıs-rarla" söylediği her şey kanundur.

İnandık ve itaat ettik ey Hz. Televizyon.

Can Bulut

Yazıyı gazeteye yolladıktan sonra sol tarafımda-ki öküz yeniden canlanmaya başladı. İçimde dünya üzerindeki herhangi bir kelime grubuyla tarif edile-meyecek, ancak aynısını hissederseniz anlayabilece-ğiniz türden bir acı vardı. Korku, endişe, kaygı falan

hissetmiyordum, sadece bu acıyı hissediyordum. O içime oturan öküzin acısını. İçimdeki bu tarif edilemez sıkıntıyla yaşamaya alışmıştım; fakat uzun süredir bu kadar rahatsız edici bir boyuta ulaşmamıştı.

Bu halim birkaç gün daha sürdü böyle.

***

“Yine boktan bir sabaha uyandım” dememi bekliyorsunuz sanırım, ama anı anına uymayan biri olarak size samimi bir tavsiye vereyim, normal biriyseniz benimle empati kurmaya çalışmayın. Tüm acılara rağmen güzel şeyler de var hayatta. Yıllar sonra ilk defa sigarayı azaltmayı, spora gitmeyi ve kendime daha iyi bakmayı bana yeniden düşündürebilecek biri var hayatımda: Arya.

Bu uyuşuk ve her şeyden ümidini kesmiş Can’ı yeniden hayata katmayı başarabilecek biri varsa, bu sadece Arya olabilirdi. Ondan gelen mesajın sesiyle uyanmak, sabahları gülümsememe yol açan tek şey şu sıralar.

Onunla görüşmediğim günlerde banyo yapmıyor, dişlerimi fırçalamıyor, akşama kadar da yemek yemiyorum. Ancak onunlayken kendime özen gösterme ihtiyacı hissediyorum. Şu an ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Arya’yı tutup kolundan çıkarmalı mıyım bu hayattan, yoksa sadece olduğum yerde durmalı mıyım, gerçekten bilmiyorum.

Bu aralar Arya’yı düşünmeden duramıyorum; fakat ışın kötü yanı, onu düşünmek her zaman bana kendimi iyi hissettirmiyor. Zira siz zaman zaman unuttuğunuz eski sevgilinizin bir başkasıyla beraber olma ihtimalini düşünüp yemekten kesiliyorsunuz ya,

benim âşık olduğum ve dün seviştiğim kadın şu an kocasıyla sevişiyor olabilir. Sevgilinizin Facebook'una yeni eklediği birisine şüpheyle yaklaşıyor ve belki de içten içe kıl oluyorsunuz ya, benim sevgilimin Facebook'unda bir başkası ile evli olduğu yazıyor.

Ben de dert kıyaslayan o dalyaraklardan biri oldum sanırım.

Uzun süredir kafam bir tek uykuda rahat ediyor, zira bir tek uykudayken bilinçli olarak bir şeyler düşünmüyorum. Uykudayken gelecek hayali kurmuyor, Arya'nın şu an kocasıyla ne yaptığını aklıma getirmemek için kendimi kasmak zorunda kalmıyor, geçmişteki mutlu ve cahil çocukluk günlerime özlem duymuyor, aklıma tuhaf düşünceler getirmiyorum. Bundan ötürü sık sık kendimi uyutmak istiyorum. Uykudan yeni uyandığınız ve yanağınızdan süzülen salyanın yastığa yapışmış olduğunu fark ettiğiniz o ilk an vardır ya, işte o anlarda kendimi çok iyi hissediyorum. Birkaç saniye sürüyor bu kendimi iyi hissetme halim. Fakat uykum açılır açılmaz, birkaç saniye içinde içimdeki öküz yeniden canlanıyor, kendimi yeniden kötü hissetmeye başlıyorum.

Bu uyku sonrası geçici iyilik halinin bu kadar kısa sürmesinin sebebi insanın uykusundan uyandığı ilk 3 saniye içerisinde hiçbir şeyi hatırlayamamasıdır. Yani bu durumda mutlu bir insan olabilecekken hatıralarım ve kim olduğumun farkına varmam buna izin vermiyor diyebiliriz. Eğer sorunum hormonal olsaydı, muhtemelen uykudan uyanır uyanmaz da kendimi kötü hissetmem gerekirdi. Fakat o kötü his, o öküz, benim hafızam yerine gelince canlanıyor.

Bazen aklıma gelen iğrenç düşüncelerin kendi bilinçaltımın oyunu olup olmadığını düşünüyorum.

Sanki birisi bana sürekli kötü bir şeyler fısıldıyor. Kitap okurken, Arya ile sevişirken, yazı yazarken, bir işle meşgulken bile durduk yerde aniden aklıma kötü bir düşünce giriveriyor. Bazen kendi düşüncelerimin kime ait olduğunu ayırt edemiyorum, bana mı yoksa içimdeki öküze mi?

***

Sanırım saf bir denyo olarak bu zamana kadar insanların aslında iyi olduklarına inanıyordum, şimdi de bunun aksini kabullenmekte zorlanıyorum.

Galiba bir yandan insanlara sadece kendi küçük dünyalarında hapsedikleri ve yaşamı bütünsel olarak sorgulamadıkları için kızarken, bir yandan da kendi eski çocuksu cahilliğime özlem duymam kendimle çeliştiğim anlamına geliyor. Zira farkında olmamak, insana kendini çok iyi hissettiriyor. Sanırım kendim bazı şeyleri sorguluyorum diye insanların da sorgulamasını istemem ve dünyada bu kadar adi bir düzen olmasının sadece beni veya benim gibi birkaç salağı değil, herkesi ilgilendirmesi gerektiğini düşünmem, bir AIDS hastasının hastalığını diğer insanlara bulaştırmak istemesine benziyor.

Olabilir, önemli değil. Bu, neredeyse yeryüzündeki insanların tamamının çok az bir insan grubunu zengin etmek için çalıştıkları psikopat bir dünyada yaşıyor olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. O halde AIDS'imi başka insanlara bulaştırmamak için bir sebep görmüyorum, zira bu yalnızca benim hastalığım değil, dünyanın hastalığı. Bu sadece benim derdim değil, bizim derdimiz.

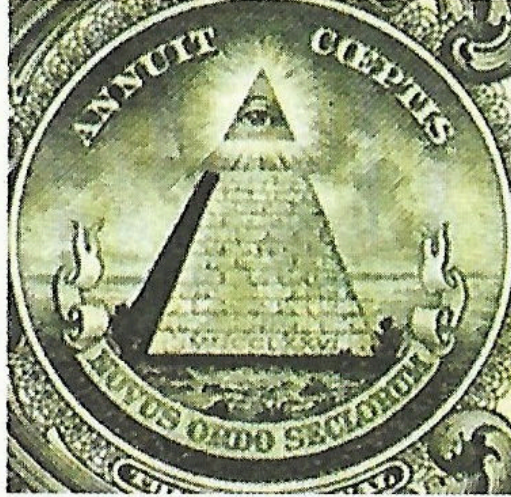

Üçkâğıtçı

Konfüçyüs'ün bir sözü vardır; "Dünyayı kanunlar ve sözler değil, semboller ve işaretler yönetir" der.

ABD'deki McDonald's'ların birçoğu 20 dolar-dan fazla nakit parayı kabul etmez. ABD'de bir taksi şoförüne 100 dolar uzatacak olursanız muhtemelen size içinde "fuck" geçen cümleler eşliğinde cevap verir. ABD'nin birçok eyaletinde günlük alışverişinizi eğer nakit parayla yapacaksanız, bozuk para vermek zorundasınızdır. Haliyle ABD'nin en çok elden ele dolaşan parası da 1 Amerikan dolarıdır.

1 Amerikan dolarında çoğunuzun aşına olduğu bir sembol bulunur.

Piramit ve Horus'un her şeyi gören gözüniün altında "Novus Ordo Seclorum" yazar ki bu "Yeni Dünya Düzeni" demektir. Yeni Dünya Düzeni ilk olarak medyaya '90'lı yıllarda baba George Bush tarafından resmi olarak duyurulmuştur. Yeni Dünya Düzeni lafı, bölük-pörçük devletlerin tek bir bayrak

altında birleştigi seküler bir dünya devleti hayalini sembolize eder. Bu, Siyonizmin, Gül-Haç Kardeşliği'nin ve Illuminati'nin yüzyıllardır uğraş verdikleri nihai emelleridir. Örneğin Avrupa Birliği, masonların yüzyıllara dayanan çabaları sonucu kurulmuş olan, Yeni Dünya Düzeni'ne hizmet eden bir kuruluştur.

Dünyanın sekülerizme doğru attığı en büyük adım 1789 Fransız İhtilali'dir. Bu ihtilal ile "milliyetçilik" kavramı, "din" kavramının önüne geçmiştir ve çokuluslu imparatorluklar parçalanarak, topraklarından bölük pörçük devletler çıkarmışlardır. Dinin ve din özgürlüğünün birleştirici olgusu, milliyetçiliğe yenik düşmüş ve Sırp'ından Yunan'ına her millet, ayrı eve çıkmak isteyen lise öğrencisi tribiyle devlet olmak istemiştir.

Fransız Devrimi'ni fiilen gerçekleştirenler açlıktan ve yoksulluktan sürünen Fransız halkı olsa da, bu halkı örgütleme işi mason locaları tarafından gerçekleştirilmiştir. Ve tabii ki bu ihtilal, yine dünyaya hâkimiyet kurma gayesindeki elitlerin amacına hizmet etmiştir. Her devrim samimi halkların bilek gücüyle yapılır; ama çoğu devrim, nihayetinde bu devrimi planlayanların amacına hizmet eder.

Fransız İhtilali sonucunda imzalanan İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirisi'ne bir göz atmak ister misiniz?

Büyük Biraderler bu bildirinin en tepesine kendi mühürlerini yerleştirmiştir. Zira samimi halkı kullananlar ve bir amaç uğruna yönlendirenler kendileridir.

Bu sembolü günümüziün birçok markalaşmış dev şirketlerinin logolarında, MTV kliplerinde, Hollywood filmlerinde, spiritüalist yayınlarda görebilirsiniz.

Peki, bunu neden yapıyorlar?

Zira "sahiplerinizi" bilmenizi istiyorlar.

Her ABD vatandaşının gün içinde eline sayısız defa aldığı 1 dolardaki sembolün bir amacı da budur.

Vermek istedikleri mesaj nettir: "Sizin efendiniz bizleriz."

Gizli yapılanmaları yöneten ve şu an maalesef devletler üstü bir güce sahip olmuş bu elit zümre, semboller aracılığıyla yüzyıllar sonra başa geçecek

"şehzade" torunlarına kontrolün kendilerinde olduğu mesajını verirler.

Günümüzde bile hâlâ "komplo teorisi" gözüyle yaklaşan insanlar vardır bu duruma. Kabala etkisindeki elit zümrenin sembollere ve matematiksel kodlara verdiği önemin sebebini anlayamayanlar, milattan önce 5-6. yüzyıllarda yaşamış olan Konfüçyüs'ün görebildiğini görememektedirler. Açıkçası "modern" denilen içi boş insan yığınlarının durumu komik ve acınasıdır. İnsanın en büyük hastalığı maalesef ki cehalet ve kibirdir.

Bizler gerçekten de birbirimizden farklıyız, doğuştan gelen farklarımız var ve bu yanlış ya da kötü bir şey değildir. Irkçı Ku Klux Klan'ın kurucusu olan Albert Pike, 33. derecede mason ve luciferian'dır. Yahudi düşmanı Thule'u ve Hitler'i finanse edenler de, yine aynı fabrikanın sahibi olan Siyonistlerdir. Her türlü "farklılığı" "ayrımcılığa" döken bu koyu faşist güruhlar, Siyonistler tarafından desteklenmiş ve finanse edilmişlerdir. Ardından bu elit zümreye mensup olanlar, kendilerini "Farklılıkları kabul etmeliyiz, bizler barış ve demokrasiye ömrünü adanmış kişileriz" söylemleriyle paklamışlar ve tüm bu ırkçılıklara, din ve mezhep savaşlarına, ayrımcılıklara karşı olduklarını insanlara yutturmuşlardır. Son yıllarda "Nobel Barış Ödülü" alan siyasetçilerin kim olduklarını araştırdığınızda neyi kastettiğini anlarsınız.

Tüm insanları sevmek zorunda değiliz fakat birlikte yaşamayı öğrenmek zorundayız. Eğer parça parça bölünüp, sürekli aynı insanlara para kazandıran özgür görünümlü köleler haline gelmek istemiyorsak, bir arada yaşamayı öğrenmeliyiz.

Hepimiz farklıyız. Farklı renklerde doğuyoruz, farklı yeteneklere sahibiz, farklı inançlara ve görüşlere sahibiz, bundan daha doğal ne olabilir ki? Fakat bu farklılıkları kullanarak insanları birbirine kırdıran, öldürten, sonra da "Bizler barış ve demokrasi savaşçılarıyız" mavallarıyla kanlı ellerini gizleyen üçkâğıtçılara karşı uyanık olun.

"Üçkâğıtçı" deyince insanların zihninde Turist Ömer tadında pis, pasaklı bir tip canlanır genellikle.

Fakat unutmayın ki, günümüz üçkâğıtçıları takım elbise giyiyorlar.

Can Bulut

İnsanın hak vermesine rağmen içten içe kabul edemediği bazı gerçekler vardır. Bu gerçekler genellikle alkollüyken ve cesaret tavan yapmışken dile getirilir, ertesi gün ise hiç yoklarmış gibi davranılır. Bu dünyadaki çoğu insanın, bir diğerini aldatmaya programlanmış vaziyette olması ve bu durumun böyle sürüp gidiyor oluşu bunlardan birkaçıdır. Bir başkasını zengin etmek için tüm ömür boyu sike sike çalışmak zorunda oluşumuz da ayık kafayla kabul etmek istemediğimiz gerçeklerden biridir. Ta ki birileri, sen veya ben buna elinden geldiği kadarıyla dur diyene kadar. Maalesef ki insanlar "böyle gelmiş böyle gidecek" kafasında olduklarından, bütün bunları bilmeniz hayatınızda büyük değişikliklere yol açmayacak.

Fakat kendi içinizdeki bir değişime yol açacak. Artık kimseye hak ettiğinden daha fazla değer vermeyeceksiniz. İnsanları gözünüzde büyütmemeye

başlayacaksınız. Size aptal muamelesi yapan fizik hocanıza "siktir git" diyebileceksiniz. Ancak belki, herkes bunun farkına varırsa, o gün hayatımızda büyük değişikliklere de yol açabilecek.

Bu anlattıklarımın yüksek tirajlı bir gazetede yayımlanması belki de bir ilktir. Şimdiye kadar köşemde anlattığım bu konuların medya tarafından örtbas edildiğini düşünürdüm. Oysa sadece bildiklerini anlatabilecek kadar cesur olmayan ve elini taşın altına koyamayan korkaklar buna neden oluyorlarmış.

***

Ne kadar önceydi unuttum, o zamanlar henüz Arya ile sevgili değildik. İş arkadaşlarıyla hafta sonu Bozcaada'ya gideceklermiş, beni de çağırdı. Ama hem kocası da gelir diye hem de diğer iş arkadaşlarını tanımam etmem diye ilk başta yanaşmadım gitmeye. Tanımadığım ve tanımamın bana hiçbir bok kazandırmayacağı insanlarla tanışma faslına girmekten nefret ediyorum. Ama ben kocasının gelmeyeceğini öğrenince, Arya'nın beni ikna etmesi üç cümlesini aldı. Malum, orospunun yemini yarağı görene kadardır.

İlk günün akşamı Arya ile yalnız kaldık, sahilde bir ağacın altına oturup muhabbet ettik. Arya sanki konuşmak, başkalarından uzaklaşıp benimle vakit geçirmek istiyordu. Hem korktuğum da başıma gelmemiş oldu böylelikle, tanımadığım insanlarla yapmacık sikimsonik diyaloglara girmek zorunda kalmadım. Durup dururken bana ne iş yaptığımı soran, kimle yaşadığımı ve ne yaptığımı çok merak ediyormuş rolü yapan yapmacık amın evlatlarından tiks-

niyorum. Onlarla aynı yapmacık maskeyi takarak "Evet canım hahaha" diye konuşmaya bile tahammül edemiyorum. Her neyse, Arya'ya dönelim biz.

Biz erkekler güzel bir kadını aptal olsa bile dinleme zahmetine gireriz; fakat aynı sözler çirkin bir kadının ağzından çıkınca hiç de aynı ilgili tavrı takınmayız. Hatta güzel bir kadının söylediği herhangi bir sözü, yaptığı sıradan bir espriyi bile onun zekâsına ve ne kadar komik biri olduğuna yorarız. Kendini şartlandırmayla alakalı bir durum bu. Arya ise hem güzel hem zekiydi veya bana öyle geliyordu, belki de daha sıradan bir güzelliği olsa onun zeki olduğunu düşünmeyecektim, ne bileyim amına koyim?

Neredeyse sabah olmuş, ortalık kedi ve köpeklere kalmıştı. Bizse hâlâ sırtımızı ağacın gövdesine yaslayıp konuşuyorduk. Bu esnada çantasından biraz ot çıkardı Arya, ardından benden aldığı tek dal sigaranın tütünlerini çıkarmaya başladı. Ben de o kadar muhabbetin üstüne, uzun süredir içimden sorsam mı sormasam mı diye düşündüğüm o korkutucu soruyu sordum:

"Çocuk yapmayı düşünmüyor musunuz?"

"Selim'le mi?"

"Yok benimle, e kocanla tabii, kimle olacak?"

"Anlatırım... Çarşaf olacaktı çantamın ön gözünde, durma öyle bir boka yara Can Bey."

Arya sigaraları sardı. İçerken ilk başta biraz sustuk, sonra konuşmaya başladı. Benim de konuşasım vardı aslında ama onun konuşmasını bekliyordum. Her halinden belliydi bir şeyler anlatmak istediği. Arya başını bacaklarıma koydu, ayaklarını da karşıya

uzattı. Suratına bakarak derin bir nefes aldı sigarasından ve "Can" dedi.

"Hayatım bok gibi."

"Ne oldu?"

Bir süre konuşmadı, gözleri doldu. Anlatacağını biliyordum, o yüzden hiçbir şey söylemedim, yalnızca toparlanmasını bekledim.

"Selim'in babası hasta."

"Ee?"

"Bizde kalıyor bir süredir, tek başına kalması riskli. Ondan önce de Selim'le sırf evliyiz diye evli kalmaya devam ediyordum zaten, bunun üstüne iyiden iyiye ev arkadaşı olduk. Ya anlatamadım aslında, nasıl diyeyim... Selim çok iyi biri Can. En iyisi. Fıtrat mı deniyordu buna, işte o kadar iyi ki onunkisi. Liseden beri arkadaştık, beraber büyüdük biz. Ben de buna güvenip onunla evlendim ama sonra bir şeyler eksik kaldı. Kadın olduğumu hissedemiyorum, babanla evli olmak gibi bir şey onunla birlikte olmak. Kendimi sık sık boşanmayı düşünürken yakalıyorum fakat ortada tek bir sebep yok. Varsa da tek sebep her şeyin sıkıcı olması. Kafam zaten karışık, ben bunları düşünürken bir de Selim'in babasına beyin tümörü teşhisi koyuldu. Muzaffer Bey'e yani. Muzaffer Bey'in Selim'den başka çocuğu yok, karısı da öldü, bizden başka kimsesi yok. Doktor doktor gezdik, kimisi hemen ameliyat etmek istedi, kimisi beklememizi önerdi. En sonunda dikiş tutturduk bir doktorda, o da beklememiz gerektiğini fakat en sonunda ameliyatın kaçınılmaz olduğunu söyledi. Bu amına koduğu-

mun tümörü riskli yerdeymiş, hepsini temizlemeleri mümkün değilmiş, gittiği yere kadar gitsin, durumu kötü olunca da rahatlatmak için bir kısmını ameliyatla alırız diyorlar."

Gözlerindeki birkaç damla yaş yanağından aktı, elinin üstüyle onları kuruladı. Sigarasından bir nefes çekip devam etti konuşmaya:

"Çok para lazım Can. Ameliyatı için çok para lazım. Selim'le karar verdik para biriktirmeye. Ortak hesabımız var, kazandığımızdan artan her şeyi oraya koyuyoruz. Çalış, para biriktir, Muzaffer Bey'le ilgilen. Hayatım bu oldu Can. Yanlış anlama, zorla falan yaptırmıyor kimse bunu bana, ben yapmam gerektiğini hissediyorum, bana yakışan bu diyorum. Ama ağır geliyor."

"Emrivaki gibi mi?"

"Evet."

"Tam da sen ayrılmayı düşünüürken."

"Hı hı..."

"Ayrılmayı düşünüüyor musun hâlâ?"

Arya sigarasından son bir nefes aldı, toprağa bastırıp söndürdü. Sonra toparlanmaya başladı, ayağa kalkarken konuştu:

"Düşünmediğim tek gün yok ama onu yalnız bırakamam."

Üstünü silkelerken, balonu az önce patlamış fakat sonra yenisi alınmış çocuk gibi yaşlı gözlerle gülerek şöyle dedi:

"Bakma şikâyet ettiğime, katlanacağız işte."

Aslına bakarsan Arya'nın bu anlattıkları ilk başta hoşuma gitmişti, yani en azından kocasıyla ilgili

olanları. Kendimi, önümde bir engel kalmamış gibi hissettim. Fakat gel gör ki bu çok bencilceydi, üstelik karşımda önemseydiği insanlar için kendi hayatından büyük bir parçayı feda eden bir kadın vardı. Buna sevindiğim için kendimden utandım. Aslında üzülüyordum fakat üzülmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden utandım ya zaten. Tıpkı uzun süredir görmediğiniz bir akrabanızın ölüm haberine üzülmemeniz ve daha sonra "Neden üzülüyorum lan" diye kendinizden utanmanız gibi. Arya da bu hayatı istemesine rağmen, sırf yapması gereken bu olduğu için yapmıyor muydu bunları? Peki ben nasıl buradan kendime mutluluk payı çıkarabilecek kadar bencil olabiliyordum? O hafta sonu Arya'ya yaklaşmadım, kendimi daha da frenledim.

Fakat zaman geçtikçe içimde Arya'ya karşı daha sahiplenici bir tavır oluştu. Onu daha da çok istedim. Kendimi onu kurtarmak ve bu hayatın içinden çekip çıkarmakla mükellef hissetmeye başladım.

Çünkü Arya, istemediği bir hayatı yaşıyordu.

***

Yarınki pazar eki için iki sayfa ayırdılar bana, sanırım editör de köşeye duyulan ilgiye kulak vermeye başladı. Her cümlesinin altına üç tane yıldız koyarak sayfasını doldurmaya çalışan, söyleyecek sözü olmadığı halde sırf bu onun işi olduğu için bir şeyler yazmak zorunda olan ve sanki çok önemli bir keşifte bulunmuş gibi yazısını "Yorum sizin..." diye bitiren sikindirik köşe yazarlarının aksine, ben elimden geldiğince dolu dolu yazmaya çalışıyordum. Hatta fotoğraf veya resim kullanmam gerekiyorsa bu gör-

selleri olabildiğince az tutuyordum ki yazılara daha çok yer kalabilsin. Fakat bu sefer elimde tam iki sayfa vardı, istediğim kadar görsel kullanabilirdim, sığdırabilmek için kendimi kasmama gerek yoktu. Sadece gördüklerimi yazmam ve bunları görsel öğelerle delillendirmem yeterli olacaktı.

Önce bakkala inip birkaç paket sigara alacak, sonra da gece oluncaya kadar yazacaktım. Üstüme pamuklanmış apartman yöneticisi hırkamı giydim, altımdaki pijamanın apış arası yırtıktı fakat sabahın köründe fark eden olmaz diye değiştirmeye üşendim. Ne olur ne olmaz diye kapıyı bir kez kilitledim, aşağı indim. Koca sokakta bir tek ince dallardan yapılmış süpürgeyle yerleri süpüren çöpçü ve sokak köpekleri vardı. Asfaltta gezinen süpürgeciğin "hırş hırş" seslerinden başka bir ses çıkmıyordu sokakta. Sessizliği, arkamdan çektiğim apartman kapısının çıkardığı gürültü bozdu, çöpçüyle bir an göz göze geldik. Ayıp olmasın diye en azından bir selam vermem gerekiyordu fakat tenezzül etmedim, basiretim bağlandı, hızlı adımlarla bakkala doğru yürüdüm.

Bakkalın kasasındaki yaşlı kadın, çocuk bezlerinin bulunduğu üst raflardaki televizyona kilitlenmiş, abuk bir sabah programı seyrediyordu. Amına koyayım boynun tutulacak be karı, bari şu televizyonu göz hizanda bir yere çekseydin. Son albümünün reklamını yapma derdinde olan türkücünün teki "Kadınlar çiçektir" gibi laflar edip seyircilerden alkış alıyor, kadın ise bunu dükkândaki müşterisinden daha önemli görüyor olsa gerek, pür dikkatle izliyordu.

"Pardon, sigara alacaktım."

Kadın, üst raflardaki televizyondan gözlerini ayırmadan arkasındaki tezgâhtan sigarayı alıp bana uzattı, ardından elimdeki parayı aldı ve kasadan çıkardığı bozukluklarla para üstünü uzattı.

“Yok, yanlış oldu, 1,5 lira fazla verdiniz” deyip 2 lirayı uzattım.

Kadın ilk defa yüzüme baktı ve hiçbir şey demeden kendisine uzattığım 2 lirayı alıp kasaya koydu. Ardından tekrar kafasını yukarı kaldırarak televizyonu izlemeye devam etti.

“Ama şimdi de benim 50 kuruşum eksik kaldı.”

“Heee? Niye?”

“Eee, size 10 lira verdim, 8,5 liralık sigara aldım. Sizin bana 1,5 lira para üstü vermeniz gerekiyordu ama 3 lira verdiniz. Ben de bana fazladan vermiş olduğunuz 3 tane 1 liradan ikisini size geri verdim ve bu durumda elimde sadece 1 lira kalmış oldu, oysa 1,5 liram olması gerekiyordu. Şimdi bana 50 kuruş verirsiniz hallolacak.”

Kadın hâlâ anlamadı fakat benim yalan söyleme ihtimalimin, kendisinin hata yapma ihtimalinden daha az olduğunu belirten bir surat ifadesiyle 50 kuruşumu geri verdi.

“Heee, affedersin yanlışlık olmuş.”

“Rica ederim.”

Ben bakkaldan çıkarken televizyondaki türkücü, son albümünün içine çok sindiğini söylüyordu. Ben-

se eve doğru yürürken kafamda ne yazacağımın bir planını oluştuyordum. Muhtemelen yataktan yeni kalktığımı belli eden tuhaf saçlarım, pamuklu hırkam, apış arası yırtık pijama altım ve kendi kendine mırıldanan halimle, mahallenin evde yedi tane kedi besleyen ve onlar için kasaptan aldığı kemik dolu poşetleri taşıyan deli teyzeleri gibi görünüyordum. Eve geri dönerken çöpçüyle yeniden karşılaştım, bu sefer bana uzun uzun baktı. Sanırım kılık kıyafetime iyice uyuz olmuştu. Çöpçü bana bakarak tulumunun cebinden bir mendil çıkardı ve sokağın sessizliğini sümkürerek bozdu. Ardından uzun pos bıyığını, üzerinde sümük kalmış olma ihtimalini düşünerek birkaç kez sildi. Yine selam vermedim, doğruca apartmana girdim. Eve varınca odama geçip masamın başına oturdum. Paketten bir sigara çıkarıp yaktım ve yazmaya başladım.

Monarch Zihin Kontrolü

Bir insanın zihnini kontrol etmek mümkün müdür?

Ya da bir insandan yeni, farklı karakterler oluşturmak mümkün müdür?

Nazi bilim adamlarının yıllarca üzerinde uğraştıkları şey de buydu. Nazilerin, toplama kamplarındaki kurbanlar üzerinde uyguladıkları iğrenç deneylerden sanırım üstünkörü de olsa çoğu insan haberdardır. Uygulanan bazı işkence yöntemleri vardı ki bunlar esasında işkence değil, deney amaçlı, düzenli ve kontrollü şekilde gerçekleştiriliyordu. Bunlardan en önemlisi Nazilerin zihin kontrolü programıydı.

Zihin programlama, bir çeşit psikolojik savaş silahıdır. Hedef kitlesi ise bütün insanlıktır.

İkinci Dünya Savaşı bittiğinde ABD, zihin kontrolü alanında uzman olan Alman bilim adamlarını himayesi altına alır. CIA, temeli Nazilerden öğrenilen yöntemler üzerinde yoğun şekilde çalışır ve bu zihin kontrol programı, 13 Nisan 1953 tarihinde "MK ULTRA Projesi" adını alır. MK'nın açılımı yarı İngilizce, yarı Almanca bir tamlama olan "Mind Kontrolle"dür ve Türkçe karşılığı tam olarak "Zihin Kontrolü"dür. Ünlü rock grubu Muse'un da kitleleri bilinçlendirmek amacıyla bu konuya işaret eden "MK ULTRA" adında bir şarkısı vardır.

Uygulanan MK ULTRA programı, kobaylar üzerinde tuhaf ve hatta intihara kadar varan etkiler doğurunca CIA, insanların büyük tepkisiyle karşılaşır. Ardından projeyi iptal ettiğini ve projeye ilgili her şeyi yok ettiğini açıklar. Ne tuhaftır ki bu projenin durdurulduğunu ve verilerinin imha edildiğini onaylayan kurum Rockefeller Komisyonu'dur. Rockefeller ailesinin dünyanın en zengin ailesi olan Rothschild'ler tarafından finanse edildiğini ve şu an Rothschild'den sonra dünyadaki en etkili ikinci aile şirketi olduğunu sizlere hatırlatırım.

Üzerinde yıllardır gizlice çalışılan ve kurbanlarının anlattıklarıyla artık pek de bir gizliliği kalmayan MK ULTRA'nın günümüzdeki hali, Monarch kişilik bölme programıdır. Monarch, "kelebek" sembolüyle ifade edilir. Monarch isminin anlamı iki yönden önemlidir. Bunlardan birisi "monarchy", yani "monarşi" kelimesinin kökünü oluşturan "monarch"ın "hükümdar" anlamına gelmesidir. Bu, bir insanın zihninde kurulan "monarşiyi", yani hükümdarlığı

betimler. Bir diğeri ise "monark" adındaki kelebek türüne yapılan atıftır. Kelebek bildiğiniz gibi ilk aşamada bir tırtıldır, ardından kozaya girer ve yeni bir canlıya dönüşür. Tıpkı monarch kurbanlarının geçirdikleri başkalaşım evreleri gibi... ABD'li kimi zihin kontrol kurbanlarının anılarını lütfen internet üzerinden araştırma yaparak dinleyin, doğru arama kelimeleri ile doğru kaynaklara ulaşacaksınız. Zira bunları size televizyonda asla anlatmayacaklar.

Zihin kontrolü sembolizminin diğer öğeleri ise oyuncak bebekler ve kuklalarıdır. Sanırım bunun izahını yapmama gerek yok, biraz düşününce sebebini anlayacaksınız.

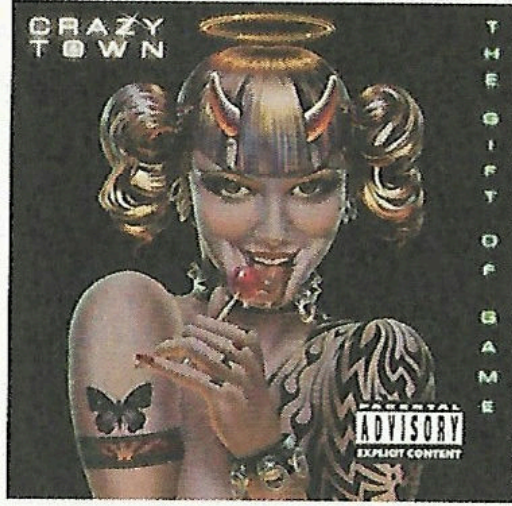
Size medyanın, insanlığın icat ettiği gelmiş geçmiş en büyük zihin kontrolü aracı olduğunu bir gazete üzerinden söylesem, komik duruma mı düşerim? Ne duruma düştüğüm önemli değil ama durum bu.

Tabii ki medyanın ve hiçbir ekstra vasfı bulunmayan endüstri sanatçısı süperstarların sahipleri, bu zihin kontrolü kodlarını dergilere, albüm kapaklarına, konser koreografilerine, şarkı sözlerine sıklıkla serpiştirirler. Gelin size medyadan bazı "monarch" göndermeleri göstereyim;

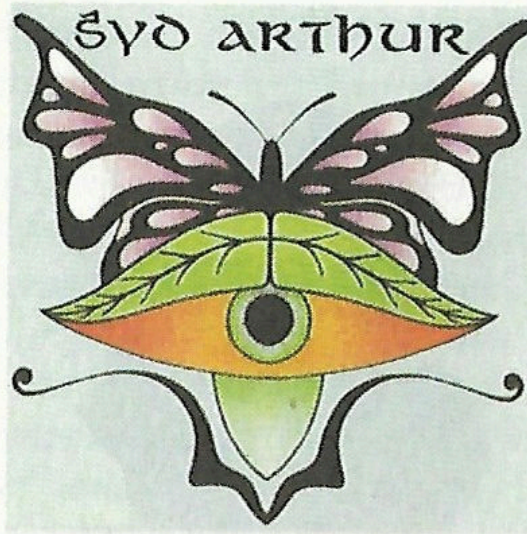

Beyonce, Horus'un her şeyi gören gözü ve "kelebek" figürü. Ünlü şarkıcı Beyonce, "Sasha Fierce" adında ikinci bir karaktere sahip olduğunu sık sık söyler. Buradaki ikinci karakter ise, Beyonce'un "alter egosu"dur.

Crazy Town grubuna ait olan bu albüm kapağı, şeytani ve meleği tek bünyede taşıyan, "bölünmüş" bir kişiliği simgeler. Kelebek dövmesi ise monarch zihin kontrolünü sembolize etmektedir.

Müzik grubu Syd Arthur'a ait bu albüm kapağında ise yine çok açık bir şekilde Horus'un her şeyi gören gözüne ve monarch zihin kontrolüne atıf vardır.

Pek çok ünlü mankenin, şarkıcının ve oyuncunun (genellikle de kadınlar) tıpkı Beyonce gibi bir kelebek figürü ile verdiği pozları görebilirsiniz dergilerde. Bunlar genellikle; fakat üstüne basarak söylüyorum ki "genellikle", usta ellerin oraya kasıtlı şekilde yerleştirdiği figürlerdir.

Monarch yönteminde kişinin zihni üzerinde monarşi kurmak için zihnin bağışıklığını yıkmak esastır. Bu aşamada ses dalgalarından, çeşitli görsellerden, ilaçlardan ve LSD'den faydalanılır. Tıpkı Kubrick'in Clockwork Orange filmindeki hapisane mahkûmuna uygulanan yöntemler gibi. İşin ilginç kısmı ise bu noktadan sonra başlar.

Monarch ile birden fazla kişiliğe bölünen kurbanın zayıf kişiliklerinden tekine bir cin/şeytan musallat olur ve böylece bir insandan, farklı, melez kişilikler üretilir. Yine pek çok ünlü endüstri şarkıcısının genellikle bir "alter ego"ya sahip olduğunu ve aslında adına "alter ego" denilen şeyin bir başka varlık olduğunu bir anlığına düşünün. İnancınız her ne olursa olsun, sadece bunun üzerinde önyargısız düşünün. Zira inançsız insanlar da cinlerin varlığını gayet idrak edebilir. Türklerin Müslümanlıktan önceki dini bildiğiniz gibi Şamanizm'dir ve Şamanların cinlerle ilgili deneyimlerini naklettikleri eserler günümüze kadar ulaşmıştır. Ünlü tarihçi Mircea Eliade, eserlerinde bu metinlere yer vermiştir. Hayatın kendisi kurgudan daha kurgusal olabiliyor çoğu zaman.

Natalie Portman'a en iyi kadın oyuncu Oscar'ını getiren *Black Swan* (Siyah Kuğu) filmi izlediniz mi? Tek bünyede hem iyiyi (beyaz kuğu) hem de kötüyü (siyah kuğu) canlandırması istenen bir balerinin hikâyesi anlatılır bu filmde. Filmı seyretmiş olanlara soruyorum, sizce balerinin kendisini bu ilginç role adapte etmeye çalışırken geçirdiği deneyimler "şizofreni" miydi, yoksa satanist zihin kontrolünün belirtileri mi?

Gelin bu filme dair bazı tespitlerimi aktarayım.

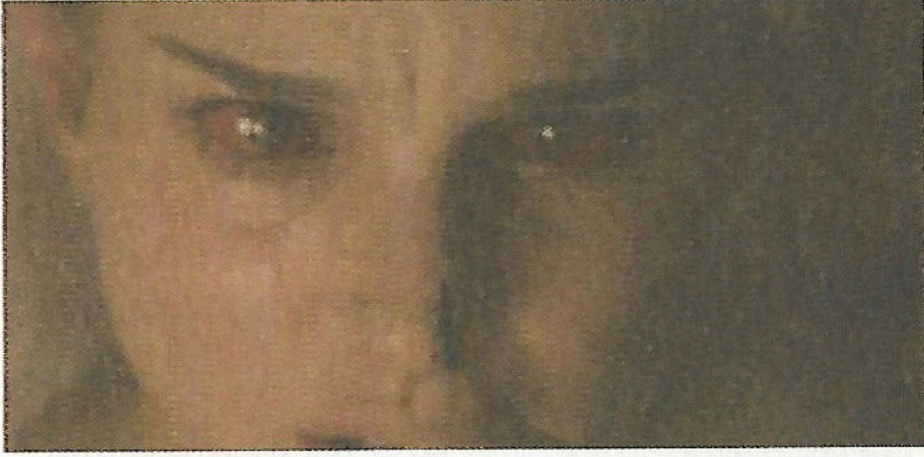

Balerin sık sık sırtında ve parmaklarında yaralar, kan izleri görür. Bunu kendisi mi kendisine yapmaktadır, yoksa dış etkilere mi maruz kalmaktadır?

Filmin ilerleyen kısımlarında sık sık halüsinasyonlar gören, daha doğrusu halüsinasyonlar gördüğünü düşünen balerin, artık gördüklerinin hayal olmadığını anlar. Vücudunda sanki bir başkasına ait olan uzantılar çıkar.

Artık kendisi bir başkasıdır.

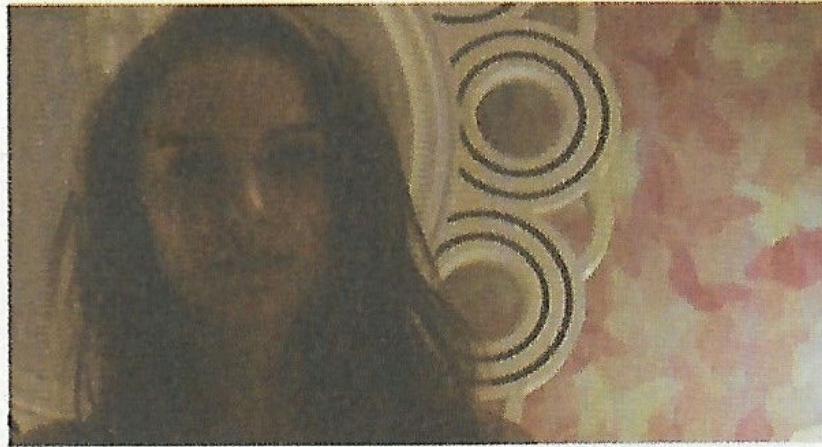
Bir sahnede bacakları bu şekle girer, bunu ona yapan başkasıdır ve bu esnada bacakları kırılmaz. Yorgandaki kelebek figürüne dikkat.

Artık bir kukladan farksızdır. Zihnine hükmeden başka varlıklar vardır.

Ayrıca, zihin kontrolündeki balerinin odasının duvarlarında kelebekler vardır. Hatta daha net görmemiz için bir kare daha göstereyim.

Filmde, duvar kâğıdı kelebek desenlerinden oluşan balerinin odası sıklıkla gösterilir. Bütün bunlar, monarch zihin kontrolüne yapılan göndermelerdir ve ısrarla gösterilir bu sahneler. Eğer zihin kontrolünden habersizseniz, bu sahneleri defalarca seyretseniz de hiçbir şeye yoramazsınız.

Hatta filmin bir sahnesinde balerin, başucundaki müzik kutusundan rahatsız olur ve onu devirir.

Ve devrilen müzik kutusunun arkasında, boy-nuzlu bir Lucifer biblosu belirir. Duvardaki kelebek figürlerinin de Lucifer'la beraber kadrāja alınması, bu sahneyi önemli kılan bir başka detaydır.

Kız bunun üzerine rahatsız olur ve odasındaki tüm "oyuncakları" toplar.

Hepsini çöpe atar. Zihnini ele geçirmeye çalışan güce karşı koymaya çalışır.

Fakat her şeye rağmen filmin finalinde;

Bir beyaz kuğu...

Zorla...

Siyah kuğuya dönüştürülür.

Oscar ödüllü *Black Swan* filmi, felsefesi olan çoğu Hollywood filmi gibi çift senaryolu, çift kurguludur. Bunlardan birincisi izleyicilerin geneline hitap eden ve ilk bakışta anlaşılan senaryodur. İkincisi ise detaylarda gizlidir ve esasında filmin anlatmak istediğidir. Mesela günümüze ulaşan bazı masallar vardır, neden bu kadar popüler olduklarını bilmez ya da düşünmezsiniz. Pamuk Prenses veya Alice Harikalar Diyarında hikâyelerini düşünün mesela, "Ne var ki bunda? Ben de yazardım anasını satayım" diyebilirsiniz bunlar için. Fakat bu öyküleri günümüze ulaştıran en önemli etken, kullandıkları semboller ve derinlikleridir. Çocuklarımıza "İşte Pamuk Prenses elmayı yemiştir, bayılmış" diye ilk görünen senaryoyu anlatırız ama bu masalların ikinci bir senaryoları daha vardır.

Black Swan son derece sembolik ve anlamlı bir filmidir.

Hollywood'un, MTV'nin, filmlere ve kliplere serpiştirdikleri kodlara dikkat edin.

Can Bulut

***

Genelde çalan kapıları açmam ben, misal sizlere bunları anlatırken kapım onlarca kez çalmış ve ben onlarca kez yerimden kalkmamış olabilirim. Telefon için bu rakam binleri bulabilir.

Bu sefer kapı zili çalmadı, kapıya birisi hızlı hızlı vurdu, zaten ben de o sese uyandım sabahın köründe. Uykumu bölmeye kıyamıyordum, "nasılsa gider" diye düşünüp yerimden kalkmadım bir süre. Fakat o kapıya vurmaya devam edince yeter dedim içimden, yataktan kalktım. Ben ayağa kalktığımda kapı da sustu ama çoktan uykumu bölüp yatağımdan kalktığım için gidip açtım kapıyı. Karşımda kimse yoktu, yalnızca kapı tokmağına sıkıştırılmış bir gazete vardı. Önce merdivenlerden aşağı, sonra da yukarı doğru seslendim, cevap veren olmadı. Kapıyı kapattım, hemen hızla pencereye koşup dışarı baktım, acaba apartmandan birisi çıkacak mı diye. Bir buçuk veya iki dakika kadar bekledim, kimse apartmandan çıkmadı, sokakta da bir tek çöpçü ve sokak köpekleri vardı. Pes ettim, pencereyi kapatıp içeri geçtim. Gazete hâlâ elimde duruyordu, bugüne ait *Bakış* gazetesiydi. Sayfalarına üstünkörü göz gezdirdim, sonra hafta sonu ekindeki köşeme baktım.

Gazeteye son gönderdiğim yazı yayımlanmamıştı ama yine de bana ait yarım sayfalık bir yazı vardı. Köşem yerinde duruyordu. Böyle bir şey ilk defa

başıma geliyordu... Yazımı mı beğenmediler acaba, yoksa fazla uçtuğumu mu düşündüler sıradan bir pazar eki için?

Sayfanın diğer yarısını her burç için bu haftaki aşka, paraya ve sağlığa 5 üzerinden notlar veren si-kindirik bir astroloğun burç yorumları kaplıyordu. Yine yazımın olması gereken diğer sayfada da güler yüzlü bir çalışana sahip kocaman bir banka reklamı vardı. Köşeme tekrardan bakıp eski yazılarımdan birini yayımladılar herhalde, diye düşündüm; fakat bu yeni bir yazıydı. Üstelik ben böyle bir şey de yazmamıştım! Yazının ilk birkaç cümlesini okudum.

Kibir

Öyle bir şey ki kibir, ismini bile beğendirtmez insana. "Kibir" dediğin anda "Bırak şu ağızları" derler sana, başka şekillerde anlatman gerekir bunu, başka ambalajlarla. "Ego" demen gerekir adına, o zaman belki daha havalı bir kılıfa sahip olduğu için yerler. Oysa ego, kibirle eşanlamlı falan değildir, yüksek egolu olmak bile kibirli olunduğu anlamına gelmez. Fakat yine de kibirli şehir insanı, kibir kelimesini çok avam gördüğü için adına ego der ve bu kelimayı kibir anlamında kullanır cümle içinde.

***

Anladığım kadarıyla bir başkası üslubumu taklit etmeye çalışarak bir şeyler yazmıştı. Hangi geri zekâlı işgüzar yapmış olabilir böyle bir şeyi? Merak duyğum ağır bastı, önce yazıyı okumak istedim, sonra gazete-

yi arayıp bu yazının nereden çıktığını sorabilirdim. Koltuğa geçtim, köşemde benim adımla yayımlanan bu tuhaf yazıyı okumaya devam ettim.

Günümüzde her devlet, para basmak için bünyesindeki merkez bankasına borçlanır. Merkez bankalarının devlete ait olduğunu zanneder çoğu insan, oysa merkez bankaları özel kuruluşlardır, tamamen kişilere aittir. Günümüzdeki "borca dayalı para sistemi"ni şu hayali örnekle açıklayayım: İnsanoğlu Mars'ta bir devlet kurmuştur ve Mars Devleti insanların ticaretini kolaylaştırmak adına para basmaya karar vermiştir. Mars Devleti, ilk başta 100 Mars Lirası bastırmak ister. Bastırmak istediği bu 100 lira için gidip Mars Merkez Bankasına 100 lira değerinde bir tahvil (borç senedi) verir. Mars Merkez Bankası devletten aldığı 100 lira değerinde tahvili kabul eder ve karşılığında devlete 100 liralık para basar. Yani Mars Devleti 100 lira basmak için, özel kişilerden oluşmuş Mars Merkez Bankasına 100 lira borçlanmıştır.

Ne garip iş di mi? Üstelik bu da yetmez, Mars Merkez Bankası bu basılan borç para için Mars Devletinden faiz de ister. Bu faizin %8 olduğunu düşünelim. Merkez bankası, başta verdiği 100 liraya karşılık devletten yıl sonunda 108 lira ister. Peki size bir soru: Tüm parası 100 lira olan bir devletin 108 liralık borcunu ödemesi nasıl mümkün olabilir? Sadece tek bir yol vardır ve o yol da çözüm değil, bir ertelemedir. O yol şudur: Bu 8 liralık borç için yine merkez bankasına tahvil (borç senedi) verilir ve yeni borç paralar bastırılır. Tabi yine faiziyle beraber. Bu döngü sonsuza kadar gider ve sahip olunan tüm

para miktarı, borcu asla karşılamaz. Zira sahip olduğunuz tüm para, faizlerle beraber borçlandığınız paradan daima düşük olacaktır. Borca dayalı para sisteminde istediğiniz kadar çalışıp üretken olun, borcunuzu ödeme imkânınız yoktur. Sistem buna göre kurulmuştur.

Bu zavallı Mars Devletinin, her halükarda Mars Merkez Bankasına ödeyemeyeceği boyutlarda borçlu kalacağı aşikârdır.

İşte bugünkü devletlerin de Mars Devletinden farklı bir yanı yoktur.

Bu şeytani sistem elbette bir kaza ürünü değildir, bilinçli olarak geliştirilmiştir. Merkez bankaları kişilere aittir demiştik, hatırlatalım.

Sokağa çıkın, herhangi bir işte çalışan 100 insan bulun. O 100 insandan en az 95'inin bu sistemden haberi olmadığına yemin edebilirim.

Zira bu insanlar daima çalışmak, tüketmek, maç izlemek, ertesi gün o maç hakkında konuşmak, elindeki cep telefonunun sadece bir yeni özellik taşıyan bir üst modelini satın almak gibi işlerle meşgullerdir.

Bu sistemi sabahtan akşama kadar çalışıp elektrik faturası ödemek zorunda olan ve kendini özgür zanneden kravatlı kölelere anlatamazsınız. Veya onlara dünyayı bir avuç adamın parmağında oynattığını da anlatamazsınız. Size tepeden bakarlar. Bunu onlara anlatmaya kalktığınızda sizi pek ciddiye almazlar, zira bilinçaltılarında şu düşünceler vardır: "Ne yani, böyle önemli bir şey var ve benim bundan haberim yok öyle mi? Böyle bir şey olsaydı elbette haberimiz olurdu ve insanlar buna karşı bir şeyler yapardı. Hıh salak şey."

Zira kendisi diplomalı, maaşlı bir işi olan, bu hayatta çok şeyler görüp geçirmiş olgun bir insandır. Bu tür masalları sizin gibi bir denyodan öğrenecek hali yoktur.

İletişim kuramcısı ve bilim adamı Marshall McLuhan'ın bir sözü vardır: "Yalnızca küçük sırlar gizli tutulmalıdır. Büyük olanlarına insanlar zaten inanmazlar."

Bu nedenle benim size bu bilgileri veriyor olmamın da pek bir ehemmiyeti yok.

Toplumun gözünde olgunlaşmanın ve hayatı öğrenmenin yegâne yolu bir işe girmek, patrondan fırça yemek, âşık olmak, birkaç kadından ayrılmak veya onlar tarafından terk edilmektir. Sistem senden bunu talep eder, eğer bunları yapmazsan, sen boş ve çocuksu bir insansındır onların gözünde.

İnsanlar hayatlarının önemli bir bölümünü para kazanmak uğruna heba ederler ve bu esnada paranın nasıl üretildiği konusuna hiç kafa yormazlar. Kendilerini profesör yaptıklarına inandıkları o kıymetli okullarda paranın nasıl üretildiğine dair hiçbir ders yoktur. Üstelik insanlar öylesine kibirlilerdir ki, kendileri için para çok önemli olmasına rağmen, öyle değilmiş gibi davranırlar.

Robin Hood eğer Türk olsaydı muhtemelen bizim içki sofralarımızda ara sıra bahsi geçer, övülürdü. Fakat size çok acı bir şey söyleyeyim, gece içki sofrasında Robin Hood'u öven adamda ertesi sabah en ufak bir Robin Hood'luk göremezdiniz. Bir gece önce Robin Hood'u öven adam, ertesi gün yine sırf toplum tarafından adam yerine konulabilmek için tıptır tıptır maaşlı işine gider ve patronuna yaranmaya çalışırdı. Bu tür sistem dışı icraatlar sadece amatör

olarak takdir edilir ve asla uygulamaya konulmaz. Uygulanmasını bıraktım, kimse uzaktan uzaktan sevdiği Robin Hood'la aynı evde yaşamayı bile kabul etmez bu dünyada. Ona katlanamaz.

İnsanlar angarya işlerle uğraşadursun, sonsuza ıraksayan bu borçlanma her geçen gün katlanarak artar. Ardından "Neden kriz oldu? Neden savaş çıktı" diye birbirlerine sorup, tuhaf uzmanların tuhaf yorumlarına bel bağlarlar.

İnsanlar bu tuhaf sistemi öylesine kabul etmişlerdir ki, buna seslerini bile yükseltmezler. Kodlara hiç dikkat etmezler.

Onlar sürekli angarya işlerle uğraşır, bir şey okumaz, tembelliklerinden bir kelimeyi okur, bir kelimeyi okumazlar: Eğer para dediğimiz şey olmazsa angarya insanları da mutlu olmaz.

Can Bulut

Bu nedir şimdi amına koduğumun yerinde? Kim yazdı bunu? Bir süre elimdeki gazeteye öylece baka kaldım, derin derin soludum. Bunu yapan her kimse sadece üslubumu değil, adeta düşüncelerimi de taklit etmişti. Benim bunları düşündüğümü de biliyordu. Bir sigara yaktım, bu yazının nereden çıkmış olabileceğini düşünmeye başladım. Editörümü aradım, ona böyle bir yazı göndermediğimi söyledim. "Bir yanlışlık oldu herhalde" deyip maillerine baktı fakat yanlışlık falan yoktu. Ona yolladığım yazı kelimesi kelimesine buydu.

"Benden iki sayfa istedin, ben sana yarım sayfalık bir yazı gönderdim ve bu hiç dikkatini çekmedi öyle mi? Neden aramadın beni?"

"Can şaka mı yapıyorsun? Esas benim sana bunu sormam lazım. Sen bana bu yazıyı gönderince herhalde yazacak konu bulamadın, diye düşünüp seni bozmak istemedim. Senin yüzünden geri kalan bir buçuk sayfayı kendimiz doldurmak zorunda kaldık dün gece."

"Yaa... Hay Allah."

"Tamam tamam, sorun yok."

"Affedersin Mahir ya. Mahcup oldum şimdi."

"Tamam, önemli değil."

Kapattım telefonu, bu nasıl olur diye düşündüm. Elektronik posta hesabıma girdim, gönderdiğim postalara baktım. Dün gece saat 22.48'de bu yazıyı göndermişim gerçekten de. Fakat bu mümkün değildi, yanlışlıkla elimdeki yazılardan birini göndermiş olsaydım buna eyvallah derdim fakat benim böyle bir yazım bile yoktu ki. Kim yazdı ulan bu yazıyı? Birisi bana bir şey mi söylemek istiyor? Yoksa aklınca benimle taşak mı geçiyor?

Yazıyı sakın kafayla tekrar okudum evde. Tekrar, tekrar ve tekrar...

Kimdi bunu yapan? Amacı neydi?

Neredeyse gece oldu, hâlâ okuyordum. Tüm gün ne odamdan çıktım ne de birisiyle konuştum.

İnsanların büyük komplolara zaten inanmayacaklarını söylüyordu yazı, yani bana "Boşa kürek çekiyorsun" mesajı mı vermek istiyordu birileri? Sadece bu mu?

Sanırım şu an çok fazla kafa yoruyor ve bu yüzden de herhangi bir şey bulamıyordum. Belki de bir şeyler fark edebilmem için biraz uzaklaşmam lazım diye düşünüp yatağa uzandım. Ardından biraz odamın içinde volta attım. Fakat kendimi kandırıyordum, hâlâ sürekli yazıyı düşünüyor, mantıklı ve içimi rahatlatacak bir cevap arıyordum. Yazıyı artık o kadar fazla okumuştum ki, sürekli ezberimden içinde geçen cümleleri tekrar ediyordum. Ulan belirsizliğe sabretmek ne boktan bir şeydir ya? Belki de bu yazıda bir mesaj falan yoktu, ben olmayan bir şeyi arıyordum. Eğer bir şeyi çok fazla ararsan muhakkak ona dair işaretler bulursun. Bu belki de sadece bir şaka veya basit bir kazaydı. Evin içinde ellerim cebimde volta atarak bunları düşünürken telefonuma bir mesaj geldi:

"Gençlik kodunuzu kullanın, büyük fırsatlarımızdan faydalanın. *Dirty Jeans*."

"Siktir oradan" dedim, telefonu fırlattım yatağa. Balkona çıktım, biraz hava almak iyi gelecekti. Dışarıda saklambaç oynayan çocukları seyrettim, doğrusu benim de çocukken en çok keyif aldığım oyun gece karanlığında kalabalık halde oynanan saklambaçtı. Kendisi sobelenince diğer arkadaşlarının nerede olduklarını ebeye ispiyonlayan çocuk bu mahallede de vardı. Kendi kendime "Piçe bak" diye sırıtırken tekrardan telefonuma gelen mesaj düştü aklıma.

Gençlik kodu.

Gözlerim bir anda çocuklardan uzaklaştı.

Yazıda insanların "kod"lara hiç dikkat etmediği söyleniyordu. Boşa evham yapmıyordum, bu yazıda

gerçekten de bir kod olmalıydı. Balkondan içeri koşarak yatağıma geçtim, bilgisayar oyununda hiç geçemediği bir bölümün geçme yöntemini arkadaşından yeni öğrenmiş çocuk gibi heyecanla tekrardan aldım elime gazeteyi. Kod sözcüğünün geçtiği cümleyi buldum. Yazının sonlarındaıydı bu cümle, o bölümü tekrar tekrar okudum::

İnsanlar bu tuhaf sistemi öylesine kabul etmişlerdir ki, buna seslerini bile yükseltmezler. Kodlara hiç dikkat etmezler.

Onlar sürekli angarya işlerle uğraşır, bir şey okumaz, tembelliklerinden bir kelimeyi okur, bir kelimeyi okumazlar: Eğer para dediğimiz şey olmazsa angarya insanları da mutlu olmaz.

Son cümleye geldiğimde bir şey dikkatimi çekti. Hatta canımı sıktı, bir an öylece donup kaldım. Bu yazıda Arya'dan bahsediliyordu.

Satır sonundaki angarya kelimesinin "ang-arya" diye bölündüğünü fark ettim. Oradaki "arya" sözcüğünü birdenbire fark edince panikledim ilk başta. Ardından paranoya yaptığımı düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bir sigara yaktım. "Ne olurdu ki arya sözcüğü geçse" diye düşündüm. Fakat sigaradan ilk nefesimi alırken tekrar canım sıkıldı. Bunu tesadüfe yormaya çalışsam da canımı sıkıan detaylardan kaçamıyordum. Zira "angarya" sözcüğü hecelerine bu şekilde ayrılmazdı. Bunu yazan, kesinlikle Arya'dan bahsediyordu.

Üzerimi ateş bastı. Yeni bir sigara yaktım, bu sigarayı yakarken fark ettim ki az önce yaktığım sigara hala küllükte duruyordu. Hızlı hızlı soluyordum artık.

Küçükken bir sabah babamın cüzdanından para çalmıştım, eğer fark ederse çok kızacağını bilmeme rağmen o boku yemiştim. Daha sonra bütün gün o parayla aldığım dondurma ve plastik topun tadını sürmek yerine, kara kara babamın cüzdanından aldığım parayı fark edip etmeyeceğini düşünmüştüm. Tüm günüm yarrak gibi geçmişti bunu düşünmekten. Kafamda babamın para çaldığımı anlamış olması ve anlamamış olması ihtimallerinin hesabını yapmaktan delirecektim. Derken, akşam babamın işten dönme saati geldi çattı. Evde babamı beklerken yine "Saçmalama lan, nereden fark edecek, zaten çok para almadım ki" diye kendimi telkin ediyordum.

Sonunda babam kapıyı açtı, evden içeri girip suratıma baktı ve hiçbir şey söylemeden odasına geçti. Bana o bakışını görünce, aslında babamın durumu fark ettiğini anlamıştım. Ama yine de kendimi "Anlamadı, anlamadı, anlamadı..." diye telkin etmeye devam etmiştim. İşte şimdi de babamın o bakışını gördüğümdeki his vardı içimde. Düşündüğüm, sıkıntıdan içimi kemiren o ihtimalin gerçek olduğunu aslında adım gibi biliyordum ama yine de kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Kendi istediğim senaryonun gerçek olmasını köpek gibi istiyordum ama diğer yandan içimdeki şüphe ağzıma sıcıyordu. Ve o günkü akşam yemeğinde de babam bana bir hafta boyunca harçlık vermeyeceğini söylemişti.

Sigaramdan hızlı hızlı iki nefes aldım. Bir yanıma gazete yazısını, bir yanıma müsvedde defterimi alıp incelemeye başladım son paragrafı. Okudum, okudum, defalarca okudum. Cümleleri alt alta koydum, kelimelerin yerlerini değiştirdim. Hiçbir bok çıkmı-

yordu bu yazıdan, benimle dalga geçtiklerini düşünmeye başladım artık.

Bıraktım kalemi kâğıdı, ayağa kalktım. Kodmuş, siktirsinler oradan! Anlamsız bir arya sözcüğü için neden bu kadar paranoya yapıyordum ki? Evin içinde volta atarak artık bu konuyu düşünmemeye çalıştım.

Beş dakika kadar gazeteden uzak durmayı başardım ama bu süre zarfında düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Tekrar gazetenin başına oturdum, galiba saplantı haline getirdim ben bu olayı. Her sokaktan geçişinde sana camdan gülümseyerek bakan mahallenin güzel kızı gibiydi bu gazete yazısı, aklını çeliyordu, kayıtsız kalamıyordun. Benim bu işi çözmem lazım diyerek tekrar okudum o cümleleri.

"Kodlara hiç dikkat etmezler" diyordu. Eğer dikkat etmem gereken bir kod varsa, muhakkak bunun bir yöntemi de olmalıydı. Bana söylemek istedikleri şeyi anlamamın bir yolu olmalıydı. Bunu aklımda bulundurarak okumaya devam ettim:

"Onlar sürekli angarya işlerle uğraşır, bir şey okumaz, tembelliklerinden bir kelimeyi okur, bir kelimeyi okumazlar:"

Yazıyı bu şekilde okumamı mı istiyorlar yani? Bir kelime okuyup, bir kelime okumadan... Peki, sıradaki cümlede şansımı deneyecektim o halde.

"Eğer para dediğimiz şey olmazsa angarya insanları da mutlu olmaz."

Kalemle okumamam gereken kelimelerin üstünü çizdim.

"Eğer... dediğimiz... olmazsa... arya... da... olmaz"

Bir an buz kestim. Elimdeki kalemle gazetenin başında öylece kalakaldım. Ardından böyle bir şeyin gerçek olamayacağını düşündüm. Sadece ben çok fazla kafa yormuştum buna. Eminim şu an masamın üzerinde duran herhangi bir kitabın herhangi bir sayfasını açsam, onda da buna benzer bir mesaj bulabilirdim. Baksana, sabahtan beri deli danalar gibi kalemi kâğıdı almış, bu yazıyla uğraşıyordum. Eğer bir şeyi çok fazla ararsan, onu muhakkak bulursun. Hiç var olmasa bile sen yaratırsın onu. Ben de aynı şeyi yapmıştım işte anasını satayım, zorlamıştım. Fakat diğer yandan, bunun gerçek olma ihtimali bile bana kafayı yedirtebilirdi. Hangi orospu çocuğu beni Arya'nın hayatı ile tehdit edebilirdi ki? Hangi ruh hastası man-yak yapar böyle bir şeyi? Kim ulan bunlar? Hareket edemiyordum, düşünmekten beynim acıyordu artık. Kafamın ağırlaştığını hissediyordum resmen. Kendimi zorladım, masanın üzerindeki paketin içinden bir sigara almak için ayağa kalktım. Bu sırada telefonuma bir mesaj daha geldi:

"İlginiz için teşekkür ederiz. Dirty Jeans."

Telefonu hızla duvara fırlattım, masanın üzerindeki bardağa ve kül tablasına elimin tersiyle vurdum. Galiba sinir krizi geçiriyordum.

Sabah gözlerimi ilk açtığımda belki de dünyanın en mutlu insanlarından biriydim. Bir, iki ve üç... Hatırladım, içime yine koca bir öküz oturdu. Birkaç saniye sonra da dünkü olaylar geldi aklıma, öküzün ağırlığı katlanarak arttı. Ortalık da batmıştı, yerde cam parçaları, not aldığım müsvedde kâğıtlar, sigara izmaritleri, ne ararsan vardı.

Birilerinin canını sıktığımın farkındaydım; fakat bu kadar ileri gidebileceklerini hiç ummamıştım. Acaba dünkü olayın, aldığım tehdit mesajlarıyla bir ilgisi olabilir mi? Birisi sırf sinirinden ve hasedinden benim canımı sıkmak istemiş olabilir mi? Odamda düşünce düşünce volta atarken ayağıma birkaç cam parçası battı, artık biraz sakın olmalıydım.

Ne olur ne olmaz diye Arya'yı aramak istedim ama dün gece telefonumun amına koymuştum. Önce odamı temizledim, sonra da ayağımdaki kan lekelerinden kurtulmak için duşa girdim. Kendime kıytırık da olsa işimi görecektim bir telefon almak için dışarı çıktım, bu esnada tek yapmam gereken sakın olmaktı fakat sakın olmaya çalıştıkça daha da geriliyordum. Deprem yaşamış biri nasıl ki bir süre boyunca en ufak sallantıya karşı bile duyarlı olur, en ufak bir şüphede avizeye bakarsa, ben de en ufak bir seste hemen etrafı kolaçan ediyordum. Arkamdan hızlı hızlı bana yaklaşan biri olunca hemen dönüp arkama bakıyordum ama genelde küçük bir çocuk çıkıyordu bu. Amına koduğumun uşağı, ne diye koşuyorsun durduk yerde!

Sükûnet benden çok uzaktı, kendi kendime söylenerek yola devam ettim. Benim için biraz zor da

olsa sonunda bir telefoncu buldum, dükkândan içeri girdim. Yeni bir telefon almak istediğimi söyleyince dükkândaki genç bir çocuk lafa atıldı: "Abi paran varsa Samsung al, iPhone'a her türlü takar."

Bir de böyle tipler çıktı amina koyayım. Hayvanat bahçeli haberlerde bir panda yavrusunu sahiplenip emzirdiği için görenleri şaşkına çeviren dişi maymun gibi bir telefon markasını sahipleniyor amina koduğumun çocuğu. Kalk bir bardak su getir desen getirmez ama Samsung'un fedailiğini yapıyor lüzumsuz pezevenk. İnsanlar kendilerini çıplak hissetmemek adına daima kendilerini bir şeye ait olmak zorunda hissederler. Bu güdü yüzünden öyle saçma şeylerin fanatikliğini yaparlar ki, savundukları değer in aslında ne kadar anlamsız olduğunu fark edemezler bile. Bu kimi zaman bir futbol takımı olur, kimi zaman siyasi bir parti, kimi zaman bir müzik grubu, kimi zaman bir fikir... Hatta bir elektronik cihaz markası bile olabilir.

Zerre kadar mecalim yoktu çocuğa cevap verecek, tezgâhtara "Birader şöyle ucuz bir ikinci el telefon lazım bana. Klavyesi olsun yeter." dedim, birkaç dakikada işimi halledip çıktım dükkândan. Neyse ki biraz şarjı vardı telefonun, kartımı takıp cebime koydum. Bu esnada beni telefondan takip edip edemeyecekleri takıldı aklıma. Elektronik posta adresime girip editöre yazı gönderen adam bunu da yapabilir diye düşündüm, bir an telefonu kapatmayı geçirdim aklımdan fakat nedense bunu yapmak istemedim. Belki de şu gizemli adam beni arayabilir, benimle irtibat kurabilirdi. Peşimde biri var mı diye kontrol etmek için yürürken önce arkama, sonra etrafıma baktım, dikkatimi çeken kimse yoktu. Hem gergindim hem

sinirliydim, kendi yaptığım hareketler bile sinirime dokunmaya başladı bir süre sonra. N'apıyordum ben böyle Allah aşkına? İyiden iyiye geceleri tuvalete koşturarak giden çocuklar gibi olmuştum.

Telefonu cebimden çıkardım, Arya'yı aramak için rehberden ismini seçiyordum. Bu sırada çalmaya başladı telefon. Birisi arıyordu ve bu numara kartımda kayıtlı değildi.

Ne söyleyeceğimi düşündüm; fakat sanırım şu noktada konuşmaktan çok dinlemeliydim. İkinci çalıştıktan sonra açtım telefonu:

"Alo?"

"Can, nasılsın?" Ses bir kadına aitti.

"Kimsin?"

Gülerek konuştu. "Dövseydin bari. Niran Akyüz ben."

"Aaa... Sağ olun iyiyim, siz nasılsınız Niran Hanım?"

"İyiyim iyiyim, bir saniye hayatım. Allah aşkına hangi geri zekâlı çekti bu fotoğrafı? Valinin yüzünün yarısı yok, adamı Pokemon'a çevirmişsiniz, bir de ikinci sayfaya koyalım diyorsunuz. Gidin arşivden başka fotoğraf bulun, o geri zekâlı da hemen buraya gelsin! Alo Can, affedersin. Sana güzel haberlerim var, artık hafta sonu ekinde yazmana gerek yok çünkü seni *Bakış*'ta istiyoruz. İki saat sonra gazetede ol, yeni editörünle tanış bir an önce. Beşinci sayfada olacak yeni köşen, şimdi kapatmam lazım hayatım, görüşürüz. Ulan geri zekâlı sen o elindeki aleti kullanmayı biliyorm..."

Niran, *Bakış*'ın genel yayın yönetmeniydi. Bu onunla gazeteye girdikten sonraki ikinci konuşmamdı, ilk izlenimim suratsız karının teki olduğu yönündeydi. Bir anda neden bana karşı bu kadar dost canlısı oldu bu kadın şimdi? Ve neden bir anda beni terfi ettirmeye karar verdi? Bunun dünkü olayla bir ilgisi var mı?

Sanırım anlıyorum.

Beni daha da popüler yapacaklar. Peki, karşılığında benden ne isteyecekler?

Hassiktir, Arya'yı aramadım hâlâ!

***

(Bir hafta sonra)

Bir haber veya bir işaret alana kadar yeni köşemde orta karar yazılar yazdım. Eğer tüm bunlar tuhaf bir tesadüf zinciri değilse beni önce tehdit edip, sonra da gazetede terfi ettirmelerinin bir gerekçesi olmalı, benden isteyecekleri bir şeyler olmalı. Bir hafta boyunca daha önce yazdığım türde yazılar yazdım; fakat kendi kafamda belirlediğim sınırı asla aşmıyor, çok cesur davranmıyordum. Hayatta kaybedecek bir şeyi olduğuna inanan insanlar cesur da olamıyor anasını satayım.

Arya'yla sık sık görüşüyorum. Görüşemediğim zamanlarda da telefonla arayarak çaktırmadan iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Normalde internet sayfasından bile gazeteyi kontrol etmeye üşenen ben, bu sefer her gün kendi yazdığım yazının yayımlanıp yayımlanmadığını görmek için aşağı inip gazete alıyorum. Kapım çalıyorsa muhakkak önce delikten

bakıyorum. "Kim o" diye sormuyor, koridorda ses çıkarmadan yavaşça yürüyerek kapıya yaklaşıyor, sonra da sessizce delikten dışarıda kim olduğunu görmeye çalışıyorum. Eğer birini göremiyorsam bu sefer kapının önünden çekiliyor, ondan sonra "Kim o" diye soruyorum. Bu sayede birisi dışarıdan ateş ederse kurşunlardan korunabilirim. Evin içinde volta atarken apartmana açılan kapının önünden geçiyorsam hızlı hızlı yürüyorum, böylece birisi dışarıdan kapıyı tararsa mermilerden kaçabilirim. Hatta pencerelelere yaklaşmıyorum artık, böylece bir keskin nişancı beni vurmaya kalkışırsa bundan da korunabilirim. Yolda yürürken sürekli arkama bakma ihtiyacı hissediyorum artık. Sürekli telefonuma gelen mesajlarda bir işaret, bir tuhafılık bulmaya çalışıyorum.

Fakat tüm hafta her şey normaldi. Sadece GSM operatörünün ve bazı mağazaların attığı sıradan mesajlar var elimde. Köşemdeki yazılar harfi harfine yazdığım şekilde yayımlandı. Ne bir haber, ne bir mesaj, ne bir işaret. Hiçbir şey yok elimde.

İlkokulda öğretmen, bir öğrencisine yazısı kötü olduğu için kızdığında, o öğrenci bir süre yazısına dikkat eder, daha özenli yazar. Fakat azarın etkisi geçince aşağı yukarı birkaç gün içinde yine eski çirkin yazı stiline geri döner. Ben de o azar yemiş öğrenci gibiyim işte. İlk şokun üstümdeki etkisi bugün hafiflemişti biraz. Yavaş yavaş eskisi gibi davranmaya çalışıyorum. Unutmuyorum fakat alışıyorum.

Yazmak için masamın başına oturdum, yine sigaramı yaktım. Konsantre olmakta biraz güçlük çeksem de ilk birkaç cümleden sonrası peş peşe gelmeye baş-

ladı. Tam yazının içine girmiş, tüm dikkatimi yoğunlaştırmışken kapı çaldı.

“Tok tok tok.”

Eskiden kapıları açmaz, bulunduğum yerde kapıdaki gitmesini beklerdim, zira apartmandaki alelade insanlardan biriyle sikindirik apartman problemleri hakkında konuşmak benim için uzak akraba ziyareti gibi iğrenç bir iştir. Fakat bir haftadır durum değişmişti. Zira artık kapının arkasında farklı ve beni korkutan bir şey olma ihtimali vardı ve bu hiç de sıkıcı değildi. Bu korku merakımı artırıyor, beni kendisine doğru çekiyordu.

“Tok tok tok.”

Bu sesi hatırlıyordum, tıpkı o sabahki gibi hızlı ve tok vuruşlardı bunlar. Bu kalbime bir kurt, kafama da bir soru işareti kondurdu. “Abartacak bir şey yok” dedim, “Komşu veya kapıcı, cevap veren olmadığı için kapıya birkaç kez daha vuruyor olabilir”...

“Tok tok tok.”

Israrla zile basmıyor, sadece üç kez tok bir ses çıkartacak şekilde hızla kapıya vuruyordu. Başkası olsa zile basardı; fakat şu an dışarıdaki kişi kapıyı çaldığını benden başkasının duymasını istemiyordu. Tamam, artık ikna olmuşum.

Ayağa kalktım. Ne kadar evin içinde sessizce yürümeye özen göstersem de ilk birkaç adımdan sonra kapı sustu. Yine de koridorda sessizce yürüyerek

kapıya yaklaştım. Ses çıkarmamak için daha büyük bir özen göstererek delikten dışarı baktım. Apartmanın ışığı yanmıyor, hiçbir şey gözüküyordu. Kapının önünden çekildim, sesimi duyması için evin içinde yüksek sesle "Kim o" diye sordum. "Kim o" derken birisi dışarıdan ateş ederse mermi bana isabet etmesin diye kapının önünde durmuyordum. Soruma karşılık veren olmadı. Bir süre ne yapacağımı bilemedim, kalp atışlarım hızlandı. Sabırsızlanmaya başladım. Bana ne yapabiliirdi ki, neden bu kadar kasiyordum? Kapının sürgüsünü indirdim, elimi tokmağa götürdüm, eğer karşımda bir Leon yoksa bana hiçbir şey olmayacaktı. Hadi Can, aç artık şu kapıyı.

Açtım, karşımda hiçbir şey yoktu. Kapının tokmağına sıkıştırılmış bir gazete dışında... Eğer yine bir başkasının yazısını yayımladıılarsa benim orada yazmamı neden istiyorlardı? Benim yerime başkasının kaleme aldığı köşe yazılarındaki tuhaf mesajları çözmeme mi bekliyorlardı benden? Gazeteyi aldım, içinden beyaz bir zarf düştü, şaşırdım fakat zarfı almak için hemen eğilmemeliydim. Önce apartmanın ışığını yaktım, etrafımda gerçekten kimsenin olmadığından emin olmalıydim. "Kim var orada" diye seslendim, yine karşılık veren olmadı. Zarfı yerden aldım, kapıyı kapattım ve içeri geçtim.

Zarfın içinde katlanmış birkaç dosya kâğıdı vardı, hızla kâğıtları açtım. Önce hızlı hızlı tüm kâğıtlara göz gezdirdim. Bu kâğıtların her biri Libya Devlet Başkanı Muammer Kaddafi'yle ilgiliydi. Yolsuzluk iddiaları, zimmetine geçirdiği para belgeleri ve petrol satışından elde ettiği paraları halkından saklayıp nasıl kendi hesabına yatırdığını anlatan birtakım bil-

giler vardı içinde... En arka sayfanın sonunda da ufak bir not: "Kaddafi aleyhinde yaz."

Kendimi küvet suyunun içinde yüzen bir kıl yumağı gibi hissettim. Gittikçe gider deliğine daha da yaklaşıyordum sanki. Ne yapmaya çalıştıklarını sanırım anlıyorum.

Bu yüzden beni terfi ettirdiler, beni kullanacaklar.

Can Bulut artık onlarındı. Onlar ne istiyorsa onu yazan, onların dilediği kişileri kahraman veya hain ilan eden, onların istediği politikaları yücelten satılık bir gazeteciydi Can Bulut. İnsanları bile bile kandıran, gözlerinin içine baka baka yalan söyleyen paralı bir askerdi Can Bulut. Artık yiğit bir adam değildi Can Bulut. Neredeyse tüm medya gibi o da artık bir emir kuluydu. U dönüşü yaparak bugüne kadar savunduklarının tam tersini savunacaktı artık.

Gölge hükümet tarafından başlatılan Arap devrimlerini destekleyecektim anlaşılan. Tüm Ortadoğu ülkelerinin liderlerini zamanında yine gölge hükümet başa getirmişti; fakat kukla oynatıcısı olmanın yegâne kuralı, oynattığın kuklaları yine kendi ellerinle değiştirmektir. Artık tüm Arap ülkelerinin liderleri despottu, diktatördü ve kötüydü, iki gün önce ne olduklarının hiçbir önemi yok. Yine gölge hükümet tarafından silahlandırılan ve örgütlendirilen halk, kendi başına örgütlenip bu baskıcı kötü liderleri devirmiş izlenimi verilecekti dünyaya. Medya ise buna şakşakçılık edecek, kamuoyu oluşturunca. Bu sayede bu sözümona devrimlerin birer Batı işgali olduğu anlaşılmayacaktı. Televizyonun, gazetelerin ve markalaşmış haber sitelerinin her dediğine itaat eden böcek sürüsü, bu devrimleri Arap halkının kendi başına yaptığına inanacaktı. İnsanlar birkaç gün öncesine kadar belki de

sevdikleri Kaddafi'yi, Mübarek'i, Esed'i artık deccal ilan edeceklerdi.

Benden istedikleri de bu tiyatronun bir parçası olmam. Aslında bu bir istek değil, emir.

Bir yanım elime tutuşturdukları bu paçavra belgeleri buruşturup çöpe atmayı istese de, bir yanım yazmamı istiyor. İçimden bir ses yazma diyor, sen bu değilsin. Ama yine içimden başka bir ses de yaz diyor, yaz amına koyayım. Ben bunları yazmasam bile sahne belli, oyun belli, o sebeple yazmayarak bu insanları karşıma almama ne gerek var? Ama diğer yanda da kandırılacak tek bir insanın bile sorumluluğu var üzerimde. Neden böyle pis bir çorbada tuzum olsun? Peki ya Arya'ya bir şey yaparlarsa?

***

Ortaokul ve liselerde çocuğun tartışma zekâsı gelişsin diye münazaralar yapıldı, hatırlarsınız. Öğrenci bir sistemdi bu. Kesinlikle savunduğu şeyi haklı çıkartmaya uğraşırdın. Örneğin bir gruptan Amerika'nın dış politikasının doğru olduğunu, diğerinden de yanlış olduğunu savunması istenirdi.

Ve sen, yanlış olduğunu bile bile, sende savunman beklenen fikri savunurdun.

Hadi okuldaki bu durum yalnızca bir tiyatroydu, o çocukların görevi ne kadar aptalca da olsa sadece bir süreliğine yoğurdun renginin siyah olduğunu savunmaktı. Fakat insanlardaki bu "Kendi bildiğim kesinlikle doğrudur" kanısı o şekilde anlık kalmıyor, bir ömür boyu sürüp gidiyor. İnsanlar kör ve sağırlandı mışçasına ya kendi bildiklerinin ya da yaranmak istedikleri elit kesimin savunduğu fikirlerin doğruluğun-

dan % 100 emin halde dolaşıyorlar ortalıkta. O kadar kapalılar ki karşıt görüşe, hatta görüşünü dinlemeden önce karşısındakinin "sağcı, solcu, dinci, şucu, bucu" olup olmadığına bakıyorlar. Fikrini dinlemeden önce karşısındakinin etiketini kontrol ediyorlar ve etikete göre daha önceden belirledikleri ezber cevapları veriyorlar. Sanki hiç kimse bir "insan" olarak fikir sahibi olamazmışçasına...

Bunun adı yobazlıktan ve beyinsizlikten başka bir şey değil. Tartışmanın amacı bildiklerini karşı tarafa vermek, karşı tarafın bildiğini de almaktır. Fakat insanlar kendi bildiklerini en doğruymuşçasına ağızlarından köpükler fışkırtarak pazarlamak ve karşıt görüşe duvar gibi kapanmakla meşgullerken treni kaçırmıyorlar.

Sanırım günden güne insanlara daha da sinir olmaya başlıyorum.

Bir kişi hariç tabii.

Biraz tuhaf birisi olduğum için konuşmanın ortasında birdenbire "Sen serçe parmağını böyle yapabilir misin lan" diye sorabiliyorum karşımdakine. Karşımdaki insan da sanki az önce küreselleşme çağındaki Doğu Avrupa'nın sorunlarından bahsediyormuş gibi ciddi bir tavır takınarak "Uff çocuk musun ya" diyor bana böyle zamanlarda. Öyle demeseler de bakışlarından beni küçümsediklerini anlayabiliyorum. Amına koduğumun evlatları. Ama bir kişi hariç;

"Oha nasıl yapıyorsun?"

"Çok kolay kızım, bak böyle hafif bükeceksin parmağını, ver elini."

"Yok lan vermem, ben öyle yaparsam kırılır parmağım."

Evdeki durumu yüzünden Arya'yı ikna etmem biraz uzun sürmüş olsa da, sonunda akşam birkaç saatliğine bir bara gidebilmiştik. Birer bira almış, tabureye oturup konuşuyorduk. Arya'ya bakınca kendimi oyundan alındıktan sonra takımı gol atan forvet oyuncusu gibi hissediyorum. O adam kendisi oyundan çıktıktan sonra takımının gol atmasına ne kadar içten sevinebilir ki? Bir de o golü kendi yerine giren diğer forvet oyuncusu attıysa, görünürde sevinse bile içten içe "Anasını sikeyim böyle işin" diyordur o. Aynı şekilde eğer Arya hayatında ben yokken kocasıyla mutlu olacaksa, Arya'nın hayatında yer almamam gerekiyor ama bu fikir hoşuma gitmiyor. Arya'nın mutluluğundan çok kendi mutluluğumu istiyorum sanki. Sanırım insan, olsa olsa kendisine âşık olabilir. Sinsi, bencil, şerefsiz forvet oyuncusu gibiyim.

"Ne zaman boşanacaksın" diye sordum Arya'ya.

Birasından bir yudum aldıktan sonra "Babana karşı hâlâ suçlu hissediyor musun kendini" diye soruyla karşılık verdi soruma.

Bir an duraksadım, "Yani... Evet" dedim.

"Baban o lafı kızgınlıkla söylemiş olamaz mı annene?"

"Hayır."

"E kavga ediyorlardı diyorsun."

"Tamam da sen durumu bilmiyorsun kızım, o ailenin içinde yaşamadın. Hani aptal insan zaten çekilmez olur ama kendini zeki zanneden aptal bir insan daha da çekilmezdir ya, işte o hesap, annem de bir ruh hastasıydı ama kendisini normal zannediyordu. Babam zaten onunla evli kalamazdı."

Arya birasından bir yudum daha alıp bana baktı, "Sen onu kurtaracaktın o hayattan yani" dedi.

"Evet."

"İyi de neden suçlu hissediyorsun ki kendini? Baban kendisi tercih etmiş sen büyüylene kadar evliliğini sürdürmeyi."

"Öyle olmuyor işte" dedim, paketimden bir sigara çıkardım.

"Biliyor musun Can" dedi, "İnsanlar bazen eskiden yaşadıkları bir travmayı tekrar yaşamak isterlermiş".

"Neden?"

"Bu sefer onu yenebilmek için."

Bir şey söylemedim, bir süre bakiştık Arya'yla. Ağzımdaki sigarayı ise hâlâ yakmamıştım, sigarayı ağzımdan aldı ve "Hadi kalkalım artık" dedi.

Arya'yla beraber gittiğimiz çoğu yerden, bu şekilde erken dönmek zorunda kalıyorduk. Vaktimiz hep kısıtlıydı. Onu bu kadar isteme sebeplerimden biri belki de buydu, bu yüzden gözüm başka hiçbir şeyi görmüyordu. O, zor ulaşılabilir olduğu için...

Arya'yla beraber olmak, lüks alışveriş merkezindeki bir atari salonunda futbol oyunu oynarken 1-0 yenik olmak gibi. Böyle yerlerdeki atarilerin zaman göstergesi Speedy Gonzalez hızıyla ilerler amına koyim, hemen biter süresi. Eğer o pahalı jetonlardan bir tane daha alacak kadar paran yoksa, oyunun birazdan sona erecektir. Arya da öyle işte, onunlayken vakit fırtına hızıyla geçiyor ve üstelik ne kadar pahalı olursa olsun bir başka jeton alma şansın da yok, sadece tek hakkın var. Üstelik "Şşş çocuk, istiyosan ver

senin yerine geçeyim” diyen orospu evladı da yok yanında. Tek başınasın lan.

İşin kötü yanı da Arya ile beraberken anın tadını çıkarmaktansa, onsuz kaldığımda ne yapacağımı düşünmeye başlıyorum. Hani 3-0 yenilen futbol takımı gol attıktan sonra sevinmez, hızlı hızlı topu santraya götürür ya, onun gibi amına koyim. Sevinmek onlar için bir lükstür, zamanlarından çalar, zira daha önlerinde kapatacakları bir fark vardır. Ben de Arya ile beraberken her geçen saniye kendi aleyhime işliyor gibi hissediyorum.

Arya ile vedalaştıktan sonra sokaktaki tek oyun arkadaşı memleketine gitmiş çocuk gibi boş ve sıkıcı işlerle uğraştım evde, volta atıp durdum. Volta atarken yarın gazete için yazacağım yazıyı oluştuyordum kafamda. Bir süredir Kaddafi'nin ne kadar kötü biri olduğu hakkında yazılar yazıyor, ona Kıvırcık Kafa diyerek insanların gözünde itibarsızlaştırıyor ve uyduruk belgelere dayanarak kendisinin diktatörlüğünü ballandıra ballandıra anlatıyordum. Fakat sanırım peş peşe Kaddafi hakkında bu kadar şey yazmam biraz abartı olmuş, dikkat çekmişti. Öyle ki başka gazetelerden birkaç yazar benimle ilgili atıp tutmaya başlamıştı. Bugün farklı bir konu hakkında yazıp tansiyonu düşürsem iyi olacak herhalde diye düşündüm. Evin içinde bunları düşünüp anlamsız anlamsız yürürken kapıya biri vurdu.

Eskisi gibi sikimsonik aksiyonlara girişmedim, kaderime razı bir şekilde hazır ayaktayken gittim açtım kapıyı, karşımda yine kimse yoktu. Yine *Bakış* gazetesi kapı tokmağıma sıkıştırılmıştı. Gazeteyi alıp odama geçtim. Gazetenin içinde yine bir zarf vardı,

“Kaddafi ile ilgili başka belgeler vermiş olabilirler” diye düşündüm veya sırada bir başka Arap ülkesi lideri vardı belki de... Zarfı açtım, yine sayfalar dolusu bilgi vermişlerdi elime. Konu başlıkları ise biraz tuhaftı bu sefer:

“Spiritüalizm, karma felsefesi, sevginin gücü.”

Hatta namazın da bir meditasyon çeşidi olması ve abdest noktalarının aslında çakra noktaları olması gibi İslam ile Doğu felsefelerini birleştirme çabasında olan tuhaf yazılar bile vardı sayfaların arasında. Son sayfalardaki konu ise daha da tuhaftı: “Medyumluk, cin dostlarımız ve meleklerle iletişim kurmak.”

Son sayfanın altına da ufak bir not düşülmüş: “New Age’i öven hikâyeler anlat.”

Hay ananızı sikeyim sizin ya! Kimsiniz siz? Neden istiyorsunuz bu tuhaf şeyleri benden? Hem bu benim için çok fazlaydı. “Sevgi aşağı, kardeşlik yukarı” diye atıp tutan, iki yoga seansına gidip çıkışta tuhaf Çin yemekleri yedi diye kendini zengin ve elit zanneden sığır gazetecilerin yaptığını yapmamı bekliyorlardı benden. O güne kadar dalga geçtiğim ahmak gazetecilere benzeyip uzaylı haberi yapmak gibi bir şeydi bu benim için. Hatta daha da kötüydü. New Age ha?

Yapmak istemememin asıl sebebi sadece New Age konusunu saçma veya gereksiz bulmam değildi, görünüşte sevgi yumağı olan bu felsefe, paganlık ve satanizm ile iç içeydi. Bir şeyin “gereksiz” ve “zararlı” olması arasında dağlar kadar fark vardır. Çok önemli bir sınava girdiğinizi ve sıkıntıdan sınav kâğıdının kenarına bir çiçek resmi çizdiğinizizi düşünün. Bu gereksizdir. Kâğıtları okuyan hoca bunu gördüğünde muhtemelen üzerinde iki saniye bile düşünmez, bakar ve geçer.

Şimdi de çok önemli bir sınava girdiğinizi ve sınav kâğıdına şunları yazdığınızı düşünün: "Hocam, siyah-beyaz yaşlı insan fotoğrafı çekerek sanat yaptığını zanneden sikindirik fotoğrafçıların favori bir fotoğrafı vardır. Üstüne beş yüz kişinin tırmandığı Asya ülkesi trenlerinden birinin fotoğrafını çekerler, sonra da bu fotoğrafın çaresizliği, fakirliği, çarpık kentleşmeyi anlattığını söyleyerek akıllarınca günümüz insanının dertlerine işaret ederler. İşte o fotoğraftaki tren, yolcularıyla beraber ananın amına girsin! UNICEF kataloglarındaki burnuna sinek konan Afrikalı çocuk büyüsün de seni bir güzel etraflica siksin! Böyle sınav mı olur be, köydeki dedesi götünü taşa silen ama öğrencileri karşısında entelektüel geçinip ego tatmini yapan orospu evladı seni! Siktir git lan burdan!"

İşte bu gereksiz değil, sizin için zararlıdır.

İşte New Age de gereksiz değil, zararlı bir felsefeydi.

New Age denen şey, yavaş yavaş empoze etmeye çalıştıkları yeni dünya diniydi. Bununla ilgili kitaplar, yazılar ve bilumum yayınlar tüm dünyada cirit atmaya başladı çoktan beri. Gün geçtikçe bu zavallı felsefe yine zavallı insanlar tarafından beğenilir, kabul görür oldu. Bana inanmıyorsanız eğer, hemen büyük bir kitapçıya gidin ve en çok satanlar listesinde kaç tane ruhçu kişisel gelişim kitabı olduğuna bir bakın. İşte benden de bu boktan tezgâhın bir parçası olmamı bekliyorlar şimdi. Çok fazla insanı etkileyebilirim ama böyle boktan bir işi de yapmak istemiyorum. Bu, bizden binlerce kilometre uzaklardaki Kaddafi ve onun ülkesi hakkında atıp tutmaktan daha ağır bir sorumluluk. Zira inanç, bu dünyadaki en etkili silah-

tır. İnanç herhangi bir uzaklık tanımaz. İnanç bir insanın dünya görüşünü tamamen değiştirebilir. İnanıldığı değerlere iman eden bir insanı yolundan alıkoyacak pek fazla şey yoktur.

Size durumun ciddiyetini anlatabilmek için New Age dedikleri teraneyi biraz daha açmam lazım sanırım.

İnsanları yavaş yavaş kendilerinin Tanrı olduklarına inandıracaklar.

"Hepinizin içinde bir Tanrı var", "Sen de bir Tanrı'sın", "Tanrı her şeydir, sen de O'nun bir parçası..." gibi zırvalıklarla insanların egolarını pohpohlayacaklar.

Bu spiritüalizm ve New Age akımının takipçilerine bir göz atın. Böyle gerzek işlerle uğraşanların genelde 30 yaş üstü, içindeki boşluğu doldurmak için bir şeyler arayan, Tanrı'ya inanan fakat kutsal kitaplardaki Tanrı kavramına inanmayı da kendilerine yediremeyen veya onu yeterli bulmayan, iyi niyetli gözüken fakat hayvan gibi kibir taşıyan kişiler olduklarını göreceksiniz. Bu kişiler genelde kutsal kitapları reddetmezler; fakat o kitapların eski toplumların "bilinç seviyesi"ne uygun olduklarını, kendilerinin ise o bilinç seviyesinin daha üstünde olduklarını iddia ederler. Zira kendileri tekâmül etmiş, yani ruhani evrim geçirmişlerdir ve yüzyıllar önceki atalarından daha üstün seviyededirler. Oysaki hiçbir sikimin üstünde oldukları yoktur. Savundukları şeylerin abidik gubidik Uzakdoğulu bilgiler dışında hiçbir dayanağı yoktur. Kendi içlerinde oturmuş bir felsefeleri vardır ama bu felsefelerini dayandırabilecekleri hiçbir somut delil de yoktur.

Bir şeyin kendi içinde tutarlı olması, onun doğru olduğu anlamına gelmez, gerçek olduğu anlamına da... Örneğin *Yüzüklerin Efendisi* kendi içerisinde son derece tutarlı bir öyküdür fakat gerçek değildir. Dünyada cüceler, Elfler, Orclar gibi insana benzer şekilde medeniyet kurabilen başka ırklar yoktur. *Yüzüklerin Efendisi* nasıl ki başarılı bir kurguysa, New Age felsefesi de işte öyle başarılı bir kurgudur. Fakat arada bir fark vardır, New Age felsefesinin gerçekten inanları vardır ve yalanlara iman eden insanlar zarar vericidir.

Misal bu kişiler eğer gittikleri New Age derneklerinde yükselir, yani tekâmül ederlerse, daha üst bilinç seviyesindeki seminerlere katılmaları rica edilecektir kendilerinden. İlk başta herkese hitap eden sevgi ve dostluk mavalları anlatılır bu derneklerde, insanları ürkütmemek için çok derin konulara girilmez. Fakat seminerlerin derinliği arttıkça bu felsefenin ne bok olduğu da yavaş yavaş ortaya çıkar. İşin bir başka kötü yanı ise, bu seminerlere katılan zavallı kitle kendilerini olaya fazlasıyla kaptırmış ve işin şeytaniliğini göremeyecek kadar körleşmiştir. Tekâmül ettikçe bu insanlara Lucifer'ın Tanrı'ya isyan etmekle asil bir davranış sergilediği, bu nedenle dünya ile ödüllendirildiği ve Lucifer'ın sadece "kötü rolü"nü üstlendiği dayatılır. Nasıl dayatılır biliyor musun? Bu doğrudan anlatılmaz, insanlarda buna inanacak altyapı oluşturulur. İnsanlara tüm gerekli altyapıyı öğretip, bir tek bu parçayı eksik bırakırlar ve bu parçayı oturtan insanlar da kendilerini "aydınlanmış" zannederler. Oysaki tüm puzzle sana verilmiş, kasıtlı olarak tek bir parça boş bırakılmıştır. O boş parçayı bulan sö-

zümone aydınlanmış dangalak da çok matah bir bok yediğini, tekâmül ettiğini düşünür.

Düalizme göre kötü olmadan iyi de var olamaz ve kötü olmayı seçenler; iyinin var olmasını sağlayan "fedakâr ve gerçek iyiler"dir. Bu tamamen bir saçmalıkta ibarettir, hem de zararlı olan saçmalık türünde bir saçmalık. Lucifer'ın bir rol üstlendiği falan yoktur, o sadece isyan etti, kibirlendi ve düşman kesildi.

Açıkçası kendilerine apaçık bir düşman olan Lucifer'ın bile "iyi" olabileceğine inanan bu geri zekâlı insan sürüsü kandırılmayı o kadar hak ediyor ki!

Ben bu felsefenin gayet insan ürünü bir senaryo olduğunun farkındayım; fakat çoğu aptal bu teranelere cidden inanır haldeler. İyi bir şey yaptıklarını zannediyorlar, oysaki yedikleri tek halt Tanrı kavramını kendi gönüllerince yozlaştırmak ve tuhaf duygusal hikâyelerle siklerinin keyfine göre hayali bir Tanrı yaratmak...

Ben, "iyi"nin var olması için "kötü" olmayı seçen kullarını ödüllendiren bir Tanrı hayal edemiyorum.

Böyle bir Tanrı da yok zaten.

Fakat tepedeki elit zümreye göre, Rotary'ler tarafından desteklenen yazarlara göre, menopozun iç buhranını uyduruk spiritüalist derneklerde bastırmaya çalışan, içi boş fakat etrafa havalı gözüktüğünü düşünen, kısa ve boyalı saçları olan yaşlı ablalara göre, Tanrı işte böyle bir şey. Kötüyü bile ödüllendiren, "sevgi" dolu bir varlık Tanrı.

Oysa iyi olmak; kötüyü ödüllendirmekten değil, kötüyü cezalandırmaktan geçer. Fakat insanlar gerçeklere değil, inanmak istediklerine inanırlar. Hele ki Tanrı'nın hoşnut olmadığı bir özelliği kendilerinde barındırıyorlarsa, kendilerini düzeltmek yerine

Tanrı'yı kendilerine göre düzeltirler. O sebeple kendi elleriyle bir inanç inşa eder ve kendilerini kendi yarattıkları yalanlara inandırırılar. Bu açıdan spiritüalizmin putperestlikten bir farkı yoktur, ikisinde de kendi elinle yarattığın yalanlara iman edersin. Zira yalanlar, gerçeklerden daha tatlı ve daha kolay gelir insana.

Aslında bu yeni dünya dininin kurallarını insanlar ve tepedeki elit zümre kendilerinin koyacaklarını zannedecekler; fakat kuralları koyan kişi Lucifer'dan başkası olmayacak. O fısıldayacak, insanlar kendilerinden bilecek.

Fazla mı uçtuğumu düşünüyorsunuz? Biraz daha açayım en iyisi.

"Yeni dünya düzeni" dedikleri zırva, insanları yavaş yavaş "tek dünya devleti"ne ısındırma sürecidir. Kültür, din ve millet kavramlarını yavaş yavaş ortadan kaldırıp, tüm dünyanın ayrı ayrı değil, tek bir ortak kültüre, tek bir ortak inanca ve tek bir bayrağa sahip olması gerektiği fikrini aşılacaklar insanlara. İnsanları, bulundukları ülkenin vatandaşı olduklarına değil, "dünya vatandaşı" olduklarına inandıracaklar. Tabii bu öyle bir anda kırmızı hapı yutmuşçasına gerçekleşmeyecek, zamanla, ağır ağır oturacak bu düzen.

Eğer kendinize "dünya vatandaşı" diyenlerden biriyseniz siz bir ahmaksınız. Eğer bu ahmaklardan biriysen, sana ahmak dedim diye gücenme ve kendini savunma moduna çekme. Seni kibirli geri zekâlı, sadece biraz düşün.

Küresel gücün, milletleri ve sınırları kaldırarak tek bir dünya devleti kurma ve tek bir merkezden tüm dünyaya hükmetme gayesi varken, kendinize "dün-

ya vatandaşı" diyorsanız, siz yalnızca ahmak değil, ahmağın en önde bayrak flama taşıyanısınız.

İnsanlar kültürlerini ve inançlarını yavaş yavaş kaybettiklerinde ise, doğaları gereği yeni kültürlere, yeni inançlara sarılmak zorunda hissedecekler kendilerini. Yeni uyduruk kültürlere, uyduruk akımlara ve uyduruk tek dünya dinine yönelecekler. İşin esas kötü yanı ise, bu uyduruk kültür ve din kendi kendine oluşmayacak, bunu tasarlayan ve dayatan birisi olacak. Siz ise onun varlığına inanmak istemeyeceksiniz.

Uyduruk evrensel kültür günümüzde hızla yayılmaktadır. Bugün herhangi bir Asya ülkesindeki yetenek yarışmalarında, ufacık çocuklar ABD'li şarkıcıların taklidini yapabiliyorlarken, kendi kültürlerini gittikçe sıkıcı ve zevksiz bulabiliyorlar. İnsanların eski kültürlerini zaman içerisinde sıkıcı bulmaları doğal bir şey olsa da, gelişen bir medeniyet kendi kültürüne yeni öğeler katmalı, onu inşa etmeyi sürdürmelidir. Fakat insanlar uyduruk evrensel kültürün etkisinde kaldıklarından kendi kültürlerini geliştirmektense, onu terk edip sözde evrensel kültüre kendilerini uydurmaya çalışırlar.

Eurovision adlı Avrupa ve bazı Asya ülkelerinin katıldığı müzik yarışmasındaki şarkıların güftelerine, bu şarkılar esnasında sergilenen dans ve sahne koreografilerine baktığınızda ne söylemek istediğimi anlarsınız. Tüm ülkeler, sanki birilerine yaranmak ve kabul görmek için ıknırcasına, uyduruk evrensel kültürü taklit ederler bu yarışmada. Muhteşem dekorlar arasındaki zavallıyı oynarlar. Amına koyayım, adın Mahmodi İsmael ama söylediğin şarkının sözleri "I

love you sexy lady, check this out", bu ne sikim iş la?

Kendi kültürlerini kaybeden insanlar yeni kültür- lere yönelmek ihtiyacı hissedeceklerinden, insanların bu ihtiyaçlarını karşılamak ve onları kontrol altında tutmak üzere yıllardan beri üst tasarımcılar tarafın- dan tasarlanıyor yeni dünya kültürü. Tabii ki yeni dünya dini de öyle. Gel gör ki tasarımcıların çok iyi bildikleri bir şey var, o da dinsizliğin asla dünya in- sanlarının kalbine hükmedemeyecek olmasıdır. Zira eninde sonunda insanlar kendilerini bir şeye inan- mak zorunda hissedecekler. İnanç, yemek ve barın- mak gibi bir ihtiyaçtır. İşte inanmaya meyilli olan fakat ilahi dinlerden soğumuş bu insan yığınlarını inandıracakları şey ise, uyduruk bir din, uyduruk bir Tanrı olacak. Tahrif edilmiş, dejenere edilmiş, insan- ların heveslerine ve isteklerine göre şekil almış yoz bir tanrı... Hatta işin ucu kendilerinin Tanrı oldukla- rını sanmaya kadar varacak.

Sizce bu asırlık planı yapan güruh gölge hükümet mi? Bir avuç para babası banker mi işletiyor bu asırlık planı?

Hayır.

Bu planı yapan kişi Lucifer'dan başkası değil.

Zira dünyanın sonuna kadar vakti olan ve planla- rını bu denli uzun vadeye yayabilen tek yaratık Lu- cifer'dır.

Lucifer, insanları inançsızlık çatısında birleştire- meyeceğini çok iyi biliyor. Zira ister adına fitrat de- yin, ister ihtiyaç deyin, isterseniz de insan beyninin Tanrı'yı yaratması deyin, ne bok dersiniz deyin ama şu gerçeği göz ardı etmeyin: İnsanlar inanmak zorun- dalar.

Öyleyse neye inanacaklar? Kuralları Lucifer tarafından koyulan bir dine, Lucifer tarafından şekillendirilen uyduruk bir Tanrı'ya... *Şeytan'ın Avukatı* filminde Lucifer rolündeki Al Pacino'nun, "Kendi kitabımızı yazacağız" itirafını hatırladınız mı? Lucifer'in bu sözleri, yeni dünya dinine yapılan bir göndermedir.

Lucifer öncelikle insanları kitaplarından ve dinlerinden soğutacak, ardından din denilen olguyu "gerici, çağdışı, yobaz" fikirler olarak benimsemiş fakat kendilerini çıplak hisseden bu insanlara, kurallarını kendi koyduğu yeni dünya dinini dayatacak. Bugün dünya insanların birçoğu inançlı fakat imansızdır. İmanı olmadan inancı olan insanları ise içerisinde bir nebze tutarlılık barındıran her türlü fikre inandırabilirsiniz. Yeter ki ikna edici olun.

Kendinizi Lucifer'in yerine koyun.

İnsanları saptırmak üzere dünyanın sonuna kadar vaktinizin olduğunu bir hayal edin.

Şu an onun yaptığından farklı bir şey yapmazdınız.

İşte New Age, yeryüzündeki ilahi dinleri gerici olarak gören; fakat bir inanç ihtiyacı hisseden insanların yeni sığınma kapısı olacak. Tamamen uyduruk, yapay bir tezgâh olacak.

Benden istenen ise, elimden geldiği kadarıyla, bile bile bu tezgâhın bir parçası olmam. Fakat bu kadar da düşeceğimi hiç zannetmiyorum. Bu kadar uzun boylu değil.

***

Evin içinde volta atarak düşünüyordum. Acaba beni uyarmak ve niyetlerinin ciddiyetini anlatmak için Arya'ya bir şey yapabilirler mi? Ne de olsa son emirlerini yerine getirmemiştım ve bunun üstünden de birkaç hafta geçmişti. Fakat bu kadar ufak bir itaatsizlikte bile Arya'ya bir şey yapacak olurlarsa, bundan sonra ellerinde beni tehdit edecek bir şey kalmaz diye düşündüm. Bu kadar aptal olamazlar.

Aptal değiller fakat o kadar aşağılık ve sinsi ki bu adamlar, siyasi, dini ve kültürel hiçbir gelişmeyi kaçırmıyorlar. Dünyadaki pek çok siyasi ve kültürel akımın, dini eylemin tetikleyicisi, yani bizzat düzenleyicisi zaten bu insanlar. Fakat bizzat organizatörü olmadıkları, kendi istekleri dışında başlayan akımları ve olayları bile sahip oldukları sermaye ve güç sayesinde kendi lehlerine çevirmeyi çoğu zaman başarıyorlar. Yenilmez değiller, fakat petek dokuyan bir arı, ağ ören bir örümcek kadar hassas çalışıyor ve bu sayede başarı yüzdeleri oldukça yüksek oranlara varıyor. Üstelik insanların birçoğu onların varlığını ya bilmiyor ya da buna inanmak istemiyor. Bunu ise medya ve eğitim kanalıyla sağlıyorlar. Bunu bir medya neferi olarak şöyle izah etmeye çalışayım:

İnsanlar çoğu zaman kendi yaşadıklarını veya etrafında yaşananları bütünsel açıdan değerlendirmezler. İnsanlar böcek gibidir. Bir böceğe anılarını sorabilme şansımız olsaydı, bize muhtemelen karşılaştığı ekmek kırıntılarını, kendisini yemeye çalışan koca bir kakalağı veya üstüne basmaya çalışan dev bir ayağı tarif edecekti. Zira böceğin hayatındaki en büyük hadiseler ancak bunlardır. Aynı şekilde insanların büyük çoğunluğunun hayatındaki en önemli olaylar bir kadın/erkek tarafından aldatılmak, işten çıkarılmak,

tuttuğu takımın kupa kaldırması, izledikleri dizide iffetsizlik yapan bir kadının kendi üzerlerindeki etkileri gibi zırvalıklardan oluşabiliyor.

Gazetelerde en çok okunan sayfalar neden magazin ve spor sayfalarıdır? Gazeteler neden tuhaf cinayet haberleriyle doludur? Gazetelerde, televizyon kanallarında neden sürekli ünlü insanların geçen gün ne yaptıkları ve ne söyledikleri anlatılır? Televizyon kanalları neden gündüzleri birbirini aldatan insanların trajik hayat hikâyeleriyle doludur? Televizyon kanalları neden akşamları entrika ve aşk temalı dizilerle veya tuhaf yarışma programlarıyla doludur?

Zira, kumarhanelerde pencere ve saat bulunmaz.

Zamanın nasıl geçtiğini bilmemelisin. Etrafında neler olduğunu merak etmemelisin. Dışarıda koca bir dünya olduğunun farkına varmamalısın. Sen sadece eğlenmeli, hoş vakit geçirmeli ve kafanı lüzumsuz işlerle meşgul etmelisin.

Peki, sadece boş eğlence ile geçen hayatlarından şüphe duymaz mı insanlar? Elbette duyarlar, bu nedenle bilgi eksikliği kısmı da eğitimle doldurulur. Daha doğrusu eğitimle doldurulan şey bilgi eksikliği değildir, insanların bir şeyler bildiklerini hissetme eksikliğidir. Eğitim ile insanlara, çok önemliymiş gibi gözüken tonlarca ıvır zıvır bilgi enjekte edilir. Bu sayede iyi kötü eğitim görmüş her insan bilgili olduğunu düşünür. Oysaki bilimsel olarak ispatlanmış bir gerçek vardır ki, ne kadar az bilersen o kadar fazla bildiğini düşünürsün. İnsanların sürekli çok bildiklerini iddia etmeleri, bunu sözle söylemeseler bile içten içe öyle düşünmeleri, davranışlarına yansıtmaları ve daima size verecek bir nasihatlerinin olması tamamen bilgi eksikliğinden kaynaklıdır. Sokrates 2400 yıl

önce bu durumu kavramış ve kendisinin, kendisini bilge zanneden denyolardan daha bilge olduğunu fark etmiştir. Zira kendisini bilge zanneden insanlarla konuşmuş, onların hayatlarını gözlemlemiş ve bu insanların aslında pek de bir şey bilmedikleri sonucuna varmıştır. Sokrates'in kendisini bu insanlardan daha bilge görmesinin sebebi ise kendisinin bir şey bilmediğinin farkında olmasıydı.

Evde hem düşünüyor hem de bir yandan volta atıyordum, bu sırada temizlik yapan anneme rastladım. Annem odamı genellikle ayda bir kez temizler, giysilerimi yıkamaz ve ütülemez. Annemden en azından bir gömleğimi ütülemesini rica ettim, zira ütü yapmayı hem pek beceremiyor hem sevmiyorum.

"Anne bir bakar mısın?"

Annem başını kaldırmadan eski vitrin camının tozunu almaya devam ediyordu.

"Anne şey... Şu gri çizgili gömleğimi ütüler misin? Dışarı çıkacağım da."

İşine ara vermeden söylendi: "Allah'ım sen sabır ver ya Rabbim."

Ben de dayanamayıp ona bela okudum. Ne olurdu bir gömleğimi ütülesen? Ne kaybedeceksin ki bundan şimdi? Neyin kini bu yıllardır? Annemle aynı evin içinde yaşamak, bayramlaştığınız akrabanızın sizi tükürüklü tükürüklü öpmesi gibi bir şey. Elinle yüzünü silsen bile kokusu çıkmaz onun bir de, hey amına koyayım. Gömleğimi ütülemedim, kırış kırış vaziyette dışarı çıktım.

Dışarıya bir işim olduğundan değil, sadece hava almak ve rahatlamak için attım kendimi. Gazetede birkaç gündür kendi kafama göre yazılar yazıyordum. Benden istediklerini hâlâ yerine getirmiş değildim, açıkçası bu yüzden biraz tedirginlik de hissediyordum.

Ellerim cebimde yürüyordum, bir dolmuşa bindim. Aslında hiçbir rotam yoktu, sadece öyle boş boş dolanmak istiyordum. Dolmuş daha hareket etmemişti, bizim şoförün başka bir şoför arkadaşı "Bozuk para lazım bana ya, para üstü veremiyorum müşteriye. Ne var sende" diye sordu. Şoför önünde duran kabın içindeki bütün 10 kuruşları alıp koltuğun üstüne yaydı, saydı. 43 tane çıkmıştı, hepsini arkadaşına verdi ve "4 lira versen yeter" dedi. Arkadaşı pek anlamadı ama şoföre güvenerek "Öyle mi, tamam" diyerek aldı 10 kuruşları. Ardından bizim şoför 5 kuruşları da kabın içinden çıkardı ve bu sefer onları saymaya başladı. 32 tane 5 kuruşu vardı, hepsini avcunun içine alıp arkadaşına uzattı ve "3 lira versen yeter" dedi. Oysaki 32 tane 5 kuruş 1,6 lira yapıyordu, bizimki 5 kuruşları da 10 kuruş olarak hesaplamış ve üstüne üstlük sanki 3,2 lira tutuyormuş da "3 lira versen yeter" diyerek cömertlik yapmış gibi babacan bir yüz ifadesine bürünmüştü. Arkadaşı aynen istediği gibi 3 lirayı uzattı kendisine ve bizimki paraları alarak dolmuşa bindi.

Dolmuş hareket etti, trafik bir yerden sonra sıkışmaya başladı. İnsan başına gelen kötü olayların sorumlusu olarak daima bir suçlu arar ya, bizim şoför bu sefer telsizden arkadaşlarına öfkeli bir ses tonuyla sitem etti: "Arkadaşlar bu yol tıkalı, neden uyarıyorsunuz? Biz hemen haber veriyoruz böyle durum-

larda, ayıp valla ya." Az önce 1 liranın hesabını yapan şark kurnazı, şu an dünyanın en cefakâr insanıydı.

Ses etmedim, sadece etrafa baktım. Gazetede ki sahte kimliğim sayesinde kimse beni tanımıyordu, bu sayede rahatça insanları seyredebiliyordum. Dolmuşta da, inince de sürekli insanları seyrettim, bu sayede kendimle ilgili bir şeyler düşünmekten kaçmayı da başarabiliyordum. Yanına oturduğum için değişik hallere girip pencereye yapışan ve pembe kapaklı telefonundan tuhaf elektronik müzikler dinleyen türbanlı kız; olur olmadık yerde kendilerinin çok sosyal olduklarını ispatlama gayesiyle "ben eğleniyorum" pozu vererek, anı olsun diye değil de Facebook adlı sosyal paylaşım ortamında başkalarına göstermek için fotoğraf çektiren geri zekâlılar; birbirlerine asker arkadaşı gibi sarılıp yürüyen sevgililer; tişörtün üstüne gömlek giyen top sakallı ve kolları bileklikli üniversite gençleri; yalnız gördükleri her insana dergi satmak için yapışan çevreci örgüt üyeleri; "kahve falı bakılır" broşürünü insanların gözüne saplarçasına uzatan adamlar; Cihangir Parkı'na inen merdivenlerde seyrettikleri diziyi tartışan tipler; köpeğini gezdirirken ne kadar dikkat çektiğini kontrol etmek için sürekli sağa sola bakan adamlar...

Sanki herkes birbirinin aynısıydı. Sanki bu insanlara bir şeyler anlatmaya çalışmak duvara konuşmak gibiydi. Ve daha da kötüsü, sanki bu insanlar hallerinden memnundular.

İlkokulda derslerim iyi olduğu için ne annem ne de babam bilgisayar oyunu oynamama laf ederlerdi. Sorumluluklarımı yerine getireceğimi bildikleri için asla vaktimi nasıl harcadığıma karışmazlardı. Bir gün öğretmen Türkçe testinin sonuçlarını açıklıyordu;

önümde de aptal olduğu halde anne babası tarafından Nikola Tesla muamelesi gören Ayı Korhan oturuyordu. Öğretmen Korhan'ın notunu söyledi, otuz soruda üç yanlışı vardı. Korhan iki elini de yumruk yaptı ve "Oley" diye bağırdı, ardından yanındaki arkadaşına dönerek "Bu akşam 1 saat atari oynamama izin verecekler" diye at yarağı görmüş kısırak gibi güldü. Zaten üzerimde pek parlak bir izlenim bırakmamıştı fakat Korhan'ın denyoluğu o gün benim için tescillenmiş oldu. Bir saat he? Bir saat atari oynama izni için bir insan nasıl bu kadar sevinebilirdi amına koyim? Üstelik atari oynamak izin gerektiren bir şey de değildi, olmamalıydı. Korhan'ın ne değişik ne acınası bir hayatı vardı kimbilir?

İnsanların bu saçma hayatlarından memnun olmaları da üzerimde aynı etkiyi uyandırıyor işte: Korhan etkisi.

Nasıl oluyor da saçma bir futbol maçı onları bu kadar sevindirebiliyor? Nasıl oluyor da günde 9 saat çalışmaları karşılığında sıradan bir apartman daire-sinde kira ödeyerek yaşamak onların hayat amacı olabiliyor? Nasıl oluyor da aptal diziler ve yarışma programları onları saatlerce meşgul etmeye yetebiliyor?

Eve dönmek üzere dolmuşlara doğru yürüdüm. Artık insanları seyrederek kendi kendime dedikodu yapmayı bırakıp, bu akşam gazete için ne yazacağımı düşünmeye başladım. Dolmuştan inince önce bakkala uğrayıp bir paket sigara aldım, teyze yine annesinden yem bekleyen serçe yavrusu gibi başını havaya dike-rek televizyon seyrediyordu. Bakkaldan çıkıp apartmana doğru yürüdüm, sokakta maç yapan çocukların topu arabanın altına kaçmıştı. Topu çıkarmak için

bıyıklı çöpçüden süpürgesini istiyorlardı. Apartmana girdim, daireme geldiğimde elimi anahtarları almak için cebime sokmuşken kapı tokmağına sıkıştırılan gazeteyi gördüm. Gazeteyi aldım, içi şişikti, yine bir zarf koymuş olmalıydılar. İçeri girdim, gazeteyle beraber odama geçtim.

Yatağa uzanıp, gazetenin içine sıkıştırılan zarfı çıkardım. Zarfın içindeki dosya kâğıtları epey sertti, kitapçık veya üzerinde talimatlar yazılı bir not defteri de olabilirdi bu. Zarfı açarken bu sefer hangi saçma konuda şakşaklıklarını yapmamı istiyor olabilirler diye içimden bir tahmin oyunu oynuyordum. Zarfı yırtarak açtım. İçinden bir pasaport, bir de uçak bileti çıktı.

Bir yanlışlık mı oldu diye biletle pasaporta iyice baktım. Bilet bu akşam Berlin'e gidiş-dönüş biletiydi, üstelik benim adım yazıyordu üstünde. Pasaport da aynı şekilde yine benim adımaydı, hatta içinde adıma hazırlanmış Almanya vizesi bile vardı.

Eğer gidersem, orada beni orada neyin bekliyor olabileceğini düşünmeye başladım ilk başta. İstedikleri konulardan biri hakkında yazmadım diye bana gözdağı mı vereceklerdi, yoksa sadece artık tanışma vaktimizin geldiğini mi düşünüyorlardı? Ya da birtakım ünlü gazetecilerin bir arada olduğu bir toplantıya mı çağırıyorlardı beni? İyi de ne yapmam gerektiğine dair hiçbir talimat, hiçbir bilgi yoktu burada. Yalnızca pasaport ve bilet vardı, uçaktan inince ne yapacağım orada tek başıma?

Ardından, çağırdıkları yere sahiden gitmeli miydim, bunu düşünmeye başladım. Derler ki Sokrates zor bir karar aşamasında olduğunda, bazen içinden bir ses ona "Yapma" dermiş. Bu sayede kötü bir şey

yapmaktan uzak dururmuş. Ne garip ki benim içimdeki ses, Sokrates'inkinin tam tersine bana "Yap" diyordu. Aslında o sesi duymuyordum, ama hissediyordum. "Yap" deyip duruyordu. Kimi kandırıyordum ki ben, tabi ki de oraya gidecektim.

Gitmeden önce Arya'ya haber versem mi diye düşündüm; fakat sonra bunun gizli kalması gerektiğine karar verdim. Kimseye haber vermeden oraya gidip geri dönmem en doğrusu olacaktı. Hem bana bir şey yapacak olsalar ertesi sabaha dönüş bileti ayarlamazlardı.

Peki ya bu, sırf ben böyle düşünüp tedbirsiz davranayım diye yaptıkları bir numaraysa, bu yüzden bana ertesi sabaha dönüş bileti ayarladılarsa? Of, siktir git Can, saçmalamadan iki dakika sakın ol amına koduğumun yerinde. Belli ki seninle daha yakından irtibat kurmak istiyorlar artık, paranoya yapmaya lüzum yok. Sadece sana oraya gidince ne yapman gerektiğiyle ilgili bir bilgi vermediler diye tereddüt duyuyorsun, hepsi bu.

Uçağın kalkmasına yaklaşık üç buçuk saat vardı, bir an önce hazırlanıp havaalanına doğru yola çıksam anca yetişecektim. Gazeteye yarın için bir yazı göndermemiştim, üstelik hazırda beklettiğim bir yazım da yoktu, bugün bir yazı gönderemeyecektim gazeteye. Hemen yeni bir gömlek çıkardım dolabımdan, koridordaki dolaptan ütüyü aldım, ısınması için fişe taktım. Ütüyü fişte bırakıp, dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim, aynaya bakınca acaba duşa da girsem mi diye düşündüm fakat buna pek vaktim yoktu. Hızlı hızlı dişlerimi fırçaladım, ardından gömleğimi ütüledim. Ufak bir çanta hazırladım kendime, içine gece için bir eşofman altı ve evde giymelik bir

tişört koydum. Üstümü de değiştirdim, altına kumaş pantolon, üstüne gömlek ve ceket giydim, kravat takmaya gerek duymadım. Saate bir kez daha baktım, uçağın kalkmasına üç saat kalmıştı. Son kez ceplerimi kontrol ettim, nihayetinde çantamı alıp çıktım evden.

Akşam ezanından önce sokaktaki son demlerini geçiren çocuklar yine bağırış çağırış top oynuyorlardı. Taksiyle gitmem daha uygun olacaktı, sürekli otobüse ve dolmuşa binmeye alışkın olduğum için ters yönde gittiğimi fark ettim, sonra yönümü değiştirip taksi durağına doğru yürüdüm.

Taksideyken beni orada neyin bekliyor olabileceğini düşünüp durdum. Uzun süredir kim olduklarını merak ettiğim bu insanlarla tanışabilirdim sonunda; fakat onların kim veya ne olduğunu tam olarak bilememek, yalnızca tahminlerle sınırlı kalmak beni biraz geriyordu. Havaalanına biraz erken vardım, birçok insan stresten dolayı aşırı yemek yediğini söylese de ben stres olunca yemekten kesilirim. Fakat sabahın beri doğru dürüst bir bok yemediğim için ağzımın cecet gibi koktuğunu fark ettim, ağzımda da garip bir tat vardı zaten.

Havaalanlarındaki cumhuriyet altını fiyatına satılan kaliteli ama lezzetsiz sandviçlerden yedim bir tane, pasaport ve vize işlemlerini halledince de bekleme salonuna geçip oturdum. Yapacak bir işim kalmadığı için sıkıntıdan insanları seyrettim. Uçağa binen insanlarda yerli yersiz bir kasılma, kendini Brunei Prensi zannetme edası baş gösterir. Özellikle 20-30 yaş arası insanlar uçağa binecekken daha da komik görünüyorlar. Kadınlar güneş gözlüğünü taç gibi kafalarına takar ve sanki beyinlerinden kuantum fi-

ziğine dair hesaplamalar yapıyormuşçasına uzakları seyrederek. Amına koduğumun salağı, saat akşamın sekiz buçuğu, o güneş gözlüğü saatlerdir ne arıyor kafanda?

Sonunda kapılar açıldı, uçağa bindim. Yanımdaki adam anons yapılınca kadar telefonuyla oynamayı sürdürdü, göz ucuyla seyrettim, tam dört farklı kişiye uçağın birazdan kalkacağını bildirdi. Bu insanlar ya çok önemli kişilerdi ya da kendilerini çok önemli zanneden bayağı insanlardı diye düşündüm.

İlkokuldayken sınıfa babama yoğun ısrarlarım sonucunda aldırduğım oyun oynamaya yarayan ufak elektronik cihazımı getirmiştım, o gün amacım tenefüslerimi oyun oynayarak geçirmekten ziyade cihazımı arkadaşlarıma göstermekti. O cihaz elimdeyken kendimi çok önemli biri gibi hissederek, özellikle kızların önünde tek elimi cebime sokarak pozlar verirdim. Suratımda ise "Hmmmppffs bu benim için kahrolasıca sıradan bir gün dostum" ifadesi olurdu. Dokuz yaşında bir çocuğun, hayatı büyük acılarla yoğrulmuş otuz beş yaşında adam taklidi yapmaya çalıştığını düşünün işte. Şimdi koca koca insanlarda kendi çocukluğumu görüyor gibiyim. Nadiren yaptıkları bir işi her zaman yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Fakat çalışarak olunamayacak bir şey varsa o da sıradan olmaktır. Sıradan olmaya çalışmazsın, sadece olursun.

Üç saat sürdü yolculuk, Schönefeld Havaalanı'na vardım. Çantam yanımdaydı, hemen vize prosedürünü halletmek üzere yola koyuldum. Bu hız ve telaşım niyeydi bilmiyorum, muhtemelen işlemlerim bitince havaalanında tek başıma mal mal etrafı seyredecek, bana doğru baktığını fark ettiğim her insanın beni

tanıdığı umuduyla gözünün içine bakacaktım. Vize kontrolü için epey beklettiler, Nazi subayı kılıklı memurların sert bakışları altında sıramı bekledim. Yürüm saat sonunda işlerimi hallettim, çantamı yerden kaldırdım, diğer yolcuları takip ederek çıkışa doğru yürüdüm.

Uçaktan inenleri bekleyenlerin büyük çoğunluğu karşılaşma anlarını senkronize etmek için telefonlarına sarılmışlardı. Bazıları ise elindeki kartonlara bekledikleri yolcuların isimlerini yazmıştı büyük harflerle. Beni bekleyen kişi de böyle yapmış olmalı diye düşünerek kartonlarda ismimi aramaya başladım. Yürürken hepsini hızlıca okumaya çalışıyordum fakat hâlâ ismimi taşıyan herhangi bir karton görememiştim. Tanıdıklarıyla kavuşup hasret gideren yolcuların arasında tek başıma kaldım, yerdeki yemini yemek için başını eğmeden önce etrafındaki her yönü kolaçan eden horoz gibi hızlı ve sert boyun hareketleriyle etrafa bakıyordum. Bu esnada tam karşımda beliren kaşkollu, kısa saçlı, iri kıyım bir adam gülererek elini bana doğru uzattı.

“Herr Yağmur?”

Elini sıktım, Yağmur Bey olduğumu başımı sallayarak onayladım. Güleç bir ifadeyle Almanca bilip bilmediğimi sordu, ben de ona İngilizce bilip bilmediğini sordum. Birbirinin dilini anlamayan iki insan ne kadar anlaşabilirse o kadar anlaşmaya çalıştık, adamın suratındaki sempatik ifade hiç kaybolmuyordu. Çantamı taşımak için elimden aldı ve diğer eliyle bana gideceğimiz yönü gösterdi. Elinde de bir otomobil anahtarı vardı, muhtemelen ona götürüyor-

du beni. İşte şimdi kendimi sınıfa gameboy getiren çocuk gibi hissediyordum amına koyim, üstelik daha bir dakika önce sınıfta hiç arkadaşı olmayan ve basketbola ilgi duyan enteresan çocuk gibiydim.

Havaalanının çıkışında siyah bir Vito bizi bekliyordu. Sempatik Alman arka koltuğa açılan kapıyı benim için açtı, ardından kendisi de direksiyona geçti. Çantamı yanındaki koltuğa bırakmasından biraz kıllandıysam da bunu kasıtlı yapmamış olabileceğini düşündüm. Sanki kaçmam durumunda çantamı rehin almış gibiydi; fakat buraya kadar gelen biri neden kaçmak istesin ki? Uzun bir süre konuşmadık, zaten konuşamazdık da. Yalnızca bir kez müziğin rahatsız edip etmeyeceğini sordu teybi göstererek, ben de sorun olmadığını söyledim. Şehirden gittikçe uzaklaşıyorduk, bir saat sonunda iyiden iyiye ormanlar arasında uzanan bir yolun içinde buldum kendimi. Bizimki torpidodan bir şey çıkardı. Önce karşımızdaki yolu, sonra da iki parmağıyla gözlerimi gösterdi. Elindekinin de siyah bir bez parçası olduğunu fark ettim. Galiba durumu anladım, yolu görmemi istemiyordu.

Kafamı pek de hevesli olmadığını belli eden fakat onaylayan bir şekilde iki üç kez salladım, ardından bizimki kendisini işaret etti ve bezi gözlerime kendisinin bağlayacağını anlatmaya çalıştı. Arabayı durdurup yanıma geldi, koltuğun tam ortasına oturmamı istedi, sanırım yol süresince dikiz aynasından beni kontrol etmek istiyordu. Ben kıcımlı koltuğa ortalayınca o da gözlerimi bağladı.

Karanlıkta yolculuk etmek beni germiştir. Aslında karanlıkta olmaktan daha rahatsız eden şey, ben karanlıktayken yanımda gözleri açık birisinin bulun-

masıydı. O özgürdü, bense kendimi dışlanmış hissediyordum. Tabii beni nereye götürdüğünü bilmeme-min gerginliği de vardı üzerimde. Peki ya bu iri kıyım Alman bana bir şey yaparsa diye düşünmeye de başladım vakit geçtikçe, kim olduğunu bile bilmiyordum bu amına koduğumun ayısının ve ona bu kadar güven duymam kendimi salak gibi hissetmeme yol açtı. Keyfi yerinde olan insan, isyan etmeye yanaşmaz ama derdi olan adam daha asidir. Keyfi yerinde olan adam daha tembel, daha umursamaz olabilir ama derdi olan adam daha aktiftir.

Bu durum da beni rahatsız etti ve nezaket maskemden sıyrılarak biraz çirkeflik yapmaya, adamlarla konuşmaya çabaladım. İngilizce nereye gittiğimizi sordum, İngilizce bilmesee dahi, kurduğum bu gayet basit cümleyi muhakkak anlamış olmalıydı. Adam Almanca cevap verdi, acaba gitmekte olduğumuz yerin ismini söyledi de ben mi anlamadım diye tekrar sordum, fakat Almanca konuşmakta ısrar etti. Sanırım bu sempatik görünümlü Hans, o fındık kadar akılla salağa yatıyordu, sorumu anlamamış olmasına imkân yoktu. Hem sıkılmış hem de iyice tedirgin olmuşum, çaktırmadan gözlerimdeki bağı açmayı bile düşündüm fakat yine de buna cesaret edemedim. Bu çam yarmasının ne yapacağı belli olmazdı.

Sonunda durduk, varmış olmalıydık. Alman kapıyı açtı ve gözlerimdeki bağı çözdü. Etrafı aydınlatan birkaç lamba görmek beni biraz rahatlattı. Aklıma bin bir türlü şey gelmişti zira. Dışarı çıkmamı istedi, ben de daha fazla oturmaya pek hevesli değildim. Etrafa bakındım. Demirden bir bahçe kapısının önündeydik, bahçe yaklaşık üç metrelik betondan duvarlarla çevriliydi. Suru andıran bu duvarlardan görebil-

diğim kadarıyla içeride taştan yapılma büyükçe bir bina vardı. Bizim Alman'ın yüzündeki güleç ifade, yerini yorgunluğa ve zoraki bir "Ciddi olmalıyım" ifadesine bırakmıştı.

Büyük bahçe kapısına üç kez vurdu, bir on saniye kadar sonra içeriden yanıt geldi. İri kıyım Alman ve içerdeki kişi birbirlerini görmeden aralarında Almanca konuşuyorlardı. Bizimki içerdekiyle konuşurken bana bakıp göz kırptı, sanırım bir sorun olmadığını belirtmek istiyordu. Aralarındaki selamlaşma ya da parola faslı bitmiş olmalıydı. İçeriden kapının kilitle-ri çevrildi. Yanımdaki Alman irisi kapıyı eliyle ittirip açtı, ardından eliyle beni içeri çağırdı. Kapıdan içeri girdiğimde tek gördüğüm büyük, yemyeşil bahçeydi. Çok ilginç, bizi karşılayan biri de yoktu, acaba az önce kiminle konuşuyordu bu ayı Alman?

İri Alman'ın peşinde yürürken bahçeyi kolağan ettim, yemyeşil bir arazide birkaç koltuk, taştan yapılma birkaç satranç veya dama masası vardı. Binaya yaklaştıkça aslında ne kadar geniş ve büyük olduğunu, alelade bir binadan ziyade bir malikâne olduğunu fark ettim. Bitişik duran iki küpün üstüne tam ortaya denk gelecek şekilde bir başka küpün eklendiğini düşünün, malikânenin şekli de tam olarak öyleydi. İri adam malikânenin kapısına üç kez vurdu, kapı açıldı. Karşımızda uzun boylu, kavruk tenli, sinekkaydı tıraş olmuş şık giyimli bir adam beliriverdi. Gülümseyerek:

"Hoş geldin Can."

"Merhaba."

Adamın konuşmasında aksan yoktu, Türkçesi gayet iyiydi. Beni içeri davet edip nazikçe koluma girdi, büyük bir odaya doğru yürüdük. Binanın duvarları taştandı, büyük odanın içinde ince ve uzun bir yemek masası, sayısız kitaplık, yanmakta olan bir şömine, içinde balıkların yüzdüğü bir havuz ve ufak ufak ekranlardan oluşan dev bir ekran vardı. Uzun masanın üzerinde yedi kollu şamdanlar, duvarlarda ise meşaleler ve elektrikle çalışan antika görünümlü lambalar vardı, bir de şöminenin üzerinde enlemesine asılmış uzun bir kılıç. Bu ev gerçekten çok büyüktü. Üst katlara uzanan dev merdiven ve muhtemelen aynı kattaki başka bir odaya açılan antika kapı dikkatimi çekti. Bir süre aval aval etrafı seyrettim, uzun boylu adam da benim içeriyi seyretmeme göz yumdu. Bir an kendisiyle göz göze geldik, ellerimi nereye koyacağımı bilemedim, yalnızca tebessüm ederek "Ee" dedim.

"Can Yağmur mu diyeyim, Can Bulut mu?"

"Ee, sadece Can deyin yine."

"Peki, Jürgen sana iyi davrandı mı Can?"

"Jürgen?"

"Deminki çocuk."

"Aa, evet, yani gözlerimi bağlaması dışında iyiydi."

"Peki, istersen odama geçelim."

Eliyle antika kapıyı işaret etti, önden giderek kapıyı açtı, kapıyı tutarak içeri girmemi bekledi ve sonra arkamdan o da geldi. Üzerinde birkaç küllük, divit kalem, su dolu sürahi ve bir tane de dizüstü bilgisayarla antika telefon bulunan bir masa vardı. O masanın diğer tarafına geçti, ben de masanın önündeki iki

koltuktan birine oturdum. Oda iki abajur ile aydınlanıyordu, penceresi yoktu. Sanırım uzun boylu adam biraz rahatlamamı bekliyordu fakat gerginliğim hâlâ geçmemişti, beni niçin buraya çağırdıklarını düşünmekle meşguldüm. Masanın çekmecesinden bir tabaka çıkardı, önce bana bir sigara ikram etti, ardından kendisine bir tane aldı. Sigarayı ağzıma sürmekten kaçındım, önce onun kendi sigarasını ağzına almasını bekledim, zayıf bir ihtimaldi ama sigaranın filtresine bir şey sürmüş olabilirdi. Kendi sigarasını ağzına aldı, büyük masanın üzerinden öne doğru eğilerek çakmağıyla sigaramı yakmak istedi, sigarayı ağzıma götürdüm ve yakmasına izin verdim. Ardından kendi sigarasını yakarak derin bir nefes aldı ve koltuğuna yaslandı. Bir yandan elleriyle tabakanın kapağını açıp kapayarak konuşmaya başladı:

"Gazete için endişelenme, senin adına bir yazı yolladık."

"Teşekkür ederim... (Beş on saniyelik sessizlikten sonra) Ne hakkında?"

"Her zamanki meseleler işte. Kıvırcık Kafa falan..."

"Peki."

"Önce gazetedeki yazın değiştirildi, ardından terfi edildin, ardından kapına sürekli bilgiler ve talimatlar yağdı, bu sırada maaşına da epey zam aldın."

"Evet."

"Merak ettiğini biliyorum ama açıkçası ben de senin ne düşündüğünü merak ediyorum. Sence neden yapılıyor tüm bunlar?"

"Birileri istedikleri konularda yazmamı istiyorlar, değil mi?"

"Güzel ama neden sen? Başka yazar mı yok piyasada?"

"Diğerlerinden biraz farklı konularda yazmam dikkatlerini çekmiş olabilir mi?"

"Senin yazdıklarını anlatan çok tip var piyasada. Fakat bunların hiçbiri tutup da ülkenin en yüksek tirajlı gazetesinde bunları anlatmaya cüret edemez."

"Cesaretim mi etkiledi sizi?"

Bizim uzun boylu gülümsedi, deminden beri oynamakta olduğu tabakayı masanın uzak bir köşesine fırlattı. Ellerini masanın üzerinde birleştirerek öne doğru eğildi: "Cesaretin mi etkiledi bizi... Bizim kim olduğumuzu biliyor musun Can?"

"Hem evet hem hayır."

"Sana verdiğimiz ilk talimatı yerine getirip ikinci-yi getirmemenin nedenini açıklayabilir misin?"

"Bilmiyorum... Ya aslında dürüst olayım, ilki daha kolay gözükiyordu, biraz da korkmuştum. Fakat ikincisi daha zordu, daha ağır geldi bana, yapmak istemedim."

Adam bir kez daha gevrek gevrek gülümsedi: "İşte bu açıdan Tanrı'yla ne kadar benzerlik gösteriyoruz değil mi?"

"Nasıl yani?"

Bir süre susarak masaya baktı, sonra bana bakarak konuşmaya başladı: "Dünyada İncil'e ve Kuran'a inanan dört milyar insan var. İnsanlar bu kitapların Tanrı denilen sınırsız güçte bir varlık tarafından yazıldığına inanıyorlar; fakat bu kitaplar paylaşmayı emrettiğinde, bu kitaplara inananlar sadece vicdanlarını rahatlatacak kadar ufak bir şey paylaşıyorlar. Bu kitaplar günün büyük bir kısmını Tanrı'yı anmakla

geçirmeyi emrediyor, inananlar ise gün içinde buna bir beş dakika bile ayırmayabiliyorlar.

Bu nasıl bir ikiyüzlülük Can? Hem seni tek bir "ol" demesiyle yaratan, tek bir "ol" demesiyle öldüren sınırsız güçte bir varlığa inanıyorsun hem de onun emirlerinden yalnızca sana kolay gelenleri yerine getiriyorsun. Bu nasıl bir inanç? Bu ikiyüzlülüğün sebebi nedir biliyor musun Can? Tanrı'ya yeterince inanmamak... Sen de ikinci emrimizi yerine getirmedin, çünkü bize yeterince inanmıyordun. Gücümüzün nelere yettiğine, kudretimizin nelere kadir olduğuna, çapımızın ne olduğuna inanmak istemiyordun. Bizi yeterince bilmiyor, bize yeterince inanmıyordun."

"İlginç bir yaklaşım."

"Sence Musa nasıl Firavun'a diklenebildi Can?"

"Bilmem."

"Çünkü Tanrı, Musa'ya tam 9 mucize verdi. Musa, Tanrı'nın gücüne tam 9 kez kendi gözleriyle şahit oldu. Musa tabii ki Firavun'un üzerine yürüdü, çünkü hiç kimse Tanrı'nın varlığından Musa kadar emin olamazdı."

"Beni gücünüzü göstermek için mi buraya çağırdınız? Neden bana veya sevdiğim birine zarar vermek yerine buraya çağırdınız?"

"Elbette bunu dediğin gibi başka şekillerde de yapabilirdik; fakat karanlığı karanlıkla değil ancak aydınlıkla yok edebilirsin. Senin nefretini de nefretle değil ancak sevgiyle yok edebiliriz."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Öncelikle bizi sevmeni ve bize inanmanı. Külünü dökmek ister misin?"

Saatlerdir sigara içmediğim halde sigaramdan ilk nefes dışında başka bir nefes almamış olduğumu fark ettim, külü upuzundu. Sigarayı küllüğe bıraktım, konuşmak için ağzımı açtığımda sesim bir an istemediğim şekilde çıktı, boğazımı temizlemek için bir kez öksürdüm.

"Bak... Sizin kim olduğunuzu bilmedim, sizi hiç görmedim, hiç tanımadım. Kim olduğunuzu bilmesem bile sizden hep nefret ettim. Bu aptal savaşların arkasında bir avuç adamın hırsı olduğunu, bu düzene yol açanın siz olduğunuzu bildim. Hakkı yenilen insanları sevdim, hak yiyenlerden nefret ettim. Şimdi nasıl olur da benden sizi sevmemi isteyebiliyorsunuz?"

"İnsanlar Tanrı'ya neden inanırlar biliyor musun Can?"

"Birçok sebebi olabilir."

"Hayır, tek bir sebepten inanırlar. Başka çareleri olmadığı için."

Yıllar önce babamı kaybettiğimde Tanrı'ya inanmaktan başka bir çaremin kalmamış olduğunu anımsadım. Tanrı gerçekten de var olmak zorundaydı, var olmak zorundaydı çünkü babama hakkını teslim etmek zorundaydı. Tanrı'nın var olmamak gibi bir lüksü yoktu. O'na inanmaktan başka bir çarem yoktu. Bir süre boş boş abajura baktım, ışığı gözlerimi aldı, sonra adamın suratına baktım, suratını tam olarak göremesem de gözlerine bakmayı deneyerek konuşmaya çalıştım.

"Sizi sevmekten başka çarem yok mu yani" diye sordum.

"Sence?"

"İyi de bu yapay bir sevgi."

"Tıpkı Tanrı gibi, biz de bizi hangi yolla sevdiğine önem vermeyiz Can. Bizi sevmek için vesilenin ne olduğu önemli değildir."

"Herkesin sizi sevmesini mi istiyorsunuz?"

"Sevmeleri yeterli değil, aynı zamanda korkmalılar da. Dünyadaki tüm gereksiz ırklar ve aşağılık insanlar bizden korkmalı."

"Zaten korkmuyorlar mı?"

"Yeterince değil Can. Bak şöyle anlatayım sana... Arabaların hızla geçmekte olduğu bir cadde düşün, yayalar için kırmızı ışık yanar ve bu sırada üstü başı dağınık ufak bir çocuk koşa koşa yola atlar. Arabalar çocuğun bir o yanından bir bu yanından vızır vızır geçer, çocuğun ezilmesi an meselesidir. İnsanların tamamına yakını, o vızır vızır geçen arabaların ortasına atlayarak çocuğu kurtarmaya cesaret edemez, çünkü o arabaların kendilerini de ezmesinden korkarlar. Biz böyle bir korku istemiyoruz. Bizim düzenimizde korkunun sebebi değişecek. Çocuk yine yola atlayacak, arabalar yine etrafından vızır vızır geçecek ve insanlar caddeye atlayıp çocuğu kurtarmaya cesaret edemeyecek. Fakat bu sefer korktukları şey arabalar tarafından ezilmek değil, kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçme yasağını delmek olacak. En büyük ve tek korkuları, bizim koyduğumuz saçma kurallara karşı gelmek olacak."

Her durumda olan çocuğa olacaktı, dünyanın zayıf ırklardan temizlenmesi şarttı. Adam bir sigara

daha uzattı, sanki her bir sigarada Kâhin'in Neo'ya kurabiye ikram ederek onu güncellemesi gibi beni de yeni bilgilerle güncelliyor, değiştiriyor gibiydi. Sigaramı yine öne doğru eğilerek yaktı. Bense deminden beri düşündüğüm o soruyu soracak cesareti nihayet kendimde bulabildim:

"Eğer amacınız sizi sevmemse beni öldürmeyeceksiniz, çünkü ölürsem beni kazanmış olmazsınız. O halde dediklerinizi yapmazsam bana ne olur?"

Bu soruyu sormamın esas nedeni Arya'ya bir şey yapıp yapmayacaklarını yoklamak istememdi. O yazıda bana sahiden böyle bir tehditte bulundular mı, yoksa ben mi kuruntu yapmıştım, bunu çaktırmadan öğrenmek istedim.

Bir süre düşündükten sonra bana bakarak "Gel seninle biraz gezelim Can" dedi.

Yerinden kalktı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Önce kapıyı açtı, eliyle yolu göstererek beni dışarı davet etti, ardından gülümseyerek şöyle mırıldandı:

"All work and no play makes Jack a dull boy."

Anlamadığı espriye gülmek zorunda kalan birisi gibi bu lafını salakça bir tebessümle karşılayıp yerimden kalktım, sigaramı küllükte bıraktım. Adam yine her zamanki kibar tavırlarıyla koluma girdi, büyük odanın içindeki merdivenlere doğru yürüdük. Merdivenlerin üzerinde kırmızı bir halı, kenarlarında ise altın varaklı tırabzanlar vardı. Yürürken adamın az önce söylediği lafı bir yerlerden anımsadığımı fark ettim ama nereye ait olduğunu bulamıyordum. Ufak bir kısmını duyduğunuz şarkının devamını getirmek

ve ismini hatırlamaya çalışmak gibi sinir bozucu bir şeydi bu, nereden biliyordum ben bu lafı amına koyim?

Düşüne düşünce yürürken merdivenleri bitirdiğimizi fark ettim, bu merdivenler iki kapının bulunduğu bir koridora açılıyordu. Adam kolumu bıraktı, sol taraftaki kapıyı yine kendisi açıp beni içeri davet etti. Girdim, o da arkamdan gelip kapıyı üzerimize kapattı. Burası dar ve uzun bir odaydı, içi ise bomboştu. Ne bir koltuk, ne bir masa, ne bir çerçeve... Hiçbir şey yoktu. Yalnızca duvarlardan birine asılmış uzun, siyah bir perde vardı. Adam perdeyi bir ucundan tuttu: "Merak etme, bizden rahatsızlık duymazlar."

Perdeyi çekti, perdenin ardında neredeyse tüm duvarı kaplayan bir cam vardı. Camın arkasında uzun bir koltuğa baygın halde uzanmış insanlar olduğunu gördüm. Bir an içimde sanki birisinin arabayla ezilmesine şahit olmuşum gibi bir his oluştu, içimden bir şeyler çekildi.

"Bu nedir?"

"İzle."

Adam yanıma geldi, birlikte diğer odadakileri seyretmeye başladık. Koltukta aralarında bir kişilik boşluk kalacak şekilde uzanmış üç kişi vardı. İki genç birer kadın, ortadaki ise otuz beş kırk yaşlarında, hafif kır saçlı bir adamdı. Sağdaki kadının başı öne eğikti, diğer ikisinin başları ise sağa doğru yatıktı. Koltuğun sol yanında içinden cılız bir duman tüten demirden bir kap vardı, sanırım içinde tütsü gibi bir şey yanıyordu. Tütsünün yanında kareli gömlek giymiş bir adam ayakta duruyor ve yarı baygın uzanan insanlara bir şeyler anlatıyordu.

Bunun ne olduğuna dair bir işaret yakalamak için yanımdaki adamın suratına baktım, hiç renk vermeden yalnızca izliyordu. Kareli gömlekli adam bazen oturanlara, bazense tavana bakarak konuşmasını sürdürüyordu. Bilemiyorum belki de sadece ağzını oynatıyordu, en ufak bir ses dahi duyulmuyordu bulunduğum yerden. İşin kötüsü biraz korkmaya başladım, dönüp ikide bir yanımdaki adamın suratını ve bakışlarını kontrol ediyordum.

Gömlekli adam koltuğun sol tarafında, yani hemen demir kabın yanında oturmakta olan kıza doğru eğildi, ya sadece ağzını oynatıyor ya da fısıltıyla konuşuyor olmalıydı. Kız yavaşça başını havaya doğru kaldırdı, gözleri yarı açık yarı kapalı gibiydi. Elini yanındaki kır saçlı adamın kasıklarına doğru götürdü. Adama yavaşça sırnaşmaya başladı, bir yandan da kendi üzerindeki bluzu omuzlarından beline doğru indiriyordu. Kız dirilmiş gibiydi, hareketleri gittikçe hızlanıyordu. Adama iyice sokularak dilini adamın boynunda gezdirmeye başladı, bu sırada elini adamın pantolonundan içeri sokmuştu. Diğer eliyle adamın elini tutarak göğüslerine götürdü, adam da sonunda canlılık belirtileri göstermeye başladı. Önce kollarını hareket ettirdi, ardından başını havaya kaldırdı. Onlara telkinde bulunan gömlekli, bu sefer koltuğun diğer ucunda tek başına yatmakta olan kıza doğru yöneldi, eğilerek ona bir şeyler anlatmaya başladı.

Çift, ateşli bir sevişmenin ortasındaiken tek başına olan kız hiç orali değildi, sanki bu dünyada değildi. Telkinde bulunan adam onunla konuştukça, o da âdeta hayata yeniden döndü. Başını havaya kaldırdı, gözlerini açtı, gözleri kan çanağı gibiydi. Kız, adamı eliyle bir kenara iterek ayağa kalktı, yüzünü

odanın duvarına doğru dönerek yürümeye başladı. Ağır adımlarla duvara doğru yürürken üzerindeki bluzu çıkardı, kısa eteği ayaklarına düştü. Bir eliyle karşısında biri varmışçasına bel kavrama hareketi yaptı, diğer eliyle ise karşısındaki hayalin ensesine dokunuyor gibiydi. Kız sanki orada biri varmışçasına öpüşmeye başladı, yanımdaki adama baktım, benimle hiç ilgilenmeden seyretmeye devam ediyordu. Artık gerçekten gerilmeye başlamıştım, ellerim yavaş yavaş titriyor, yüzüme ateş basıyordu.

"Nedir bu" diye sordum, adam hiç oralı bile olmadı.

Koltuktaki çift cırılçıplak sevişirken, diğer kız karşısında biri varmış gibi eğilip oral seks yapıyordu. Ayaktaki, sırasıyla hem yalnız olan kıza hem de koltuktaki çifte gidip bir şeyler söylüyordu. Mimiklerinden anladığım kadarıyla bu sefer yüksek sesle konuşuyordu, benimse gözlerim sürekli tek başına olan kıza kayıyordu. Tek başına ne yapıyordu orada bu kız? Artık gerçekten dayanamadım, adamın dikkatini çekmek için kolunu itip yüksek sesle sordum:

"Şu yalnız olan kız ne yapıyor?"

"Yalnız değil ki!"

Adamdan uzaklaştım, bir kez daha camın ardındaki odaya ve orada olanlara, sonra tekrar adama baktım.

"Ruh hastaları" diye bağırdım.

Kapıya doğru koştum, ellerim titreye titreye kapı tokmağını tutup çevirmeye çalıştım, buradan çıkmak istiyordum. Kapıyı zorlamama rağmen açamadım, orospu çocuğu kapıyı kilitlemiş olmalıydı. Aklımdan her türlü düşünce geçiyordu artık, kontrolümü kaybetmişim, sağlıklı düşünemiyordum. Bu orospu ço-

cuğunun bana tecavüz etmeye çalışacağından korktum. Kapıyı hâlâ açmak için zorluyor, bir yandan da bağıırıyordum:

“Çıkar beni buradan! Çıkar! Hemen!”

Adam beni hiçbir şekilde umursamıyordu. Kapıyı kırmak için birkaç tekme attım fakat ne fayda, yerinden bile oynamıyordu bu siktiğimin kapısı. Bu sırada az evvel odadan çıkmadan önce bana söylediği söz geldi aklıma:

“All work and no play makes Jack a dull boy.”

Şimdi hatırlıyorum. Bu sözü *Shining*'deki Jack Torrance, cinnet geçirmeden önce defalarca yazmıştı. Beni delirtmek için mi yapıyordu tüm bunları?

Artık pes ettim, kapının dibinde olduğum yere çömeldim. Gözümden birkaç damla yaş dökülüverdi. Adam odayı izlemeyi bıraktı, yanıma gelip eğildi, bir süre beni seyretti. Bense hiç ona bakmıyor, sadece kendimi buradan dışarı atmak istiyordum. Benim ne işim vardı burada?

“Bundan sonra her an temasta olacağız. Dört saat sonra uçağın var, Jürgen seni alacak. Şimdi git.”

Son kez adama bakarak ayağa kalktım, kapıyı açtım, kapı kilitli falan değildi. Kapıyı açtığımda karşımda az önceki Alman irisi Jürgen belirdi. Başıyla “takip et” dercesine yolu gösterip yürüdü, arkama bakmadan onu takip ettim. Merdivenlerden aşağı yürürken sürekli arkamda birisinin olduğunu hissettim ama görmemek için bakmadım. Yalnızca başımı öne eğip yürüdüm. Jürgen ile bahçe kapısına kadar geldik. Yine beni arka koltuğa oturttu, gözlerimi bağladıktan sonra direksiyona geçti.

Yolda gözlerim bağılyken bir anlığına uykuya dalmışım, Jürgen'in gözlerimdeki bezi çıkarmasıyla uyandım. Saatlerdir ön koltukta duran çantamı da yanıma fırlattı, sanırım bu Alman panzeri o kadar da dost canlısı bir adam değildi. "Eğer dilimi anlıyorsan senin ananı sikeyim" dedim, dikiz aynasından suratıma baktı, bir şey söylemedi. Hava zifiri karanlıktı, otomobil farının aydınlattığı yoldaki şeritleri seyreliyor, bir yandan da o odada olanları düşünmekten kendimi alamıyordum. Adam, kızın orada tek başına olmadığını söylemekle neyi kastediyordu acaba, kızın halüsinasyon gördüğünü mü, yoksa normal bilinç haliyle algılanamayan bir varlıkla irtibat halinde olduğunu mu? Bu nasıl mümkün olurdu ki? Kızı düşünmemek için kendimi zorladım, zira artık kızı bırakıp kendimi düşünmeliydim. Aslında kızı bu kadar düşünmemin sebebi, belki de o kızın durumuna düşürülmekle tehdit edilmemdi. Sanırım "Dediklerinizi yapmazsam bana ne olur" sorusunun cevabı o kızdı. Beni öldürmeyecek, adeta beynine çip takılmış bir robota dönüştürüp onları sevmemi sağlayacaklardı.

Bölüm 4: Kelebek

Uçaktan inip evime varır varmaz kendimi kusmak için tuvalete attım. Midemde pek bir şey yoktu fakat biraz olsun rahatlatmak için kusmaktan başka bir yol da gelmiyordu aklıma. Parmağımı dibine kadar boğazıma sokup zorla kusmaya çalıştım. Banyodan çıktım, evin içinde dolaşmaya başladım. Sinirden zaman zaman parmağımı ısırtıyor, zaman zaman da ağlıyordum. Ağzımda ise hâlâ midemden çıkan safranın o ekşi ve acı tadı vardı. Sık sık perdeyi hafifçe aralayarak pencereden dışarı bakıyor, evi gözetleyen birisi olup olmadığını yokluyordum. Anlaşılan yine başa sarmıştım.

Gözümden uyku akıyordu fakat direniyordum, yapmam gerekenler vardı. Biraz rahatlamayı becerebildikten sonra bilgisayarın başına oturdum, zihin kontrolü hakkında en ufak detayına kadar yazılıp çizilmiş her şeyi öğrenmek istiyordum bu sefer. İnternette bu konuyla ilgili epey kaynak vardı, CIA'in MK ULTRA hakkında paylaştığı dokümanlar, zihin kontrolü mağdurlarının hayat öyküleri, zihin kontrolü programları, tonlarca doküman... Zihin kontrolü mağdurlarından bazıları öyle şeyler anlatıyordu ki, insan inanmak ve inanmamak arasında gidip geliyordu. Sürekli kendisi hakkında konuşulduğunu ve bunları duyduğunu iddia eden bir kadın, duygularının manipüle edildiğini söylüyordu. Kimi günler çok sinirli, kimi günler çok neşeli olduğunu, duyduğu seslerin o günkü ruh halini belirlediğini anlatıyordu. Psikoloğa ve beyin cerrahına gözüktüğünü; fakat kimsenin onu ciddiye almadığını, tek istediğinin artık iyileşmek olduğunu söylüyordu. Bu olayın bir benzerine gözlerimle şahit olmama rağmen mağdur olduğunu iddia eden kadının anlattıklarına inanasım gelmiyordu. İnsan, önünde ne kadar işaret veya kanıt olsa da, bu tür şeylere inanmak istemiyor, durumun bu kadar da vahim olabileceğine inanmayı reddediyor. Bu biraz yedi-sekiz yaşlarındaki bir çocuğun anne ve babasının seks yaptıkları gerçeğine inanmak istememesi gibi bir durum.

Mağdurlardan birisi ise bizzat deneylere tabi tutulduğunu söyleyip üzerinde uygulanan yöntemleri anlatıyordu. Aylarca bir odada hapsedildiğini, yıkanmasına, dişlerini fırçalamasına, üstünü değiştirmesine izin verilmediğini ve düzenli olarak birtakım ilaçlar aldığını anlatıyordu. Başındaki insanlar ona

bir anda çok iyi veya çok kötü davranabiliyordu. Yalnızca emirleri aldığı insan ona “Yemek ye” derse yemek yiyebiliyor, o kişi “Tuvaletini yap” derse tuvaletini yapabiliyor, aksi takdirde bunları yapma ihtiyacı duymuyordu. Doktoru ona “Bugün çok mutlusun” derse mutlu birine dönüşüp etrafa gülücükler saçıyor, “Bugün annen vefat etti” derse yas tutuyor, “Burnun kanıyor” derse burnundaki aslında hiç var olmayan o kan izlerini temizlemeye çalışıyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla deneyin başlarında birtakım emirler ona sık sık tekrar ettiriliyordu. Ta ki o bunu kabul edinceye, inanıncaya kadar tekrar tekrar aynı emirleri duyuyordu. Zannedersenem deneklere bu emirleri veren telkinci, o odada konuşan adama tekabül ediyordu. Odadaki herkes yalnızca sahibinin emirlerini dinleyen bir grup köpek gibi ona itaat ediyordu.

Aslında tüm bu zihin kontrol yöntemleri, ekstrem dozlarda olmasa da insanların büyük çoğunluğuna yıllardır uygulanıyor. Örneğin gelirinde yıllardır hiçbir değişim olmayan bir insan, televizyonda ekonominin iyiye gittiğini duyunca buna inanabiliyor. Bir sene önce daha düşük fiyattan aldığı bir ürünü şu an iki misli fiyatından satın alsa bile, gazetelerde enflasyonun o kadar da artmadığı anlatılırsa buna inanabiliyor. Uyduruk istatistikler, gerçekte olanlardan daha gerçek bir hal alıyor günümüz insanı için. İnsanlar gözleriyle gördüğü gerçeklerdense, onlara sürekli emredilenlere inanıyorlar. İnsanları hipnotize eden telkinci, medya ve eğitimdi. Okullarda çocuklara verilen “tahtaya yüz defa aynı cümleyi yazma cezası” bile bir zihin kontrol yöntemiymiş. Zira zihin kontrolünün en etkili yöntemi tekrardır. Daktilo ile defalarca

"All work and no play makes Jack a dull boy" cümlesini yazmak gibi.

Gazetede yayımlanmasına izin verilmeyen tek yazımın konusu zihin kontrolüydü, sanırım bunun sebebini de anlıyorum artık. Bunlar asla resmi veya güvenilirliği yüksek yayın organlarında anlatılmamalıydı. Bu bilgiler insanların inanmaya pek de itibar etmeyeceği yerlerde anlatılmalı ve insanların gözünde sürükleyici ve sıra dışı bir film senaryosu olarak kalmalıydı en fazla. Zihin kontrolüne uğrayan deneklerin anlattıklarına hiçbir şekilde inanılmamalıydı. Bu insanlar gece yarısından sonra yayımlanan ve tuhaf gizemli meselelerin anlatıldığı tartışma programlarına meze edilmeliydi sadece. İnsanların çoğu bundan haberdar olmamalı, haberdar olanlar ise eğer bu hikâyelere inanacak gibi olurlarsa kendilerini aptal gibi hissetmeliydiler. Bir komployu gizlemenin en iyi yolu, onu itibarsız bir şekilde insanlara duyurmaktır.

Aynı kalitedeki iki pantolondan fiyat etiketi daha yüksek olanını daha iyi zanneden insanlar için bir bilginin doğruluğu onun gerçekliğiyle değil, kaynağıyla doğru orantılıdır. Önemli olan gerçekler değil etikettir. İnsanlara onlarca doğru anlatarak onların güvenini kazanan bir şirket, istediği tek yanlışı kolaylıkla insanlara yedirebilirdi.

İnsanlar öylesine uyuşturulmuş bir haldeler ki gerçeği onlara anlattığında sana bunun gerçek olmadığını kabul ettirmeye çalışacak kadar saldırganlaşıyorlar. İnsan kendi doğru kabul etmediği bir şeyi, başkalarının da doğru kabul etmemesi için büyük bir çaba gösterir ve bunu farkında olmadan yapar. Zira onun inanmadığına inananlar olursa kendisi dışla-

nacaktır. Bilinçaltının en büyük korkusu ise toplum tarafından dışlanmak ve normal kabul edilmemektir.

“31 çekmek” lafı nereden gelir bilir misiniz? Eb-
cet hesabında el sözcüğünün matematiksel karşılığı
31’dir. Yani aslında “el çekmek” olan deyim, vakti
zamanında atalarımızın hınzırlığı ve mastürbasyon
eylemini kamufle etme isteği sebebiyle “31 çekmek”
haline geldi. Fakat bugün insanlara “el çekmek” der-
seniz ne kastettiğinizi anlamayabilirler. Kızların da
olduğu bir ortamda laf arasında “el çektim” dersanız
sizi hiç yadırgamaz, muhtemelen söylediğiniz şeyi
anlamazlar. Fakat “31 çektim” dersanız ne söylediği-
niz kabak gibi anlaşılır.

Bugün insanlığa yapılan da tam olarak bu.

İnsanlara 31 çekmeyi öğretilip, yüzlerine baka baka
el çekiyorlar.

Ve insanlar “el çekmek” diye bir şey olmadığını,
gerçeğin “31 çekmek” olduğunu zannederek her şey
normalmiş gibi hayatlarına devam ediyorlar.

Bu kafayla da ancak 31 çekerler zaten. Fiziksel an-
lamda değil, manen.

Onlar milyonlarca laf arasından, cımbızla seçerek
sadece duymak istedikleri yalanları duyuyor ve onla-
ra inanıyorlar.

Bu manen mastürbasyon yapma ihtiyacı nedense
bizim insanımızda daha da fazla. Farklı bir konu ama
lafı geçmişken bir örnekle izah edeyim. *Schindler’in*
Listesi’ni bilirsiniz, Yahudilere 2. Dünya Savaşı’nda
yapılan soykırımı anlatan Oscar ödüllü film. Spiel-
berg bu filmde gerçek bir hikâyeyi ele alıp şekillen-
dirdi, kendilerine yapılan muhtemelen gerçek eziyet-
leri anlattı. Ve bu filmi seyreden her insan Yahudilere

karşı bir vicdan geliştirmeye, onlar adına üzölmeye başladı.

Peki biz ne yapıyoruz?

Ortadoğu'da ezilen, öldürölen, işkencelerden geçirilen milyonlarca insanın acısını anlatmak yerine, hayal ürünü senaryolarla bu eziyeti yapan ABD ve İsrail askerlerinin kafasına bazuka mermisi fırlatan kahramanların filmlerini yapıyoruz. Sanal ortamda öç alıyoruz. Ve bu filmler ölkemizde milyonlarca kez seyredilip gurur kaynağı haline geliyor. ABD'li komutana "Kes sesini ve tak şu çuvalı" diyen Türk'ü seyredip, "çuval olayı"nın intikamını alıyoruz. İşte bunun adı sadece mastürbasyondur. Birileri yüzümüze baka baka el çekerken, biz kendi hayal dünyamızda manevi 31 çekiyoruz.

Peki, istedikleri olsun. 31 malzemesi arıyorlarsa ben de vereyim anasını satayım. Eğer günün birinde ben de bu zihin kontrolü kurbanlarından biri olur ve bir şekilde ellerinden kurtulmayı başarabilirsem, başımdan geçenleri anlatmak istediğimde insanlar bana inanmak ve inanmamak arasında gidip gelecekler. Kimse bana inandığını yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyecek, zira ben o sırada büyük medya şirketleri tarafından destekleniyor olmayacağım. Kendimi nitelikli kanal ve gazetelerin hoş sunumlarıyla değil, eğer şanslıysam uyduruk bir kanalın uyduruk gece yarısı tartışma programında tanıtılabileceğim. Etiketim o kadar ucuz olacak ki, insanların gözünde hiçbir itibarım olmayacak. Ciddi konularla dalga geçerek havalı gözüktüğünü zanneden öküz sürüsüne malzeme olan bir deliye dönüşeceğim.

En azından bu halde kendim olabiliyorum. Zihnim bu psikopat orospu çocuklarının elinde değil. Şu

an ne yapmam gerektiğine kendim karar verebiliyorum. Şu an bilincim yerinde ve ben olduğumu hissedebiliyorum.

Bilgisayarı kapattım, içime yine o anasını siktiğimin öküzü oturuverdi. Allah'ım, nasıl bir acı bu? Yağmurun bir anda bastırması gibi bu kötü his de bir anda üzerime çöküveriyor, neye uğradığımı şaşıryorum. Bu öküz içime oturduğunda kendimi çok halsiz hissediyorum, kendimi yatağa atıp saatlerce kalkmadan uyuklamak istiyorum. Ama yok, bu anasını siktiğimin öküzüne yenik düşmeyeceğim. Biraz hava alacağım, sonra da eve dönüp bugünkü yazımı yazacağım.

Yüzüme biraz su çaldım, sonra da apar topar dışarı çıktım. Çok uzaklaşmayacaktım, sadece civarda biraz turlayacaktım. Yolda yürürken sürekli etrafıma bakıp durdum, zira o Arabistanlı Lawrence kılıklı esmer adam bana sürekli irtibat halinde olacağımızı söylemişti. Bu da her an izlendiğim anlamına gelebilirdi. Aslında beni takip ettiklerinden hiç şüphe etmiyordum ama bunu nasıl yaptıklarını bilmek istiyordum.

"Oğlum simitçilerin yarısı ya torbacıdır ya da sivil polis ehehe" geyiği yapan büfeciye döndüm, yanımdan geçen kendi halindeki bıyıklı emminin bile beni izleyen bir ajan olabilme ihtimalini değerlendiriyordum kafamda. Bir yandan da aslında insanların ne kadar kötü olabileceğini ve bunu hiç de görünüşünden fark edemeyeceğimizi düşünüyordum. Otobüste yanımıza oturan o normal görünümlü genç kadın, aslında tuhaf hipnoz ayinlerine katılan bir ruh hastası olabilir. Veya dışarıdan kendi halinde biri gibi gözükken o adam, aslında içip içip karısını kemerle döven

ahlak yoksunu bir orospu çocuğu olabilir. Bizler normalde böyle şeyleri aklımıza getirmeyiz fakat kötü bir olay yaşadığımızda bunu daha da gerçekçi bulur, etrafımızdakilere de o potansiyeli yükleyerek bakarız. Normalde bu tür şeyleri çok uzak ihtimaller olarak değerlendirirken, böyle travmatik bir tecrübe edindikten sonra bunu herkesten bekler bir hale gelebiliriz. Tıpkı babamı kaybetmeden önce babası olmayan arkadaşşıma "Bizim başımıza öyle bir şey gelmez ve sen dünyanın en şanssız insanısın" gözüyle bakmam ve daha sonra bu durumun hiç de imkânsız olmadığını anlamam gibi. İnsan gerçekten de gördüklerinden değil, ancak bizzat yaşadıklarından ders alabiliyor.

Ellerim cebimde yürürken, dediklerini yapıp yapmayacağımı düşünüyordum. Aslında kararımı vermiştim ama yine de bunu düşünmeden edemiyordum. Resim ödevini babasına yaptıran bir çocuğun, cevabını bildiği halde babasının yanına gidip sürekli "Baba ödevimi yapacaksın di mi" sorusunu sorması gibi, ben de sürekli kendime aynı soruyu soruyordum. Sanırım daha fazla düşünmem anlamsızdı, hazır içimdeki öküz kaybolmuşken eve dönüp yazımı yazmalıydım.

Tekrardan eve çıktım. Esneyerek bilgisayarı açtım. Bir sigara yaktım, biraz düşündüm. Sonunda yarın yayımlanacak yazımın başlığını attım:

"Hepimiz Tanrı'nın Bir Parçasıyız."

***

Hem artık kendimi normal hissetmek istiyordum hem de Arya'yı çok özlemiştim. İş çıkışında Arya'yı karşılamak için evden çıktım. Arya bana garip bir gü-

ven duygusu veriyor, onun yanında kendimi normal hissediyorum. Normal hissetmek benim için artık o kadar önemli bir hale geldi ki... Arya'yla beraberken hayat daha normaldi, onunlayken sıra dışı senaryolara yer yoktu, onunlayken sokaktan geçen adamın kötü bir insan olma ihtimali yoktu.

Arya ile beraberken böyle hissetsem de, o yokken bu optimist hislere kapılamıyorum. Arya ile epey zamandır beraberiz ve içinde bulunduğumuz durum gittikçe canımı daha da yakar hale geldi. İlk başlarda aşkın da etkisiyle razı geldiğim şeyler, artık canımı acıtmaya başladı. Her ne kadar kocasıyla ilişkisinin iki ev arkadaşı tadında olduğunu söylese de, yine de vaktinin çoğunu kocasıyla geçiriyordu. Vaktinin çoğunu kocasıyla geçirmesi demek, onunla paylaştığı anların da çok olması demekti. Bazen birlikte aynı espriye gülüyorlardı, bazen aynı şeye duygulanıyorlardı, bazen televizyon seyrederken birbirlerine sokuluyorlardı, bazen aynı cümleye beraber başlayıp birbirlerini anlıyor ve "Tam da onu diyecektim ama sen zaten anladın" hissine kapılıyorlardı. Bunların "bazen" gerçekleşebileceğine inandırsam da kendimi, çok daha ağır bir gerçek vardı; her zaman beraber aynı yatağa giriyorlardı. Uykularının ortasında birbirlerine sarılıyorlardı. Rüyalarında birbirlerini görüyorlardı. Belki de bazı geceler birlikte oluyorlardı.

Hayatında en çok sevdiğin insanın bir başkasıyla inleyerek sikişebileceği ihtimalini düşünerek o gece yastığa başını koymak, bu hayatta insana kendini en değersiz hissettirebilecek şeylerden birisi. Bunu kabullenebildikten sonra artık pek bir sınırın kalmamış gibi hissediyorsun. "Bunu da kabullenmeyi başarabildiysem, gurur namına nasıl bir çıtam olabilir

ki önümde" diye düşünüyorsun. Üstümde bu kadar baskı varken bir de Arya ile olan durumumuz beni iyice sinirlendiriyordu. Sahile doğru yürüdük Arya ile, bir banka oturduk.

"Ne istiyorum biliyor musun Arya?"

"Hı?"

"Evimiz olsun, burada değil ama başka bir yerde. Bahçesinde hamağımız olsun. Bir tane büyük kitaplığımız olsun. Elektrik ve telefon olmasın. Her gün o hamakta beraber kitap okuyalım."

"Yaparız belki bir gün."

"Yaparızmış. Boşansana artık sen."

"Yapma ya" diyerek güldü Arya, bense ciddiydim.

"Arya gerçekten. Çok ağırıma gidiyor. Boşan artık."

"Bunu göze almıştık zaten."

"Evet ama bunu uzatmak zorunda değiliz. Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Altı ay sonra ameliyat var, ona para biriktiriyoruz. Bu halde bırakamam Selim'i. Bunu yaparsam zaten ben olmaktan çıkarım Can, sen böyle bir kadını mı sevdin?"

"Yok... Haklısın. Ameliyattan sonra ne olacak peki?"

"Bilmiyorum."

"Konuş Arya onunla, gerekirse ben de konuşurum."

"Hayır hayır, sakın yapma öyle bir şey. Biraz daha bekleyelim, en azından ameliyata kadar."

Arya eğer evli olmasaydı sanırım yine ona âşık olur, daha da önemlisi yine onu severdim. Ne de olsa aşk bir süre sonra bitecektir, karşındaki insan kim olursa olsun ona duyduğun aşkın sürekli canlı kalması mümkün değil. Fakat sevmek tam tersine zamanla daha da artar, zira birlikte daha çok anınızın olması o insanı daha çok sevmenizi sağlar. İki insan birbiri için anılardan ibaret değil mi zaten? Arya'ya olan aşkımın sürekli körüklenmesinde onu kıskanmamın payı da vardı elbette. Sadece ona olan sevgim artmıyor, aşkım da hep canlı kalıyordu bu sayede. Arya biraz yavaşladı, bana baktı.

"Can?"

"Hı?"

"Ben de çok istiyorum. Aklımdan bir an bile çıkmıyorsun. Yalnız kaldığımda içime sanki öküz oturuyor, yemek yiyemiyorum, çalışamıyorum. Bu sefer seni düşünmemeye çalışıyorum ama yapamıyorum, sanki biri sürekli seni aklıma sokuyor."

Suratı iyice düştü, gözleri doldu.

Sanırım Arya'nın bana olan aşkının sürekli canlı kalmasının sebebi de koşulların zorluğuydu. Kavuşamıyorduk ve o, kocasını idare etmek, vicdanını bastırmak zorunda kalıyordu. Benim körükleyicim kıskançlıkken, onunkisi koşulların zorluğuydu. Savunma mekanizmasının bokunu çıkarıp söylersem eğer, bu durum sayesinde birbirimize hissettiğimiz aşk ve tutku canlı kalıyordu. Fakat kendimi kandırmayayım, anı yaşamayı beceremeyen biri olarak bu duruma pek de bayılmıyorum. Zira ben onunla beraber olduğum zamanlarda mutlu olmak yerine, birazdan ayrılacak olmamızın üzüntüsünü hissediyorum.

“Biraz daha bekleyelim tamam mı” dedi Arya.

Daha fazla beklemenin bir şeyi çözmeyeceğini bilsem de üstüne gitmek istemedim, “Peki” dedim. Peki. Bir gören olur diye elini bile tutamıyorum sokakta. Dışarıda otururken sırf içimden geldi diye öpemiyorum. İnsanın içine sebepsiz yere bir mutluluk hissi gelir ya bazen, işte o anlarda sarılamıyorum. Ondan uzak olduğum her gün, bir kez geldiğimiz dünyanın vaktinden çalışıyormuşum gibi hissediyorum. O aklıma geldiğinde artık moralim düzelmıyor, daha da bozuluyor. Ama “Peki” dedim. Peki. Bekleyelim.

Arya’yla vedalaştıktan sonra ellerim cebimde otobüs durağına yürüdüm, tek başıma eve dönecektim yine. Otobüse bindiğimde 13-14 yaşlarında, bir elinde çanta, diğerinde beyaz resim klasörü olan bir öğrencinin oturduğu koltuğa göz diken orta yaşlı kadını fark ettim. Çocuk o büyük çantalarla koca bir çekirdek kabuğunu taşıyan karınca gibi gözüdürken, kadın ise çiftleşme mevsimi gelen ve dişisini kuytu bir köşede kestiren leoparı andırıyordu. Kadın konuşmuyordu; fakat sürekli çocukla göz göze geliyor, her hareketiyle o yeri istediğini belli ediyordu. Çocuk ise kadınla her göz göze gelişinde ne yapacağını bilemiyor, kalkıp kalkmamak arasında gidip geliyordu. Belgesel seyreden aile babasının leopardan kaçan ceylan için “Hadi kaç be güzelim, hadi” diye hayıflanması gibi ben de içimden çocuk için “Kalkma evladım, kalkma” diyordum. Fakat doğal seleksiyonun gereği midir nedir, zayıf çocuk sonunda bu psikolojik harbi kaybetti ve yerini kadına verdi.

Muhtemelen bir arkadaşının evinde patates salatasıyla beraber on bardak çay vurup sikimsonik muhabbetler çeviren bu kadın, tüm acımasızlığıyla o

yeri hak edenin kendisi olduğunu düşünerek koltuğa oturdu. "Sağ ol evladım, ay valla nasıl yorulmuşum" diye orada oturmanın kendi hakkı olduğunu belirterek vicdanını rahatlatmayı da ihmal etmedi. Üstelik çocuk, muhtemelen tüm gününü okulda veya dershanede tuhaf dersleri anlamak için kafa patlatarak geçirmişti. Kadın oturduğu yerde "Hrrrk" diye burnunu çekerken, o sırada çocuk beyaz klasörünü bacaklarının arasına kıştırıp, o dev çantayı sırtına takmakla uğraşıyordu.

İçimden bunun görgüsüzlük değil, kötülük olduğunu düşündüm. Hatta bu da kötülük değilse hiçbir şey kötülük olamazdı. İnsanlar sürekli bencilce hareket edip, sürekli haklarının yendiğini düşünebiliyorlardı. Bir kötülük yaptıklarında bile kendilerinin haklı olduklarını düşünebiliyorlardı. Bazı insanlar vardır "dünyanın yandığını görmek isteyen"; fakat bazı insanlar vardır ki "iyi biri gibi görünüp dünyanın daha kötü bir yer haline gelmesi için uğraşan". İşte bu insanlardan nefret ediyorum, dışarıya yeşil kısmını gösterip tüm varlığını toprağın altında depolayan havuç tarlasını andırırlar. Tıpkı bu kadın gibi.

Otobüsten indim, ağır adımlarla eve doğru yürüyordum, ağır ağır yürümemin sebebi bugün hangi saçmalık hakkında yazsam diye düşünüyor olmamdı. Mahalleme vardığımda sokakta oynayan çocuğuna pencereden bağırان kadının sesini duydum. Fark etmemek de mümkün değildi zaten, götüne acı biber kaçmış Merzifon eşegi gibi bağırıyordu siktiğimin karısı. Eğer eve gelmezse babasına söylemekle veya bacaklarını kırmakla tehdit ediyordu çocuğu o kadar insanın içinde. Şu kadının sesinden bir an önce kurtulmak için adımlarımı hızlandırdım, apartmana

vardım. Anahtarlarımı apartman kapısının kilidine soktuğum sırada "Can" diye seslendi biri.

Arkama döndüm, kapının önüne park etmiş arabanın içinde biri olduğunu fark etmemişim bile. Bu oydu, o günkü esmer adam... Arabanın içinde tek başına bekliyordu. İrtibat halinde olacağız derken benimle bizzat irtibat kuracağını düşünmemiştim doğrusu.

"Gel yanıma" dedi. Anahtarı apartman kapısının kilidinden çıkardım, arabanın kapısını açıp içeri oturdum.

"Son yazılarını gördüm. Sevindim" dedi. Yanıt vermedim, yalnızca sahibi tarafından başı okşanan bir köpek gibi memnuniyetimi dile getirmek için kafamı salladım.

"Önündeki torpidoyu aç, içindekini al."

Açtım, bir sürü ıvır zıvırla beraber en üstte kalınca bir dosya vardı. Parmağımla dosyayı işaret ederek "Bunu mu alayım" der gibisinden suratına baktım, başını salladı. Dosyayı aldım, açtım. İçinde altın fiyatlarıyla ilgili bilgiler, önceki senelere ait altın fiyatları ve altın stokları hakkında bazı makaleler vardı.

"Nedir bu" diye sordum.

"Altın fiyatlarının çok düştüğünden ve daha fazla düşmesinin mümkün olmadığından bahsedeceksin. İnsanları altın satın almaya teşvik edeceksin."

"Peki."

Bu orospu çocukları piyasayı da istedikleri gibi manipüle edebiliyorlardı elbette. Anlaşılan gazetelerde "Altın fiyatları artacak" diye spekülasyon yaratan dalyaralardan birisi olacağım. İnsanlar, paralarını kâr etme amacıyla zaten ucuzlamış olan altına yatıracaklar ama altının fiyatı daha da düşecek. Bu sayede

parasını altına yatıran gariban ve küçük yatırımcının parasını çekecekler. Yıllardır aynı senaryo... Bir süre sessizlik oldu adamla aramızda, sonra merak edip sordum.

"Adını söylemeyecek misin?"

"Bir adım yok, zaman zaman farklı kimliklerle gözükürüm, o kadar."

"Lawrence, diyeyim madem sana."

"O da ne?"

"Arabistanlı Lawrence. O da esmerdi de."

"Nasıl dersen" diyerek güldü

"Artık sen mi vereceksin bunları bana?"

"Evet."

"Benden başka görüştüğün yazarlar da var mı?"

"Ne oldu, kıskandın mı?"

"Yok, yani merak ettim."

Sorduğum soruya cevap alamamıştım; fakat bu sefer o bana şunu sordu: "Hâlâ bizden nefret ediyorsun değil mi?"

Cevap verirsem yalan söyleyecektim, o yüzden sustum.

Yine uzun bir sessizlik olunca benimle olan işinin bittiğini anladım. Başka bir isteğinin olup olmadığını sordum, başını sallayarak hayır dedi. Dosyayı alıp çıktım arabadan. Ben apartman merdivenlerinden çıkarken o da arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı.

Evin kapısını açtım, annem salondaki kanepeye oturmuş televizyon seyrediyordu. Ayakkabılarımı çıkarırken birkaç saniyeliğine anneme baktım, istifini bozmadan televizyon izlemeye devam etti, ben de kapıyı kapatıp odama doğru yürüdüm. Koridordaki ahşap ayakkabı dolabının üzerinde çocukluk fotoğ-

raflarım vardı, yıllardan beri orada duruyorlardı aslında fakat bir kez daha dikkatlice bakmak istedim. Bir aile olduğumuz zamanlar her şey ne de güzelmış. Aslında çocukken her şey güzelmış.

Çocukken yediği her şeyi paylaşan, hatta Sezer-cik tribiyle elindeki ekmek arası domates peyniri bile kendisi yemeyip arkadaşına veren biri idim. Fakat bazı istisnalarım vardı, dondurma ve içecek paylaşmazdım. İğrenirdim başkalarının ağzından. Bir keresinde yaz sıcağında arkadaşım ile yürüyorduk, ben dondurma yiyordum, o ise beni seyrediyordu. Tabii dondurma da akmış, erimiş, damlıyor kollarımdan.

"Can bir kere ısırayım mı lan" dedi arkadaşım dondurmaya bakarak.

"Olmaz olum, ağızdan ağıza geçmez."

"O zaman bari kolunu yalıyım lan."

O an dondurmayı yemeyi bırakıp ona verdim, öyle bir şey istemişti ki benden ve o kadar çok istiyordu ki, o dondurmayı benden daha çok hak ettiğine ikna oldum.

Çocukken sahip olduğumuz adalet duygusu, büyüdükçe nasıl da yok oluyor diye düşünüyorum. Artık kimse kimseye, sırf hak ettiği için bir şeyler vermiyor. Artık herkes, en iyisini kendisinin hak ettiğine inanıyor. İnsanlar çıplak ayağa batan ekmek kırıntısı gibi rahatsız edici geliyor artık.

Fotoğrafların yanındaki ufak yağlı boya tablosuna ilişti gözüm. Çerçeveyi elime aldım, boyaların üzerine dokundum, sonra arkasına baktım. "Can Yağmur bu resmi 5 yaşında çizdi" yazıyordu.

Sanırım insanları suçlamakla yüzsüzlük ediyorum. Ben bile nasıl da değişiverdim. Eskiden ailesinin gurur duyduğu sevimli ve başarılı bir çocukken,

şimdi annesinin yüzüne bakmayan, hatta ona küfürler yağdıran hayırsız bir herif oldum. Önceden köşesinde inandığı doğruları yazan dürüst bir yazarken, artık eline tutuşturulan paçavra belgelere dayanarak insanlara kendisinin bile inanmadığı yalanları anlatan satılık bir üçkâğıtçı oldum. Önceden Arya ile iyi bir dostken, şimdi onu kocasından ayırmaya çalışan beş para etmez, haysiyetsiz herifin tekine dönüştüm.

Dünyayı değiştirmek için yazmaya başlamıştım gazetede, başlangıçta biraz düşünmeye ve şüphe duymaya başlayan bir kişi bile olsa kârdı benim için. Fakat artık bir kişiyi kandırısam o da kazançtır düşüncesiyle hareket eden, hiçbir detayı ihmal etmeyen aşağılıkların bir kuklası olmuştum. Televizyonda ve gazetede gördüğünüz o alelade dolandırıcılardan biriydim artık.

Odama geçtim, yatağıma uzanıp biraz düşündüm. Aklıma o oda ve o kız geliyordu sürekli, kendime engel olamıyordum. Şu Lawrence kılıklı adamın elime tutuşturduğu saçmalıkları eğer gazetede anlatmazsam beni de o garip hipnoz ayinlerine mi alacaklardı sahiden? Bunu ciddi ciddi yapabilirler mi? Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Yatağa uzanmış, battaniyenin püskülleriyle oynayıp bir yandan bunları düşünürken annem odamın kapısını açtı. Yine o hiçbir şeyden memnun olmayan endişeli, umutsuz, karamsar surat ifadesiyle önce bana, sonra odaya baktı. Suratını görünce kendimi kaybedip bağırdım:

“Siktir git buradan, siktir git! Allah’ın belası!”

Annem kapıyı kapadı, salona doğru yürüdü. Yürürken kendi kendine söylenip ağlıyordu, sesleri bir süre duyulmaya devam etti. Sonra televizyona daldı, ağlamayı unuttu.

Annemle aramızda hep ne olduğunu tam kestiremediğim can alıcı bir şeyler eksik oldu. Çocukluğumda futbolcu kartlarının içinden yapıştırmalar çıkardı, o futbolcu çıkartmalarını posterdeki listede tamamlayabilirsen sana hediye verirlerdi. Fakat o listeyi asla tamamlayamazdın, zira bir futbolcunun çıkartmasını üretmezlerdi kimse hediye alamazsın diye. Mesele Trabzonsporlu Osman Özköylü'nün yapıştırması asla çıkmazdı bizim mahallede, yani kimseye çıkmadı benim gördüğüm. Tolunay, İskender, Şota'nın çıkartmaları en çok çıkanlardı, artık Tolunay'ın tipine bile sinir oluyordum; fakat Osman hiç çıkmadı. He işte, annemle ilişkim de biraz o futbolcu listesi gibiydi. Bir parça sürekli eksikti, Osman eksikti, asla tamamlanamıyordu.

Allahsız Osman.

Arya ise benim en sonunda bulabildiğim Osman'ım oldu. Hayatımda eksik olan parçaydı Arya. Sabahları yataktan kalkmak için sebebi olmayan bir insanın uyanma sebebiydi. Ayağa kalkıp işe gidebilmek için motivasyondur Arya. *Bir Kelime Bir İşlem*'deki joker harfiydi Arya. *Kim Milyoner Olmak İster*'de telefon jokeri olarak aranan ve sorulan soruyu 10 saniye de bilen işe yarar arkadaşı Arya. İlkokulda yapmadığını hocaya nasıl izah edeceğini düşündüğün ödevini bir akşam önce senin yerine yapıp habersizce çantana koyan kardeşi Arya. *Osmo*'daki siyah-beyaz köyden renkli köye geçebilmeni sağlayan anahtardı Arya. *Mortal Kombat*'ta çok değişik bir fatality hareketini ilk defa yapabilme heyecanıydı. *Mario*'da kestirme yola giden yeşil boruydu. Çalışmadığın sınavın ertelenme haberi idi. Bayramda en çok para veren akrabaydı. Topluluk içinde yaptığın kötü espriye gülen tek in-

sandı. İlhan Mansız'ın Senegal'e attığı goldü. Ağaçta kalan topu tırmanarak indiren cengâver arkadaşı. Gecenin köründe boş sanılan paketten çıkan tek dal sigaraydı. Bozuk demir paralardan dolmuş parası çıkarabilme sevinciydi.

Hayatı güzelleştiren her şeydi Arya.

Hatta hayatımdaki tek olumlu şeydi. Hâlâ onunla bir hayat kurabilir ve çektiğim bu kadar şeye bir anlam katabilirim. Tüm bu yaşadıklarımı onunla bir hayat kurmak için yapmış olur ve böylece neden bu kötülüklerin bir parçası olmayı kabul ettiğimi anlamlı kılabilirim.

Artık bencil biri olduğuma şüphe yok. Eğer ben öğrenebildiysem, Arya da bencilliği öğrenebilir. Dünyada babası ölen tek insan Selim değil, artık Arya'ya bir başkası için hayatını feda etmenin ne kadar anlamsız olduğunu öğretmek zorundayım. Arya'dan bildiğim kadarıyla Selim iyi bir adamdı, yani iyi denilince aklınıza ne geliyorsa oydu Selim. Fakat Selim gibilerin iyiliği tıpkı bir anneannenin iyi olması gibidir. Sürekli "Aman tadımız bozulmasın", "Oh çok şükür" tadında yaşayan, hayatı boyunca hiçbir cesaret emaresi gösteremeyen, oturduğu yerden iyi olan insanlar gibi. Riskli olduğu için yeni ve güzel bir işe asla kalkışmayan, hatta başkalarının da kalkışmasını engelleyen insanlardır bunlar, ben bu insanlara iyi yerine korkak demeyi tercih ederim. Üstelik bu Selim, kendi mutlu hayatı için Arya'yla benim bir ömür boyu pişman olmamıza da yol açabilir, bu nasıl bir iyilik? Hem neden Selim'i sözümona iyi bir insan olduğu için el üstünde tutmamız ve Arya ile beraber kendi

hayatlarımızdan ve arzularımızdan feragat etmemiz gereksin ki?

Arya'nın benimle hayat kurmaması için önünde başka sebepler de var aslında; fakat bu sebepler sadece alışkanlığa ve korkuya dayanıyor. Selim'le yıllardır evliler ve bunu bozarsa hayatının kötüye gidebileceğinden korkuyor. Artık alışkanlığa bindirdiği bu evliliğini yıkmak zor geliyor ona, tıpkı evden işe sürekli aynı yolu kullanarak giden adamın bir başka yolu kullanmak istememesi gibi.

Nasıl olacak bilmiyorum fakat artık Arya'nın gözlerini açmalıyım. Arya ile benim birbirimizi bulmamız nereden baksan bir mucize ve bu mucizenin aptal bir herif ve hasta babası yüzünden heba olmasına göz yumacak değilim. Eğer buna izin verirsem yaptıklarının hiçbir anlamı kalmayacak.

***

Akşam saatleriydi, telefonum çaldı, Arya arıyordu:

"Can?"

"Bir tanem."

"Muzaffer Bey nöbet geçirdi, apar topar hastaneye kaldırdık. Şimdi iyi ama birkaç gün burada kalacakmış ne olur ne olmaz diye. Selim refakatçi olacakmış, bana da sen git falan dedi. Eve gidiyorum ben de şimdi. Şey... Gelmek ister misin?"

"Sana mı? Ee... Olur olur. Çıkıyorum birazdan."

Yaptığımızın onursuz olduğunu ikimiz de iyi biliyorduk fakat bunu yapmayı çok istiyorduk. Ben za-

ten artık onursuz biri olmayı kabullenmişim; fakat Arya da yavaş yavaş buna adım atıyordu.

Doğru demişti Arya, benim sevdiğim kadın bu değildi ama ne yalan söyleyeyim, artık bu durum hoşuma gidiyor. Arya'nın gururunu yenmeyi ve bencil olmayı öğrenmesi gerekiyor.

Eşi hastanedeyken tüm gece seviştik, birbirimize dokunduk, konuştuk. Arya ile sevişmek, babanın seni el arabasına bindirip sokakta gezdirmesi gibi muhteşem bir olaydı. Yatakta birbirimize sarılıp uykumuzun gelmesini beklerken dışarıdan ne bir araba sesi ne de en ufak bir gürültü geliyordu, tek duyduğum şey şarj olan telefon bataryasından gelen çınlama sesi ve Arya'nın kalbinin atışlarıydı. Tek rahatsız edici şeyse, yanımdaki sehpanın üzerinde, televizyonun yanında ve az ötedeki kitaplığın çeşitli raflarında bana bakan fotoğraflardı. Arya ve Selim'in mutlu aile fotoğrafları...

"Benimle evleneceksin di mi?"

"Bilmiyorum Can."

"Nasıl bilmiyorsun, neyi bilmiyorsun Arya?"

"Artık üstüme gelme n'olursun Can, zaten iyi değilim, bari sen yapma!"

Arya'nın yine konuyu geçiştireceğini bildiğim için hazırlıklı gelmişim. Bir süre sessiz sessiz yüzüne baktım, sonra da "Sana bir şey anlatacağım iyi dinle" dedim.

"Peki."

"At yarışı oynayan aşağı yukarı yüz tane adamın yanına gidiyorlar. Bu adamların yarısı 2 dolarlık kuponlarını yatırmışlar, diğer yarısı ise yatırmak üzereymiş. Tam o sırada bu insanlara soruyorlar: En düşük 1 ve en yüksek 7 olmak üzere atınızın kazanma

ihtimali nedir? Sonra da kuponlarını yatıranların ve henüz yatırmayanların cevaplarını ayrı ayrı not ediyorlar."

"Ee?"

"Kuponunu daha yatırmayan adamlar, atlarının kazanma ihtimalini 7 üzerinden 3,48 olarak belirliyor. Ama 2 dolar ödeyip kuponunu yatıranların cevabı ise 4,81 oluyor."

"İlginç" dedi Arya, konunun kendi aleyhinde bir yere varacağını hisseden bir insan isteksizliğiyle.

"İşte, bence sen de bu yüzden boşanamıyor olablirsin" dedim.

Hoşlanmasa da kendisini konuşmak zorunda hissetti Arya, zira kabul etmek istemediği ama mantıklı bulduğu bir gerçek vardı karşısında. Elini göğsümde gezdirerek kısık sesle konuştu: "Yani benim Selim'le beş yıldır evli olmam, o bir atmış da ben de ona 2 dolar yatırmışım gibi bir etki yaratıyor üstümde. Bu yüzden boşanamıyorum, çünkü harcadığım yıllar yüzünden ona hak ettiğinden daha fazla değer veriyorum."

"Hı hı."

"İlginç."

"Yani 'bekâra karı boşamak kolay' sözü de aslında bu psikolojiye dayanıyor bir yerde. Kabul, bekâr bilmiyor senin yaşadığın şeyi, bekâr senin anılarına da sahip değil ama bekâr bazen doğru kararlar da verebilir, çünkü o dışarıdan birisi. Daha mantıklı yaklaşabilir."

Arya duraksadı, bir yandan parmağını kolumun üstünde gezdirerek "Keşke böyle olmasaydı" dedi.

"Arya sen kimsenin bakıcısı değilsin. Artık kendini düşünsene biraz."

“Bekâra karı boşamak kolay tabii” dedi kıkırdayarak. Ardından suratı biraz düştü Arya’nın, düşünceli bir şekilde parmaklarını göğsümde gezdiriyordu. Sonunda döktü içini: “Hem Can, diyelim evlendik, nasıl geçineceğiz biz? Bunları da düşündün mü?”

“Bulurum ben bir yolunu, merak etme” dedim kendimden emin bir şekilde. Fakat gel gör ki “yaparım, ederim”li gelecek vaatleri zeki bir kadın için hiçbir şey ifade etmez, zira ona somut şeyler sunman gerekir. Arya haklıydı, doğru düzgün bir birikimim yoktu, bu konuda kendimi ona ispat etmem lazımdı. Kadınlar maymun gibidir, bir dalı tutmadan diğer dalı kolay kolay bırakmazlar. Arya, benim güvenilir bir dal olmamı bekliyordu. Ve Arya uğruna mücadele etmeye değerdi.

Dini program jeneriklerinde açan çiçeğin hızlandırılmış görüntüsü olur ya, sanki Allah bir tek çiçekle şelaleyi yaratmış gibi anasını satayım, Arya yanımdayken işte o çiçek gibi hayata dönüyorum. Televizyon karıncalı gösterirken kumandanın ince ayarıyla oynayıp hıştırları susturur ve o an tuhaf bir huzur hissedersin ya, Arya güldüğünde işte öyle hissediyorum. Tek konuya çalışıp “kesin sıçtım” diye sınava girer ve tüm soruların o çalıştığın tek konudan geldiğini görünce kendini seçilmiş kişi gibi ulvi zannedersin ya, Arya’yı gördüğümde kendimi o kişi zannediyorum. Yanından benzin damlatan bir araba geçtiğinde o harika kokuyu uçup gitmeden ne kadar koklayabilsem kârdır diye düşünür, hızlı hızlı içine çekersin ya, Arya’yı işte öyle seviyorum. Çok beğendiğin bir şarkıyı defalarca dinlerken ondan sıkılmaktan korkarsın ya, Arya’yı severken öyle korkuyorum. Nöbetçi olma

sıran beden eğitimi dersinin olduğu güne denk gelir ve sınıfta tek başına beklersin ya, Arya yokken işte öyle yalnız kalıyorum.

Belki de o kadar bencil değilimdir, belki Arya'nın da bir ömür boyu pişman olmasına, hep aklının bir köşesinde kalmama razı olmadığımından uğraşıyorumdur bu kadar. Ya da belki babam gibi olmaktan korkuyorumdur, gittiğim zaman arkamda sürekli kafasını geriye çevirerek geri gelmemi bekleyen bir insan bırakmak istemiyorumdur.

Ne sabah ne de öğlen denilebilirdi, öyle bir saatte ayrıldım Arya'dan. İşe gidiş saatini geçeli epey olduğu için otobüs bomboştu, otobüsün ön kısımlarında bir yere oturmuş kendi kendime hayal kuruyordum. Bir durak sonra elinde iki poşetle yaşlı bir kadın bindi otobüse, o bomboş otobüsün içinde sanki özellikle gelip benim yanıma oturdu.

Küçücüktüm, annem yanımda dolma sarıyordu, ben de o sırada çok susamıştım. "Anne ne olur su, su anne, su..." diye tutturdum, annem de "Ellerim yağlı oğlum bekle biraz" deyip beni erteliyordu. Sonunda ısrarlarıma dayanamadı, kalktı ellerini yıkadı, sonra da bana bir bardak su verdi. O sudan bir yudum içip anneme bardağı geri uzattım. İşte o an annem deliye döndü, "Bilerek yapıyorsun, yemin ederim bilerek yapıyorsun" diyerek tokadı yapıştırdı suratıma. Oysa annemi kasten sinir etmek gibi bir amacım yoktu. Neden olsundu ki? Çok susadığımı zannetmiştim ama o bir yudum su bana yetmişti.

Bu anımı düşündüm, belki bu teyze de bilerek, sırf beni sinir etmek için yanıma oturmamıştır, öylesine oturuvermiştir diye kendimi telkin ettim. Fakat gelelim teyzenin eli kolu durmak bilmiyordu, o po-

šetlerle haşır huşur oynuyor, içinde sürekli bir şeyler arıyordu. Allah'ım bu nasıl bir sesti böyle? Teyze şu ellerin bir dursun artık, orta sahanın dinamosu gibisin amına koyim. Tim Duncan'dan top çalmaya çalışan Jason Kidd gibi işliyordu elleri poşetin içinde. Tam poşetleri kurcalamayı bıraktı diye sevinirken, bu sefer de banliyö treni gibi solumaya başladı. Allah'ım, bu nasıl nefes alıp vermek? Artık şalterlerim attı, "Teyze şu bomboş otobüste geldin bok var gibi girdin götümün dibine" diye bağırıverdim kadının suratına, yerimden kalkıp arka taraflara doğru yürüdüm.

Belli ki iyi biri olmayı beceremiyorum artık, tahammülsüzüm. İyi biri olmaya çalışmanın bir anlamı da kalmadı gözümde. Mesela çocukken atarideki dövüş oyununda dönerek uçan tekme atmayı beceremezdim. Üstelik oyundaki en fiyakalı hareket de oydu, onu yapabilmek ayrı bir keyif verirdi oynayana. Hangi tuş kombinasyonu ile o hareketin yapıldığını bilmesem de her beş dakikada bir şansına dönerek uçan tekme atıyordum. Bir süre sonra fark ettim ki her uçan tekme hareketi yaptığımda çarpı tuşuna basıyordum. Demek ki uçan tekme atmak için gerekli tuş kombinasyonunda çarpı tuşu muhakkak olmalıydı. Bu nedenle oyunu oynarken artık daha fazla çarpı tuşu kullanmaya başlamıştım. Ta ki bir arkadaşım bana nasıl uçan tekme atıldığını öğretene kadar. Meğer o çarpı tuşunun attığım uçan tekmelerde hiçbir fonksiyonu yokmuş, o sırada bastığım diğer tuşlar ile rasgele uçan tekme atabiliyormuşum zaman zaman. O oyunu oynarken çarpı tuşuna basmak ve uçan tekme atmak arasındaki ilişki, iyi birisi olmak ve mut-

lu olmak arasındaki ilişkiye çok benzer geliyor artık bana.

Zaman zaman mutlu oluyordum ve bu mutluluğumda iyi biri olmamın hiçbir payı yoktu. Mutsuz oluyordum ve mutsuz olmamda da iyi biri olmamın hiçbir payı yoktu. Bu ikisi sanki birbirinden ayrık iki küme gibiydi, aralarında hiçbir paralellik yoktu. Hayata ne sunarsan hayat da sana onu sunmuyordu. İyi biri olmaya çalışmak sadece vakit kaybıydı.

İnsanlar iki gün hırsız dedikleri adama üçüncü gün saygı duyabiliyorlar. Senin nasıl zengin olduğun veya nasıl güçlü olduğun önemli değil onlar için, seni kendilerinden üstün gördükleri an sana saygı duymaya, sana yaranmaya çalışmaya başlıyorlar. Günümüzde insanlar daha çok para kazandıkça daha mutlu olacaklarına tam bir imanla inandırılmış haldeler, bu sebeple parayı ve gücü elinde bulunduran kişilere çakmak görmüş yamyam kabilesi gibi tapıyorlar. Bu gücü nasıl ve hangi yolla elde ettiğin hiç önemli değilken, böyle bir dünyada neden iyi biri olmaya çalışayım ki?

İnsanların hepsinin şizofren olduğunu ve tek normalin sen olduğunu bir hayal etsene. Böyle bir dünyada şizofren sen olurdun. Zira gerçekte kimin ne olduğunun hiçbir önemi yoktur, insanlara göre ne olduğun önemlidir. Eğer insanların çoğunluğu şizofrense, bu durumda normal olan şizofren olmaktır ve onlara göre normal olmadıkça, senin ne kadar normal olduğunun da hiçbir önemi yoktur.

Olimpiyat madalyası alan atlet, kısa bir sürede o mesafeyi koştuğu için madalya almamıştır, diğer atletlere göre daha kısa bir sürede koştuğu için madalyayla ödüllendirilmiştir.

Şampiyon olan takım çok fazla puan topladığı için şampiyon olmamıştır, diğer takımlara göre daha fazla puan topladığı için şampiyon olmuştur.

Eğer insan hayatını da bir yarış haline getirirseniz sizin ne olduğunuzun hiçbir önemi kalmaz, diğerlerine göre ne olduğunuz önemli hale gelir.

Bu dünya hasta. Artık bu dünyada, yanlışlıkla arabanın camından içeri girmiş bir sinek gibi boğulduğumu hissediyorum. Aynı anda güneşin tam tepende olduğunu, kravatını boğazına kadar çektiğini, karşında ağzı kedi ölüsü gibi kokan bir adamın esnediğini, annenin "Oğlum niye çalışmıyorsun" diye söylendiğini, tükürüğünün nefes boruna kaçtığını, bir örümceğin kolunun üstünde yürüdüğünü, bir sineğin tam kulağının etrafında vızıldadığını, ayağının serçe parmağını masanın bacağına vurduğunu, kötü el şakalları yapan densiz arkadaşının ensene tokat attığını, bu sırada yanından geçen mahallenin en güzel kızına hoş görünmeye çalıştığını, ucuz tişörtünün etiketinin ensene değip durduğunu ve ağzında çocukluk kâbusu olan antibiyotik şurubun acı tadının olduğunu hayal et. İnsanların arasındayken hissettiklerim de buna benzer bir şey işte.

***

Kaddafi öldü, altın fiyatları hâlâ düşüyor, spiritüalizme sıcak baktığını söyleyen binlerce okur e-mail'i aldım. Lawrence, zaman zaman kapımda beliriyor; bazen itibarsızlaştırılması, bazen de yüceltilmesi gereken insanlar hakkında belgeler veriyor. İtibarsızlaştıracığım insan eğer profesör, akademisyen veya yazarsa, hakkında intihal yaptığına dair söylentiler

yayıyorum. Bu meslek grubundaki insanları yazdıklarını başkasından çalmış olma söylentisinden daha küçük düşürücü bir şey olamaz. Üstelik gerçekten çalmış olmalarına gerek bile yok, bunun söylentisi dahi o kişilerin prestijini sarsmaya fazlasıyla yetiyor. Zira insanlar sevmedikleri birisine saldırabilmek için ufacık da olsa bir sebep ararlar, bunu bulduklarında da şeytan taşıyan hacı adayı imanıyla harekete geçer, diğerlerini linçe davet ederler.

İnsanlar sadece haberlerin başlıklarını okurlar bu ülkede, gerçeğin ne önemi var? Kimi zaman küreselleşmenin sanıldığı kadar kötü bir şey olmadığından, kimi zaman ise spiritüalizm felsefesinin sevgiyi ve kardeşliği ne kadar yücelttiğinden bahsediyorum köşemde. "Sevgi, kardeşlik, barış, demokrasi" kelimelerini sık sık kullanan ve bu terimleri yücelten insanlara bir kez daha dikkatle bakın. Bu insanların tamamına yakını rol yapıyordur. Bu bir önyargı değil, gözlemdir. Zira hiç kimse barış ve kardeşlik gibi soyut kavramlara karşı gelmez, amaçlanan; bu kuru vaatler altında insanlara bir şeyler kakalamaktır.

Doğrusu gittikçe daha iyi kazanıyordum; fakat hâlâ otobüse biniyor, hâlâ annemle yaşıyordum. Kendimi bildim bileli menüden yemek seçerken yemeklere değil fiyatlara bakarım ben, alışmadık götte dondurmuyor demek ki. Aslında bundan ziyade hâlâ ısrarla otobüse veya dolmuşa binmem, babamı bir trafik kazasında kaybetmem yüzünden olabilirdi. Belki bilinçaltımda bunun travmasını yaşıyor, bu yüzden arabaya binmekten kaçıyordum. Annemle oturuyor olmama gelince, belki de annem benim insanlara karşı olan nefretimi körüklüyordu. Her gün tek kelime etmeden beni itip kakması, kendimi değersiz hisset-

tirmesi, Köroğlu'nun vahşi olsun diye tayını karanlık bir ahırda beslemesiyle aynı etkiyi uyandırıyordu üzerimde. Ben de bu sayede insanlara karşı daha çok bileniyor, onları kandırmakta bir mahsur görmüyor, kendimi haklı bulabiliyordum. Evet evet, tam da bu yüzden olmalıydı, bu sadece benim düşünmeden yapmakta olduğum bir hareketi rasyonalize etme çabam olmamalıydı. Ne olursa olsun sonuç olarak tüm bunlar benim para biriktirmeme yardımcı oluyordu. Tüm bunlara Arya için katlanıyordum ben. Yaptıklarımın bir anlamı, bir amacı vardı. Eğer Arya ile beraber bir hayat kurup mutlu olabilirim, kaç kişiyi aldatmış olduğumun da bir önemi kalmayacaktı.

Artık sık sık Arya'yı ikna etmek için uğraşıyor, sürekli onunla bu mevzu hakkında konuşuyordum. Anlattığım çoğu şeye hak veriyordu fakat yine de Selim'i ve belki de yakında ölecek olan babasını bırakmaya gönlü elvermiyordu. Arya ile spontane çok az şey yapabiliyorduk, benimle birlikte olabilmesi için hep önceden kendisini ona göre ayarlaması gerekiyordu. "Arya şuraya gidelim" dediğimde "Olmaz, Selim evde" diyor, "Arya şunu yapalım" dediğimde "Olmaz, Selim'e önceden söylemiş olmam lazım" diyor. Hani çocukken okul gezisi olduğunda annenden izin istersin ve annen de "Tamam oğlum, ben de geleyim sizinle" der ya, bu hareketiyle izin vermemiş olmaz fakat kendisi de geleceği için tüm hevesinin içine sıçar ya, Selim de başımızda durup bizi gözetleyen anne gibiydi. Gittiğimiz her yerde o vardı. Konuştuğumuz her şeyde o vardı. Her sevişmemizde ona karşı duyulan vicdan azabı vardı. Selim, çok terleyince annenin sırtına koyduğu bez gibiydi. Utanç vericiydi,

rahatsız ediciydi. En kötüsü de, nereye koşarsan koş seninle birlikteydi.

İlk başlarda Arya'ya hak veriyor ve Selim'i bu konuda haksızlığa uğramış bir mazlum olarak görüyordum. Adamcağız aldatılmayı ve terk edilmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı, kendi halinde iyi bir insandı. Fakat artık onun bu kadar el üstünde tutulmasını haksızlık ve adaletsizlik olarak görüyorum.

Okula başlamadan evvel çocukluğumda çok sık hastalandığım için sık sık o iğrenç antibiyotik şuruplardan içmek zorunda kalırdım. Ayrandaki veya portakal suyundaki tortular bile içerken midemi bulandırır, bu amına koduğumun antibiyotik şurupları da toz halindeydi ve su katıp çalkalanarak el yordamıyla şurup haline getirilirdi. Bu nedenle ne kadar çalkalansa da, içerken sürekli boğazımdan kum tane-si gibi bir şeylerin geçtiğini hissederdim. Tadı da o kadar iğrençti ki, ağzımdaki tadı kaybolsun diye bir kaşık şuruptan hemen sonra koca bir bardak su içer, bir parça kuru ekmek yerdim. Annem veya babam da sürekli ben içmeden önce şuruptan ufak bir damla içer ve "İmmm, valla çok güzel tadı, şeker gibi" diyerek beni ikna etmeye uğraşırdı. İctikten sonra koştura koştura mutfağa gider, kapıya asılmış ekmek poşetinin içinden bir parça kuru ekmek alırdım. Bu sefer de bana o şurubu kim içirdiyse "Vallaha abartıyorsun Can" derdi. Amınıza koyayım sizin, neden inanmıyorsunuz bana? Neden yalancı olduğumu ima ediyorsunuz? Üzerine köpek işemiş demirden oturma bankını yalamak gibi bir şey bu şurubu içmek.

Biraz daha büyümüştüm, babam ve annemle beraber amcamlara oturmaya gitmiştik. Kuzenim benden birkaç yaş küçüktü, genetik midir nedir, o da benim

küçükken olduğum gibi çok sık hastalanıyordu. Yengemin kuzenime bir ilaç içirişi vardı ki, köyden şehre gelip hayatında ilk defa deniz gören Kemal Sunal gibi ağzım açık kalmıştı amina koyim. Yengem kuzenimi üzgün bir surat ifadesiyle yanına çağırdı, şuruptan bir yudum kendisi içti ve suratını ekşiterek "İyyy, nasıl içiyorsun sen bunu kuzum ya? Valla haklısın" dedi. Şurubu kaşığa doldurdu, "Hadi anneciğim yaparsın sen, tut nefesini iç" dedi. Kuzenim şurubu içti ve amcam da, yengem de kuzenimin bu başarısını alkışladı, hatta onların galeyanına gelen annemle babam bile alkışlıyordu kuzenimi. Kuzenimin içtiği şurubun tadının ne kadar boktan olduğuna şüphem yoktu; fakat çocuk o atmosferin içinde ilacı içtikten sonra ağzındaki kötü tadı yok etmek için su içme ihtiyacı bile hissetmedi. Kendi sahasında seyirci desteğiyle oynayan Real Madrid gibiydi âdeta.

Kuzenimi değil, kuzenime yapılan o muameleyi kıskanmıştım o gün. Ona inanıyorlardı, hak veriyorlardı ve en önemlisi onu anlıyorlardı. İşte aynı şeyleri şimdi Selim denen dallama için de hissediyorum. Ben her gün yalnız başıma kafamı yastığa koyarken, o Arya ile beraber uyuyor. Arya ile ben birbirimizi deliler gibi istememize rağmen Selim üzülmesin diye ayrı kalmaya razı geliyoruz. Dünyada babası ölecek tek insan oymuş gibi ekstra bir şefkat hissiyle korunuyor. Ben bu kadar şeye tek başıma katlanırken, hakkında endişelenilen insan Selim oluyor. Ve bunları hak etmesinin tek sebebi, doğru zamanda Arya'nın karşısına çıkmış olması. Orospu çocuğu seni, Er Ryan mısın ulan sen? Neden bu kadar insan senin mutluluğun için kendisini feda ediyor? Ben ufacıkken babamı kaybettiğimde sike sike hayatıma devam etmiş,

iyi-kötü kendime bir yol çizmiştim, senin ayrıcalığın ne ki eşek kadar adam olmana rağmen Arya başında bakıcı gibi bekliyor, senin gelecekte kötü bir duruma düşmenden bu kadar endişe duyuyor?

Doğrusu, Arya'ya bunları söylemek istemesem de bazen dayanamayıp ima ediveriyorum işte. Bu hayatta bazı şeyler vardır, doğru olduğunu bilsen de senin söylemen hoş durmaz. Bunu başkasının görmesi, başkasının dile getirmesi gerekir. Bu da onlardan biri, bunları Arya'nın görmesi ve onun söylemesi lazım. Fakat o hâlâ vicdan muhasebesi yapıyor ve o muhasebe sonucu Selim'i el üstünde tutmaya karar veriyor. Hâlâ eğer terk ederse Selim'in tek başına ne yapacağı hakkında endişeleniyor. Beni çıldırtan şey ise, amına koduğumun Selim'i hakkında bu kadar endişe duyulması.

Real Madrid görünümlü Osasuna seni.

***

Akşamüzeri sayılırdı, yatağa uzanmış hiçbir şey yapmadan öylece yatıyordum. Arya aradı, buluşmak istiyordu. Üzerimdeki ataleti ve ölü toprağını bir anda attım, ayağa kalkıp hemen duşa girdim. Normalde kendimi duşa sokmak için durduk yerde stres çeker, kendime sürekli "On dakika sonra" der ve on dakika sonra yine "On dakika sonra" derdim. Fakat Arya bu uyuşuk herifi öldürüyordu işte. Hem yaşama isteği hem de tuhaf bir güven duygusu veriyordu bana. Okul değiştiren çocuğun yeni sınıfında eski bir arkadaşını görmesi gibiydi Arya, bana yalnız olma-

dığımı hatırlatıyordu. Yine iş çıkışı karşıladım onu, kahve içmek için sahil kenarında bir yere oturduk.

"Arya."

"Canım."

"Bir şeyler okuyordum geçen gün, Pamuk Prenses masalı hakkında."

"Evet?"

"Onun yazarı Grimm Kardeşler, Kabala ile uğraşıyorlar uzun süre. Masalın içindeki olayların ve sembollerin birçoğu da kabalistik kod. Mesela kötü kalpli kraliçe, bizim Pamuk Prenses'e elma veriyordu ya, Pamuk'un elmayı yemesini istiyordu. Tıpkı İblis'in Âdem ve Havva'ya elma yemelerini tavsiye etmesi gibi."

"Aa sahiden!"

"Âdem elmayı ısırınca bahçeden kovulup dünya hayatına bırakılıyor, ta ki ölünceye kadar. Pamuk da elmayı ısırınca derin bir uykuya yatıyor, ta ki Prens onu öpünceye kadar."

"Bir dakika, yani Âdem'in elma ısırmaıyla başlayan cezası dünyada yaşamak ve bu cezası ölünce bitiyor. Pamuk'un elma ısırmasıyla başlayan cezası da ölmek ve bu cezası da uyanınca, yani hayata yeniden dönünce bitiyor."

"Evet."

"Birinin cezası yaşam, diğerininki ölüm. Neden zıtlar birbirlerine?"

"Tanrı'ya zıt gitmekle alakalı bir durum bu. Satanizm ritüelleri de tersten yapılır ya. Satanist pentagramı ters çevrilmiş yıldızdır mesela, ters haç da satanizmle ilişkilendirilir."

"Mantıklı."

“Örneğin ayna da metafizik varlıklarla irtibat kurmada kullanılan bir sembol. Kötü kraliçe, “Ayna ayna söyle bana” derken aslında ayna ile konuşmuyor, ayna vasıtasıyla metafizik varlıklarla konuşuyor. Yani en azından masalda sembolize edilen olay bu.”

Bu sırada kahve fincanıyla oynuyordu Arya, ben de fincana baktım bir süre. Tekrar Arya’nın suratına baktığımda ağlıyordu.

“Hayda ne oldu kızım?”

Arya fincanı bıraktı. “Ayrılalım” dedi.

Durdum. İçimden zaman makinemin olmasını ve daha önce ne yapmadıysam bu sefer onları yapmayı istedim. Veya bu oyunun daha önceki sahnede yapılmış bir *save*’i varsa oradan devam edeyim istedim. Arya’nın sessiz ağlaması hıçkırarak ağlamaya dönüverdi. Bir anda nasıl oldu bunlar? Başka bir gezegende miyim lan ben?

Gözündeki yaşları eliyle itti ve “Olmaz Can” dedi.

“Anlat. Ne olmaz?”

“Günlerdir düşünüyorum. Ameliyat birkaç ay içinde olacak. Ama ondan sonra da olmaz. Yapamam.”

“Neden ulan? Ne demek yapamam?”

“Can seni çok seviyorum. Çok güveniyorum. Ama Selim’e bunu yapamam. Muzaffer Bey’in ameliyattan nasıl çıkacağı meçhul.”

Elini tekrar fincana götürdü, fincanla oynamaya devam etti:

“Ölürse bunun üstüne terk edemem Selim’i. Sağ çıkarsa yine Selim’in yanında olmalıyım” dedi.

Beynime kan gitti, eline hızlıca bir tane vurdum! Fincan yere düştü, kırıldı.

"Bana bak, artık yeter... Hâlâ bu herifi düşünüyorsun, hâlâ ya! Ulan ben nelere katlanıyorum senin haberin var mı! Her gün kendimi nasıl yatıştırmaya çalışıyorum, biliyor musun! Ne yaptı ulan bu Selim sana bu kadar, ne yaptı da hak etti bu kadar sevilme-yi? Vay arkadaş ya... Adamın tek vasfı var Arya; o da zamanında senin karşına çıkacak kadar şanslı olmak. Tek olayı bu."

"Can belki de sen haklısın. Gerçekt..."

"Ya haklı olanın anasını sikeyim. Haklı olmakla ne geçecek benim elime şimdi? Benim anlamadığım bir şey var, ulan sen zaten beni tanımadan önce de bu heriften ayrılmayı düşünüyordun di mi?"

"Evet."

"Ondan ayrılamıyorsun ama benden ayrılabil-yorsun. E böyle sevginin götüne koyayım o zaman ben!"

"Can saçmalama, aynı şey değil."

Bir an fazla bağırdığımı fark ettim. Artık ne bağırmak ne götümü yırtmak fayda edecekti anlaşılan. Arya artık yoktu. Olmayacaktı. Karşımdaki insan Arya değil, bir duvardı deminden beri. Hâlâ sakın değildim ama sakın taklidi yapmaya çalıştım. Sustum bir süre.

"Görüşmek istiyorsan yine de görüşebiliriz; ama bir süre görüşmeyelim" dedi Arya.

"Sen hayatına devam edeceksin, belki çocuğun bile olacak, sonra ben gidip buna sevinmiş rolü yapacağım öyle mi?"

"Can benim için kolay mı zannediyorsun?"

Bir an gülme tuttu, filmlerde cinayet işlerken cinnet geçirip gülen kötü adamlar gibi gülmeye başla-

dım. "Neymiş, çok iyi adammış. Bunların hiçbirini hak etmemiş. Anasını sikeyim öyle iyi adamın ben! Şu bize yaptığını görmüyor musun ulan? Bu mu iyilik? Ulan dünya üzerinde babası ölen tek adam bu mu" diye bağırdım yeniden.

Arya ise hiçbir şey söylemeden bana baktı, yaş dolu gözleriyle.

"Ne söylesem kâr etmeyecek di mi" dedim, sustu. Etmeyecekti belli ki. Arya ayağa kalktı, yanıma geldi, sarılmak için kollarımı açmaya çalıştı bir süre. O sarıldı, ben sarılamadım. Artık sana sarılmamın bir anlamı yoktu. Artık sana sarılmamın bir amacı da yoktu. Hazırlık maçında atılmış gol gibiydi sana sarılmak, kimseye ne faydası, ne de zararı vardı. Faydası veya zararı olmayan şey anlamsız olurdu. Artık bu da anlamsızdı.

Sandalyeyi arkaya ittirdim, ayağa kalktım. Arkamı dönüp giderken boğazıma bir acı oturdu. Deminden beri oradaydı o acı aslında, şimdi fark ettim, tıpkı yirmi dört saattir çalışan saatin sesini ancak uyumak için başını yastığa koyduğunda fark etmen gibi. Yalnız kaldığında, sessiz olduğunda fark etmen gibi.

Eve giderken bir büyük votka aldım, içince büyük ihtimalle Arya'yı arayacaktım ama yine de, nafile olacağını bilsem de kendime aramamam gerektiğini tembih ettim. Evde elime geçen ilk bardağı yarısına kadar doldurdum, sek içmeye çalıştım. Ağır geldi, kustum, bir daha içtim. Bir daha, ta ki midemde kalıncaya, kanıma karışıncaya kadar. Beni düşünmekten alıkoyuncaya kadar. Her şey bir anda nasıl da bu hale geldi? Az önce yüzüme sınımsız gülen kadın birdenbire nasıl da duvar kesiliverdi? Ah Arya, ne olurdu biraz daha gözükkara olabilsen...

Belli ki bu Selim denilen adam Arya'yı da zamanla kendine benzetmişti. İşe giden, evine para getiren, hiçbir cesaret emaresi gösteremeyen standart bir insana dönüştürmüştü onu. Elim sürekli telefona gidiyor ama arayamıyordum. Korkuyordum. Normalde başıma gelen en sıradan olayı bile anlatmak için hemen arayabileceğim insan bir anda nasıl da bu kadar uzak oluverdi bana? Boğazıma kaçan çekirdek kabuğunu bile anlatacağım insana, şimdi ne kadar kötü halde olduğumu bile anlatamıyordum. Beraber porno film izlediğin ortaokul arkadaşınla on yıl sonra karşılaştığında onu görmezden gelmek gibiydi bu. Nasıl da mesafe girdi aramıza? Üstelik on yılı bırak, on saniyede nasıl da oluverdi bu?

Boş gurur yapmayı bırakıp aradım, açmadı. Üstelik meşgule bile almıyordu telefonu, sadece açmıyordu. Hiç çekinmeden "Siktir git" diyebileceği insana, şimdi "Hayır" diyemeyecek kadar resmileşmişti.

***

İçeriden gelen televizyonun sesine uyandığımda, pencereye vuran güneşin renginden anladığım kadarıyla saat öğleni çoktan geçiyordu. Annem yine bangır bangır televizyon seyrediyordu. Yataktan kalkmadım bir süre, artık benim için yataktan kalkmanın bir anlamı yoktu.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Arya'dan ziyade o beni terk ettikten sonra duyduğum acıyı düşünüyor, o acıyı anlamaya çalışıyordum. Acı, artık orada olmayanın senin için ifade ettiği önemdi. Duyduğum acının bu kadar büyük olmasının sebebi belki de buydu. Arya içimde öyle karakteristik bir boşluk bıraktı ki,

yeri hiçbir şeyle dolacak gibi gözükmüyordu. Daha fenası ise artık Arya benim için anlamını da yitiriyordu. Ben onun için bu kadar şeyi göze alırken, bu kadar kötülüğe bulaşırken, o kıcı kırık bir adam uğruna benden vazgeçebiliyordu.

Ufakken babamın sevdiği bir dizi oynardı televizyonda. Tek başımayken rastlasam sikseler seyretmezdim o diziyi fakat ne zaman babamı o diziyi seyrederken yakalasam hemen yanına kıvrılır, onunla beraber ben de seyretmeye başlardım. Hatta o gülünce ben de gülerdim ve bunu babamı taklit etmek için de yapmazdım, sahiden babam gülünce bana da komik gelirdi.

Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Ben böyleyim, tek başına hayattan zevk alabilen biri değilim. Yaşamak için bir başka organizmaya muhtaç olan bakteri gibiyim amına koyayım!

Arya'yı çok sevdiğim için ona ihtiyaç duymuyordum galiba. Arya'ya ihtiyacım olduğu için onu çok seviyordum. Arya yalnızlığımı bastırabildiğim tek insandı. İnsanlar nedense yalnız olmadıklarını sürekli başkalarına ispat etme çabasına girerler ve bunu da etraflarındaki insan sayısıyla övünerek yaparlar. Oysa yalnızlık, etrafınızdaki insan sayısından bağımsız bir durumdur. Seni anlayan, aklının ve vicdanının uyduğu insan sayısıyla alakalıdır.

Sanırım yedi yaşındaydım, okulun bahçesinde pet şişe ile maç yapıyorduk. Her sınıfta en az bir tane muhakkak bulunan o çok uzun ve çok iri çocuk karşı takımdaydı. Bu denyo tek başımayken plastik şişenin üstüne basıp kaydı, sonra şişeyi eliyle önüne koydu ve "Faul" dedi. Bir de baktım benim takımda olan denyolar durumu kabullenip bunun önünde baraj

kuruyorlar. Önce içimden, "Lan acaba bu izbandutla kavga çıkmasını göze alamadıkları için mi ses çıkarmıyorlar" diye geçirdim ama baktım ki yok, amına koduğumun salakları sahiden de faul zannediyorlar bunu. Sikerim anasını deyip, "Ne faulü lan? Topa basıp kaydın, bizim takımdan birisi düşürmedi ki seni" diye itiraz ettim. Yemin ederim ki o gün maç yapan kim varsa bana sanki nöroloji dersi anlatıyormuşum gibi boş bir surat ifadesiyle baktı. Faulün ne olduğunu bilmiyordu kafasına sıçtıklarım!

Bir de pet şişe artık pestil haline gelmiş olmasına rağmen, futbolu televizyondan öğrenen bu denyolar elleriyle kasıklarını tutuyorlardı baraj kurarken. Neyse, kışımı yırttım o gün orada, faulün ne olduğunu izah etmeye çalıştım, kimse anlamadı. O serbest vuruş kullanıldı. Ulan siz benim beraber oyun oynadığımı, aynı sınıfta güldüğüm arkadaşlarımdınız, bari siz bu kadar uzak olmayın bana. Yalnızlık bunun gibi bir şey işte. Robinson Crusoe olmana veya evden dışarı adımını atmayan birisi olmana gerek yok. Beş bin arkadaşın da olsa yalnızsındır, zaten beş bin arkadaş olan insan kesinlikle yalnızdır. O sadece yalnız olduğunu kabullenemeyecek kadar kibir doludur. İnsanların yalnız olmadıklarını ispatlama çabasının tek sebebi de kibirdir.

Mesela süper kahramanlar neden bu kadar sevilir biliyor musunuz? Bunun tek bir cevabı var; hayal oldukları için. Herkes cesur olmak, zeki olmak, güçlü olmak ve insanlar tarafından takdir edilmek, onay görmek ister. Süper kahramanların birçoğu bu özelliklere zaten sahiptir; bu sayede, seyreden kişi kolaylıkla o karakter ile empati kurabilir. Zira kendisi o karakterin yerinde olmak ister. Cesurca şehri kötü

adamlardan kurtarmak ister. Kurtarılan insanlar tarafından alkışlanmak, pohpohlanmak ister. Şimdi o süper kahramanın gerçek olduğunu düşünün, sahiden de gözlerinden ışık saçan pelerinli bir kurtarıcının dünyada yaşıyor olduğunu ve kötülerle kahramanca savaştığını, insanların takdirini topladığını hayal edin.

İşte şimdi o kahramandan nefret eden milyonlarca insanınız oldu. Zira o kahraman artık birilerinin hayal edip de yapamadıklarını yapabilen birisine dönüştü. O süper kahraman gerçek olduğu andan itibaren tatlı değil, can sıkıcıdır. Artık o empati kurulan birisi değil, kıskanılan ve yok edilmek istenen birisidir. Üstelik o süper kahramanın en ufak hatası, bu saatten sonra milyonlarca insanın sevinmesine ve onun ipini çekmek istemesine yol açacaktır. Zira bir zamanlar "Benim hayal ettiklerimi yapıyor, ne güzel" diye sevilen hayali kahraman, gerçeğe döndükten sonra "O da benim gibi hata yapıyor, neden benim yerime o bu kadar sevilsin ki" düşüncesiyle yok edilmek istenecektir. Zaten dikkat ettiyseniz çoğu süper kahraman, bazı bölümlerde insanlar tarafından dışlanır ve kötü biri muamelesi görür. İnsanlar kendilerinde olanı başkalarında görmeyi sever diyordum ya, işte insanların bir kısmı kendilerinde olanı veya kendilerinde olanın daha fazlasını başkalarında görmeye katlanamazlar. Peki, nedir bu farkı yaratan? Neden bir grup insan bundan hoşlanırken diğer grup bundan nefret eder? Bu sorunun da tek cevabı var: Kibir.

Yorganın içine büzüşmüş, sıtma nöbeti geçirir gibi titriyordum. Artık Arya da olmadığına göre bu hayatta benim için anlamı olan ne kaldı diye düşünüyordum. Bu sırada annem kapıyı araladı, bir anlığına

göz göze geldik. Anneme bakarak titremeye devam ettim, ikimiz de konuşmadık. Annem, hiçbir şey olmamış gibi kapıyı kapatıp gitti.

Yatağın içinde titremeye devam ederken içeriden annemin ağlama ve bela okuma sesleri yükselmeye başladı. Anne senin Allah belanı versin. Hadi Can, çık şu yataktan. Arya yoksa yok, en orospu çocuğu adam bile bu hayatın tadını çıkarmaya çalışırken sen neden soğuk suya girmiş evli adam taşığı gibi büzüşüp köşene çekiliyorsun? Annemin ağlanıp söylendiği her an, her saniye kan daha da tepeme sıçırıyordu. Çık şu yataktan Can. Tekrardan yarak gibi bir adam olmak istemiyorsun. Annenin sürekli başının dibinde söylenerek ne kadar işe yaramaz bir herif olduğunu yüzüne vurmasını istemiyorsun. Bu ruh hastası kadına daha fazla katlanmak istemiyorsun. Eskisi gibi bütün gün odanda tek başına yatmak istemiyorsun. Yine sırf vakit geçirmek için yaşayan bir herif olmak istemiyorsun. Kalk ayağa Can.

Titremeyi kestim, yavaş yavaş kendime gelmeye başladım. Kendimde bu gücü bulmuşken ayağa kalktım, kendimi bu evden dışarı çıkarmam lazım. Sağ ol anne.

***

Giyinirken dışarıdan gelen çocuk sesleri, bana ne olursa olsun hayatın devam ettiğini hatırlattı. Hani işleri kötü giden esnaf için dünya batmıştır ve her şey çok kötüye gidiyordur ya, o böyle düşünürken karşındaki diğer esnaf lokantasının sikiinde bile değildir bu durum. Komşusu batan esnaf lokantası, yine pilavın üstüne elinde kalan herhangi bir salçalı yemeğin

suyundan damlatıp müşterilerinin önüne koymaya devam ediyordur. Her şey normaldir, hayat devam ediyordur. Dünya bir tek işleri yolunda gitmeyen adam için kötüdür.

Biraz zor olsa da kafamı dağıtıp Arya haricinde başka şeyler düşünmeye başladım, pantolonumu giyerken artık insanları aldattığım için hiç de vicdan azabı duymamaya başladığımı fark ettim mesela. Doğrusu insanların çoğunluğunun kötü olduğundan emindim. Örneğin insanlar Sokrates'i sırf başkalarını sorgulamaya teşvik ettiği için öldürmekte bir sakınca görmemişlerdi.

Milyonlarca masumu öldüren Hitler'i Almanya'nın büyük çoğunluğu desteklemişti. İnsanların çoğunluğunun fanatik ve yobaz olduğundan da emindim. Genellikle dine inananları yobazlıkla suçlayan komünistler, Kuzey Kore gibi insanları sefalet içinde yaşayan bir ülkeyi bile, sırf komünizmle yönetildiği için destekleyebiliyordu. "Ben de komünistim ama Kuzey Kore insanları sefalet içinde yaşıyor. Komşuları Güney Kore ile aralarındaki refah seviyesi farkı 1'e 18. Kuzey Kore insanların saç tıraşı bile tek tip olmak zorunda. Ben böyle bir komünizmi destekleyemem" gibi laflar söylemiyordu hiçbir komünist. Tıpkı dine körü körüne iman eden zümre gibi, komünizm adı verilen bir sisteme körü körüne iman ediyorlardı. Üstelik dinci yobaz, kusursuz bir ilah tarafından belirlenen kurallara iman ettiğini düşünürken, bu adamlar insan icadı olan bir sistemin kusursuzluğuna iman ediyorlardı. Veya herhangi bir ülkedeki herhangi bir siyasi parti üyesinin kendi partisine karşı çıkarak yükselme şansı yoktu.

Partisinin doğrularını körü körüne bir imanla savunarak parti içinde yükselebilirdi ancak. Kendilerini aydın addeden zümre de aydın ve elit kabul ettikleri görüşü körü körüne savunuyor, kendileri gibi düşünmeyi küçümsemekte bir sakınca görmüyordu. İnsanların aşağılık kompleksiyle dolu olduklarından da emindim açıkçası. Örneğin içi boş şehir insanı, kendi çevresinde çok bilinmeyen bir müzik grubunu dinlediği için bile bununla övünebiliyordu. Türkçe pop müzik dinleyen bir insan, gidip de progresif rock dinleyen birisini aşağılamıyordu. Fakat progresif rock dinleyenler, Türkçe pop müzik dinleyenlere tepeden bakıp onları aşağılama ihtiyacı hissediyordu.

İnsanların büyük çoğunluğunun kibir dolu olduğundan da emindim. Bugün her yerde kullanmakta olduğumuz alternatif akım'ın mucidi Nikola Tesla'yı itin götüne sokan adam Thomas Edison'du. Kendisini bilime adanmış olduğunu iddia eden Edison, sırf kendisi icat etmediği için kibirle ve öfkeyle karşı çıkıyordu Tesla'nın alternatif akımına. Alternatif akım eğer Edison tarafından icat edilmiş olsaydı, Edison nüfuzu sayesinde alternatif akımı teşvik edecek ve dünya bugün belki de otuz sene ileride olacaktı. Edison gibi beş para etmez bir adam bile bugün bilim camiasında saygıyla anılıyor, ders kitaplarında adından hayranlık duyulması gereken bir ilahmışçasına söz ettiriyordu. Zira insanlar adalet değil, güce tapıyorlardı.

Şu konuda da kendimden emindim açıkçası; adalet yalnızca iyiliği ödüllendirmek değil, bunun yanında kötülüğü de cezalandırmaktı. İnsanlar bu konuda genellikle duygusal davranırlar. En basitinden idam cezası için "Ne olursa olsun bir insanı öldürmek yanlıştır" diyerek sikimsonik klişe bir tavırla hümanistlik

taslarlar. Fakat bir tecavüzcünün hapishanede şişlenerek öldürülmesine de içten içe sevinir, bıyık altından tebessüm eder ve adaletin tecelli ettiğine inanırlar.

Tatsız tuzsuz bir halde aynanın karşısında saçımı başımı düzeltiyor, bir yandan zorla da olsa sözlerini bilmediğim yabancı bir şarkı mırıldanıyordum. Uyumaktan şişmiş suratıma, ağırlaşmış gözaltı torbalarım ve en son dün sabah fırçalanmış dişlerime rağmen kendime hayatın devam ettiğini telkin ediyordum. Evden çıktım, apartman merdivenlerinden aşağı indim. Sonunda kendimi dışarı atabilmişim. Apartman kapısını açtığımda karşımda Lawrence'ın arabasını gördüm. "Heh, bir sen eksiktin" diye iç geçirirken beni eliyle yanına çağırdı.

Kapıyı açtım, yanına oturdum. Hiç konuşmadan, sadece bana vereceği dosyayı bekliyordum. Lawrence, iç cebinden çıkardığı gümüş renkli tabakasından bir sigara aldı, bir yandan da beni süzdü.

"Ne bu halin" diye sordu Lawrence, bir hata mı yapmıştım acaba?

"N'oldu" diye karşılık verdim.

"Suratının halinden haberin var mı senin?"

"Tadım yok biraz."

"Konuşmak ister misin" diye sordu Lawrence, babacan bir tavırla.

Ben de "Olur" gibisinden başımı yana doğru salladım.

Lawrence arabayı çalıştırdı, bana da tabakasından bir sigara ikram etti. Sokağın başındayken "Kız meselesi mi" diye sordu gülerek.

"Yok" diye cevap verdim.

"Tamam tamam, orası beni ilgilendirmez."

Lawrence, durumu az çok tahmin etmiş olacak ki bir süre ağzını açmadı. Ya beni dinlemek istiyordu ya da kendi söyleyeceklerini kafasında oluşturunuyordu. Tenha bir sokaktan geçtiğimiz sırada nihayet sessizliğini bozdu:

“Bu arada dosyan torpidoda, unutmadan al.”

Torpidoyu açtım, açıkçası bu sefer dosyanın içinde ne yazdığını hiç merak etmiyordum. Yine de matematik hocası sınıfın içinde dolaşırken kalemini anlamsızca defterin üzerinde oynatarak problemi çözüyormuş rolü yapan ve hocasına yaranmaya çalışan sikindirlik öğrenci gibi göz gezdirdim sayfalara. Kâğıtlara boş boş bakarken hâlâ açık olan torpido çekti dikkatimi, gözüm istemsizce oraya kaydı.

Lawrence’ın bana verdiklerinden ziyade, onun hakkında bulabileceğim kişisel ipuçları daha çok ilgimi çekiyordu. Torpidoda benimkinden başka dosyaların da olduğunu fark ettim, daha önce hiç dikkatimi çekmemişlerdi. Bu dosyaların üstünde kolonyalı mendil, fiş kâğıtları, su şişesi gibi türlü ıvır zıvırlar vardı. Benim dosyam ise hep bu ıvır zıvırların üzerinde durduğu için onun kendi dosyam olduğunu anlar ve diğerlerine hiç dikkat etmeden kendi dosyamı alıp torpido kapağını kapatırdım. Fakat bu sefer aklıma takıldı, benden başka kaç adamla daha çalışıyordu bu?

Dosyaların yanında ise bir gözlük kabı, bir de sadece “Seroqu...” kısmını okuyabildiğim bir ilaç kutusu vardı. Elimde tuttuğum kâğıtları tamamen unutmuş, bu torpido gözüne kilitlenmişim, Lawrence’ın birden torpido kapağını kapatmasıyla kendime geldim.

Lawrence biraz sert bir ses tonuyla ve önüne bakarak “Orası da seni ilgilendirmez” dedi.

Bundan sonra da yol boyunca hiç konuşmadık. Beş dakika içinde sahil kenarına vardık, arabayı bir bankın yanına park etti Lawrence. Arabadan çıkıp deniz kenarındaki oturma bankına geçtik, bankın dibinde çekirdek kabukları ve üzerinde Japon kadın fotoğrafının bulunduğu çekirdek poşetleri vardı. Lawrence cebinden tabakasını çıkardı tekrardan, kendine bir sigara yaktı.

"Eee" dedi Lawrence, arkasına doğru iyice yaslanarak. Konuşmamı bekliyordu. Ondan önce konuşmaya niyetimin olmadığını görünce yeniden doğruldu. Önce eliyle kalbimi gösterdi ve "Bak" dedi, "Sen sorunun burada olduğunu zannediyorsun". Ardından işaret parmağını kafama doğru bastırdı ve "Asıl sorun burada" dedi.

"Neymiş o sorun" diye sordum.

"Kalbin bu yaptığının yanlış olduğunu söylüyor, kalbine ihanet ettiğini düşünüyorsun. Fakat meseleyi kavrayamayan senin idrakin. Bak Can, etrafına bak" diyerek eliyle on metre ilerimizdeki bankta oturup muhabbet eden bir grup insanı gösterdi: "Sen şunları insan mı zannediyorsun? Bunlar insan değil Can. Bunlar başka bir form. Başka bir yaratık."

"Hitler de senin gibi düşünüyordu" diye mırıldanıverdim.

"Doğrudur, Hitler insanlığın tekâmülüne en büyük hizmeti etmiş insanlardan biridir" dedi Lawrence, şu ana kadar herkesin yanlış bildiği bir olayın doğrusunu ilk kez tüm insanlığa açıklıyormuş gibi bir ifade vardı suratında. Onun bu küstah ve saçma tavrına sinir olup sordum:

"Masum insanları öldürerek mi hizmet etti insanlığa?"

cak hale gelecekler. Sen, bir insanın çaresiz kaldığında nelere razı gelebileceğini tahmin bile edemezsin."

Bir sigara daha yakmak için elimi cebime götürdüm, paketi cebimden çıkaramadan Lawrence kendi tabakasını uzattı. Önce benim sigaramı, sonra kendi sigarasını yaktı ve konuştu:

"Bütün gün düşündüğünü, suçluluğunu bastırmaya çalıştığını biliyorum. Sen bunları anlamadıkça böyle kara kara düşünmeye devam edeceksin. Çocukluğunda öğrendiklerini kırman için zaman lazım, bunu anlayışla karşılıyorum."

"Peki" dedim, "Anlamadığım bir nokta var"...

"Neymiş o" diye sordu Lawrence.

"O odayı hatırlıyorsun di mi? Seninle ilk buluştuğumuz gün bana gösterdiğin oda..."

"Evet" dedi Lawrence, başını aşağı yukarı sallayarak.

"Orada hipnoz olan kızlardan birisi tek başına sevişiyordu, sense o kızın tek başına olmadığını söylemiştin."

"Ee?"

"Ne demek bu? Kız hayal görmüyor muydu?"

Lawrence, sigarasından derin bir nefes çekti, "Bak Can..." dedi. "Atalarımız pi sayısını tam 1700 yıl boyunca gizlediler. Yine atalarımız üçgenin iç açıları toplamının 180 derece olduğunu da tam 600 yıl gizlemeyi başardılar. Pi sayısını ve üçgenin iç açıları toplamını bilmeden o müthiş yapıları nasıl inşa edebilirsin ki? Edemezsin, ne o kubbeyi dikebilirsin ne de o piramiti bu kadar sağlam yapabilirsin.

Kadim bilgileri herkes öğrenmemelidir, zira insanlara hükmetmek için onların bilmediklerini bilmen gerekir. Bilim de tam 150 yıldır çok önemli kadim bil-

"Anlattığın her şey doğru, diyelim; peki bu size onları hor görme yetkisi verir mi? Onları öldürme yetkisini nereden alıyorsunuz?"

"Can, üstündeki kiri sana bulaştırdığı için bir köpeği öldürür müydün?"

"Yoo!"

"Peki, kirlendiği için elini yıkar mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana kirini bulaştıran bir köpeği öldürmüyorsun; fakat tuvaletten çıktıktan sonra elindeki bakterileri öldürmek için ellerini yıkıyorsun. Neden köpeği öldürmezken elindeki bakterileri öldürüyorsun? Aralarındaki fark ne? Sadece büyüklük farkı mı? Bu fark sana onları öldürme yetkisi verecek kadar büyük bir fark mıdır? Bu soruların cevabını tam olarak veremezsin ama derinlerde bir yerde bu bakteriler için üzülmenin yersiz olduğunu ve onları öldürmen gerektiğini hissedersin."

Lawrence, bacak bacak üstüne atarak konuşmasını sürdürdü:

"Bu canlılar parazit gibidir Can. Sen ezilenlerin amacının adalet olduğunu zannediyorsun ya, onlar aslında ezenlerin yerinde olmak istiyorlar. Onlar ezenleri ölümüne kıskanıyorlar. Onlar bizi yok etmek değil, biz olmak istiyorlar. Bu parazitler kralı devirmek istemiyorlar Can, kralla aralarının iyi olmasını istiyorlar. Aralarını bizimle iyi tutanlar ve düzenimize ayak uyduranlar elbette hayatta kalabilecekler; fakat diğer alt insanlar için üzülme. Onları savaşlarla, hastalıklarla, krizlerle boğacağız. O kadar bunalacak ve çaresiz kalacaklar ki, en sonunda bizim düzenimizi isteyecekler. 'Haydi bize çobanlık edin' diye yalvara-

“Onun öldürdükleri insan değildi Can, şu kalın kafan ne zaman anlayacak bunu? Hitler’in Aryan ırkı projesi ideal insanı amaçlıyordu. Her türlü puttan kurtulmuş, algısı ve idraki açık, evrimin üst mertebesindeki insanlar yetiştirilecekti. Bu etrafında gördüğün ve onlara yalan söylediğin için kendini suçlu hissetmene neden olan aptallar, ya tekâmüllerinin başındalar ya da tekâmül etseler bile insandan daha aciz bir ırka dönüşecekler.”

“Üstün ırk mı yaratacaksınız yani?”

Lawrence, ağzını yamultarak güldü ve sustu.

Cebimdeki paketten bir dal sigara çıkardım, ağzıma götürdüm. Irkçılığın böyle derin ve kendi içerisinde tutarlı bir felsefesi olduğunu daha önce düşünmemiştim doğrusu. Irkçılığın bir felsefesi olabilir miydi ki? Irkçılığı bir felsefe sahibiymiş gibi anlatmak, alelade çekilmiş kötü bir televizyon dizisini süslü kelimelerle eleştirmek gibi olurdu. Kötü bir televizyon dizisine “Boktan” deyip geçmek varken, “Klişeleşmiş Türk edebiyatı metinlerinin günümüz şehir insanı hayatına uyarlanarak aktarılması” gibi sikindirik bir cümleye ne gerek vardı ki? İşte ırkçılık da benim için “Boktan” deyip geçilebilecek bir televizyon dizisiyken, şu an onu derin ve ilginç yaklaşımlarla yorumlayan birisi vardı karşımda. Fakat bir yandan da kafamdaki taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Tarihteki ırkçı katliamların birçoğunun motivasyonu demek ki buydu. İnsanlardan bir zümre, seçilmiş olduğuna inanıyordu. Ağzımdaki sigaranın filtresi tükürüğümünden hamur gibi olmuştu, fark edince hemen yaktım sigaramı.

gileri gizler. Kitaplarda 'Bir bilim adamı laboratuvara girdiğinde görüşlerini ve ön kabullerini vestiyere asmalıdır' gibi klişe sözler duyarsın; fakat bu mümkün değildir. Bilim adamları daima doğruyu arayan kişiler değildir, onların çoğu diğer insanlar gibi kendilerine öğretileni ve dayatılanı savunmakla meşguldür. Bilim tam 150 yıldır materyalizmi dayatır, bunun karşısındaki her şeyi reddeder. Bilim bugün, kiliseye iman eden bir ortaçağ papazı gibi yokluğa iman etmiş haldedir."

"Sorumla bunların ne alakası olduğunu çözemedim."

"Sana yıllardır bu konu hakkındaki her şey şizofreni veya halüsinasyon diye dayatıldığı için gözünün önündeki gerçeği göremiyorsun Can."

"Yani kız halüsinasyon görmüyordu, bunu mu demek istiyorsun?"

"Bak Can, tıp fakültesinden yeni mezun olan bir psikiyatrist senede yüze yakın şizofreni tanısı koyabilir. Ama kendisine öğretilen teorik bilgilerin etkisinden kurtulmuş ve birçok hastayı yakından tanımış tecrübeli bir psikiyatrist, şizofreni tanısı koymakta bu kadar cesur olamaz. O da zamanla idrak eder bu insanların gördüğü her şeyin halüsinasyon olmadığını ve ona fakültede öğretilenlerin aslında gerçekte o kadar da uyuşmadığını."

Lawrence, sigarasından bir fırt daha aldı, önüne doğru baktı. "Maaşına zam yapılması için konuşacağım, sen de bir tatile çık istersen, kafanı toparlarsın. Hadi şunları da içip kalkalım."

"Sen git, ben biraz hava alacağım" dedim, kafam allak bullak olmuştu.

Lawrence, son kez yüzüme baktı ve "Can" dedi, "Sen de bir gün anlayacaksın. Ama bu kendi rızanla mı olacak, yoksa zorla mı onu bilmiyorum" ...

Lawrence sigarasını bankın üzerine bastırarak söndürdü, yere atmadı. Yerde duran kendisine ait diğer izmariti de aynı eliyle kaptı, izmaritleri cebine koyup ayağa kalktı. Arabasına bindi ve bir daha ne zaman karşıma çıkacağı belli olmaksızın ortalıktan kayboldu. Bir gölge gibiydi Lawrence, bir gölge gibi olmak için de dikkat ediyordu doğrusu. Az önce onunla birlikte buraya geldiğime ve onunla konuştuğuma kimseyi inandıramazdım. Lawrence gidince bir süre denizi seyrettim, az ilerideki bankta konuşanların sesinden rahatsız olunca dosyamı da alıp ayağa kalktım. Bir şeyler içsem iyi olacaktı...

Darmadağındım. Yakınlardaki bir marketten bir şişe cep kanyığı aldım, tekrardan sahile gidip bir banka oturacaktım. Bakkala gitmek için babasının altı numara büyük gelen ayakkabılarını ayağına geçirmiş çocuk gibi ayaklarımı yere sürte sürte yürüyordum. Halsizdim, tatsızdım. Ağır adımlarla gözüme boş bir bank kestirip oturdum.

İçmekle iyi etmemiştim sanırım, zira içtikçe yeneden Arya'yı düşünmeye, yeneden onunla birlikte olabilmek için yollar aramaya başlıyordum. Acaba hiç şans var mıydı Arya ile tekrar birlikte olabilmemiz için? Ayrılıktan sonraki ilk günleri bu yüzden hiç sevmem işte, sürekli o son ayrılık sahnesini düşünür ve acaba karşı tarafta bana umut verebilecek bir işaret var mıydı, diye tekrar tekrar yorumlar getirirsin. Karşı taraftaki en küçük olumlu bir hareketi bile yeneden kavuşmak için umut sebebi yaparsın kafanda.

Halbuki gerçekte öyle bir şey yoktur, sadece sen görmek istediğin şeyi görürsün. Zira bir şeyi görmek istiyorsan, onu muhakkak görürsün, gerçekte hiç var olmasa bile.

“Doğa, insan türünü ikiye bölerken çizgiyi tam ortadan çekmemiştir” deyip yanıma oturdu orta yaşlı ve hafif kilolu bir adam, elinde içki şişesiyle birlikte.

“Aleykümselam” dedim.

Önce güldü, sonra “Schopenhauer okur musun” diye sordu. Hah dedim içimden, yarağı yedik, sırf içki içtiğimi gördüğü için beni kendine yakın hissedip muhabbet açacak anlaşılan. İçkisinden bir yudum alıp kısa ve gür top sakalını elinin tersiyle sildi, biraz mahcup bir ifadeyle yüzüme bakıp cevap vermemi bekledi. Sanırım tanımadığı insanlarla pek konuşmuyordu bu adam da benim gibi, alkolün gazıyla bende denemişti şansını. Hareketleri ve tipi, öğrencileriyle arkadaş gibi geçinen ve sınavda yorum sorusu soran, idealist ama tırt hoca izlenimi uyandırdı üzerimde.

“Yok” dedim, “Okumam”.

“Erkekler üstündür, kadınların tek amacı soyun devamını sağlamaktır, der üstat. Peki, neden senden daha aşağıda olan bir tür için içiyorsun” dedi gözleriyle elimdeki şişeyi işaret ederek.

“Belki soyumu en iyi şekilde devam ettirecek kadın o olduğu için” dedim. Gözleri büyüdü bir anda ve gülerek “Okuyorsun” dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım, “Ama katılmam” dedim. “İnsanların âşık olma sebebi türün devamını sağlamak olamaz! Kısır insanlar hiç âşık olmazlar mı? Eşcinseller âşık olmaz mı?”

"Hee, ilginç bir yerden girdin bak. Neyse ki o andavallar gibi karşı çıkmıyorsun" dedi adam.

"Hangi andavallar?"

İçkisinden bir yudum daha aldı, ıslak sakallarını silmeden konuştu: "Kadınlar genellikle Schopenhauer'i sevmez ve nedenini sorduğunda sana verdikleri cevap da Schopenhauer'in hayatında aşkta aradığını bulamaması, itilip kakılması, çok aşk acısı çekmesi gibi saçmalıklar olur. Yani adamın görüşlerine değil, hayatına saldırırlar. Görüş üzerine yorum yapabilecek donanımı bile yoktur çoğu kadının."

"Bu da onu daha haklı yapıyor, diyorsun yani."

"E yani."

"Neyse siktir et şimdi onu bunu, sen nereden anladın benim kadın yüzünden içtiğimi?"

"Ben de ondan içiyorum" dedi mahcup mahcup gülerek. "Bak" dedi, cebinden kartını çıkarıp elime tutuşturdu. "Grafikerim ben, her gün en az bir kadın arkadaşım bana fotoğrafını yollar, şuna bir el atsana, diye emrivaki yapar. Böyle bir isteği bir kere bile bir erkekten almadım."

Karta baktım: Mete Şanlıbayrak. "Bu isimle TSK'ya başvurursan 'Pazartesi gel başla' derler lan sana. Ben de Can bu arada."

Güldü. "Eyvallah Can. Heh işte, ne diyordum. Bak, tüm insanlar başkalarına nasıl görüldüğüne çok önem verir. Buna eyvallah ama kadınların başkalarına nasıl göründüklerine verdiği önem miktarı ile bizimki bir mi sence? Bir de neden bu kadar görünüşünüze önem veriyorsunuz, diye sorulduğunda, 'kendimiz için' veya 'diğer kadınlardan daha güzel olmak için' gibi kurnaz ama yapmacık cevaplar verirler. Ayy götüm!"

“Bir kadının, birkaç delikanlının yanındayken neden düşünceli, utangaç ve özür diler bir halde olduğunu anlamak için, aralarından birini seçmen için bekleyen beş-altı orospunun yanında neler hissettiğini düşün...”

“İyiymiş... Bu kimden?”

“Cesare Pavese.”

“Onun olayı nedir?”

“Cesare de ömrü boyunca aşk acısı çekmiş, sonunda intihar etmiş. Kadınlara Cesare hakkında ne düşündüklerini sormamıştım ama şimdi ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum sayende” dedim gülerek.

Bu sırada telefonum çaldı, elimi cebime götürüp telefona baktım, Arya arıyordu. Arayanın o olduğunu görünce, bir yandan kendimi ilk defa sevgilisi olan ortaokul talebesi gibi heyecanlı ve gururlu, bir yandan da ne yapacağını bilemez halde şaşkın hissettim. Buna ihtimal bile vermiyordum.

“Efendim” diye açtım telefonu.

“Can, bir şey söyleme, ben konuşayım” dedi, sesi titriyordu.

“Görüşmememiz lazım, bir süre en azından. Ama sen ne kadar kötü hissediyorsan ben de en az o kadar kötü hissediyorum...”

Hızlı hızlı soluyordu konuşurken, sonunda ağlamaya başladı.

“Hani sen bana *Schindler’in Listesi*’ndeki kırmızı paltolu kız olduğumu söylemiştin ya. Ben aslında o değilim. Sen Schindler’sin, ben de Schindler’in pahalı bir içki armağan ettiği Yahudi işçilerden biriyim. Ama ben artık o kadar harap haldeyim ki, o içkiyi açıp içemiyorum. Satıp parasını kazanmak için bekle-

tiyorum. Bana verdiğinin hakkını veremiyorum. Çok yorgunum Can. Beni affet."

Telefonu kapattı. Sanırım artık bir umudum vardı. Yolda durup dururken büyük bir kâğıt para bulan çocuk gibi sevinmeye başladım, haybeden umut sebebi çıkmıştı karşıma.

"Ağzın kulaklarına vardı lan bir telefonla! N'oldu, haybeye mi konuştuk o kadar" dedi Mete gülerek.

"Ya, şu an nasıl hissediyorum biliyor musun? Hani hava soğuk ve kapalıdır, annen dışarı çıkıp oyun oynamana izin vermez. Sen de evde oturup güneşin açmasını beklersin ama sıkıntıdan patlarsın beklerken. En sonunda güneş açar birden, o perdelerden içeri sarı güneş ışığının girdiğini görünce bir anda hayatla dolarsın. Dışarı çıkabilme umudun vardır artık. İşte birden güneş açmış gibi hissediyorum şimdi."

"Yalancı güneştir hacı o" dedi Mete.

"Hay senin amına koyayım ben ya" dedim şişesine tokuşturarak, son bir fırt daha aldım içkimden.

"Hadi ben artık kaçayım."

"Tamam dostum, kendine iyi bak."

***

Arya'nın kocasını terk etmek için tek bir sebebe ihtiyacı vardı, bense bu sebebi ona yaratamamıştım. Benim de benzer şekilde yeniden umutlanabilmem için tek bir sebebe ihtiyacım vardı ve Arya bana o sebebi yaratmıştı. Az umut denilen şey aslında insanın anasını sikebilme potansiyelidir. Az umut, hiç yapmak istemeyeceğiniz şeyleri size yaptırabilen bir azmettiricidir. Kazanma ihtimalinizin çok ufak olduğu bir

kumara varınızı yoğunuzu yatırma sebebiniz olur az umut.

Umutla oynanan kumarlar o kadar seyrek olarak mutlu sonla biter ki, umut hikâyeleri hep yüceltilir. Filmlere, kitaplara, haberlere konu olurlar, zira mutlu sonla biten umut hikâyeleri istisnadır; bu yüzden adamın köpeği ısırması gibi haber değeri taşırlar. Ama ne olursa olsun, benim umudum vardı. Sikerim realizmini!

Eve doğru yola koyuldum. Arka sokaklardan gelen dükkânların kepenk indirme sesleri eşliğinde yürüyordum, hava artık kararmıştı. İçimde az da olsa yeniden yaşama tutunma isteği canlanmıştı. Lawrence'ın tatile gitme tavsiyesini düşünmeye başladım, evde oturup kara kara düşüneceğime, birkaç günlüğüne buralardan uzaklaşmak bana kafamı toplayabilme şansı verebilirdi. Pasaportum da vardı üstelik, yurtdışına gidebilirdim. Bu sırada sokakta yürürken yüksek sesle konuşan iki genç kadının sohbetine kulak misafiri olmak zorunda kaldım. Sanırım bir veya iki dakika kadar onlarla aynı doğrultuda yürüdüm. Bu süre boyunca konuştukları tek konu çeşitli arkadaşlarının düğünleri olmuştu.

Sahiden, doğa kadınlara daha pinti davranmış olabilir miydi? Nasıl bir canlı türü düğün denilen şeyden böylesine haz duyabilir, onun hakkında konuşacak bu kadar konu bulabilirdi? Sanırım düğün, hayatları boyunca kendilerini pek fazla pazarlama fırsatı bulamayan insanların bir şans ele geçirdikleri ve bu sebepten ötürü çok önem verdikleri, her yerinden yapmacıklık ve ucuz gösteriş akan iğrenç bir tiyatro ortamıydı.

Lüks restoranlara birçok insan, oradaki yemek kalitesi için değil, kendilerini pazarlamak için gider. Normal hayatlarında lüks bir restorana veya pahalı bir gece kulübüne gitme olanağı olmayan kadınlar için düğün nasıl da müthiş bir kendini pazarlama fırsatı olmalı. Düğün denilen şey, halk otobüsüne haddinden fazla gösterişli bir elbiseyle binen ve buram buram ucuz parfüm kokan kadınların, "Biz buradayız" deme etkinliğidir bana kalırsa. Bir de şu düğünlerde kadınlar, hayatlarında şimdiye kadar yaptıkları toplam makyaj miktarından daha fazla makyaj yaparlar amına koyim. Hani normalde hiç dişlerini fırçalamayan adam, sevgilisiyle buluşmadan önce yarım saat dişlerini fırçalar ya, onun gibi.

İnsanlar sanıldığı kadar gizemli değiller ve buna rağmen kendilerinin gizemli bir yönü olduğunu iddia ediyorlar. Fakat öküzün taşa sıçtığı bok kadar akli olmayan insan evladı, her gizemli kişi rolüne büründüğünde daha da komik duruma düştüğünü göremiyor. Annesi pazardan eve dönünce durup dururken, "Anne ben hiç yaramazlık yapmadım" diyen çocuk kesinlikle bir haltlar karıştırmıştır ya, işte insan da her gizemli olduğunu iddia edişinde aslında ne kadar tırt olduğunu belli ediyor.

Bir çocuğun, annesinin pazardan aldığı Fenerbahçe forması için arkadaşlarına, "Oğlum bu forma özel yapım olmuş lan, Almanya'dan geldi" yalanını atması ile yirmili yaşlarda bir gencin, "Sınava hiç çalışmadım yaaa, sadece şöyle bir göz gezdirdim" demesi arasında büyük bir fark var mı? Aynı aşağılık kompleksi, aynı sıradan olduğu halde kendisini farklı biri gibi gösterme çabası değil mi ?

Ellerim cebimde, düşünme düşünme yürüyordum. Sokağıma varmıştım. Önce bakkala uğrayıp bir paket sigara aldım, kasadaki yaşlı teyze yine hayatında ilk defa am görmüş erkek çocuğu gibi televizyona kilitlenmişti. Daha sonra yolda yine bıyıklı çöpçüyle karşılaştım, kaldırıma oturmuş bir sigara tütürüyordu. Her şey aynıydı, bu insanlar hayatlarından hiç mi sıkılmıyorlardı?

Eve vardığımda bir süreliğine hiçbir şey yapmadan yatağa uzandım, bugün yazacağım yazıyı düşünmeye başladım. Fakat şu tatil fikri yeniden aklıma düşüverdi. Acaba birkaç günlüğüne bir yerlere gitmek gerçekten iyi gelebilir miydi? Yazıyı düşünmeyi bırakıp ayağa kalktım. Karar verdim, eğer uygun bir yer bulabilirsem tatile gidecektim. Zira bütün gün evde oturup neler olacağını düşünmektense, biraz insan olduğumun farkına varmak bana daha iyi gelecekti.

Bilgisayarı açtım, uygun bir yer var mı diye tatil sayfalarına bakınmaya başladım. Sakin ve تنها bir yer arıyordum, bu nedenle gördüğüm cafcacılı oteller beni pek de cezbetmedi. Resepsiyonunda daima müşterilerini sikimsonik bir güleç yüz ifadesiyle karşılayan ve "Hizmetimizden memnun kaldınız mı" gibi nafile sorular sorarak beyefendicilik oynayan bir dallamanın bulunduğu oteller beni hep sinir etmiştir. Kibarlık ve lüks kisvesi altında size daima müşteri olduğunuzu hissettirir bu tür ortamlar, o yüzden zerre kadar hazzetmem. Bir de sanki, "Memnun değilim" desem oteli yıkıp yeniden inşa edecek beyhude orospu evladı!

Neyse, bir süre bu tipte otel sayfalarına bakındıktan sonra, daha çok pansiyonların bulunduğu tatil

sayfalarına yöneldim. Sonunda aradığım türde bir kiralama sitesi de keşfettim. Burada insanlar yaşadıkları evlerin birkaç odasını veya kullanmadıkları şahsi mülklerini kiralıyorlardı. Doğrusu tek başıma bir ev kiralamak daha uygundu benim gibi birisi için. Böylece kimseyle muhatap olmak zorunda da kalmazdım.

Sayfaya biraz daha bakındıkça gördüm ki burada kimi insanlar villalarını veya bahçesinde havuzu olan görkemli köşklerini de kiralığa çıkarmışlardı. Fiyatı biraz pahalı olsa da deniz feneri kiralayan bile vardı. Böyle şaşıaalı bir köşkte veya deniz fenerinde iki gün tatil yapmak için binlerce Euro bayılacak halim yoktu ama merakımdan bütün köşk fotoğraflarına teker teker bakarken yakaladım kendimi. Köşklerin çoğu Avrupa'daydı.

Bahçesinde Antik Yunan heykelleri olan şatolar mı ararsın, ahşaptan dubleks evler mi, yoksa barok mimarisi mi? Ne ararsan vardı anasını satayım. Güzel bir kadın görünce, "Kim sikiyo lan bunları" diyen adam gibi, "Kimin lan bunlar" diye iç geçirmeye başladım fotoğrafları gördükçe.

Rasgele fotoğraflara bakarken tuhaf bir köşk fark ettim. Birbiri üstüne eklenmiş üç küpü andıran bir binası, yemyeşil bir bahçesi, bahçede satranç masaları ve bahçeyi çevreleyen yüksek taştan surları vardı. Merak ettim, binanın içini gösteren fotoğraflara da bakmak istedim. Alt katında büyük bir salon, salonunda uzun bir yemek masası, duvarın üzerinde büyük bir ekran ve üst kata uzanan altın varaklı bir merdiven vardı. Üst kata ait fotoğraflara da baktım, burada yalnızca loş bir koridor ve iki kapı vardı. İki kapının açıldığı iki oda da ince ve uzundu. Bu odalarda pek

fazla eşya yoktu, sadece rasgele yerleştirilmiş birkaç koltuk ve birkaç antika eşya vardı.

Tekrardan alt katların fotoğraflarına baktım. Alt-taki büyük salonun içinde antika bir kapı vardı, kapının aralığından görebildiğim kadarıyla ortalama büyüklükte bir odaya açılıyordu. Bu odanın içini de merak ettim, odayı gösteren fotoğraflara baktım. Bu odada üzerinde antika bir telefon bulunan çalışma masası ve iki abajur vardı sadece, penceresi yoktu. Masanın üzerindeki antika telefona bir kez daha dikkatlice baktım. Sonra aynı dikkatle abajurlara da tekrardan baktım. Yüzümün kızardığını ve üstümü ateş bastığını fark ettim bir an, sağ elimle gözümdeki çapakları temizledikten sonra aynı elimle kendimi yellemeye başladım. İçime kurt düştü doğrusu ve acaba aklımdan geçen şey mi bu, diye düşünmeye başladım. Suratımı yellemekte olan elimi tekrar bilgisayarın klavyesine götürdüm, bu köşkün bilgilerine bakmak istiyordum. Köşkün bilgilerinin bulunduğu sayfaya tıkladım, bu sayfa açılınca kadar gayri ihtiyari bir şekilde, "Hadi, hadi" diye söylenedurdum.

Köşkün bilgileri geldi. Almanya'da, Berlin'deydi köşk. Bir gecelik kiralama bedeli yalnızca 800 Euro'ydu. Köşkün fotoğraflarına tekrardan bakmak istedim. Bu sırada ayağa kalkmış, ellerim bilgisayar klavyesinin üzerinde olacak şekilde öne doğru eğilmiştim. Bir yandan sert sert bilgisayarın tuşlarına basıyor, bir yandan tek ayağımla yere vurup duruyordum. Sayfa açılınca alt kattaki odanın fotoğraflarına bir kez daha baktım. Abajurlar aynıydı. Telefon aynıydı. Masa aynıydı. Duvarların rengi aynıydı.

Diğer fotoğraflara da baktım. Salondaki merdivenler aynıydı. Salondaki yemek masası aynıydı. Duvar-

daki dev ekran aynıydı. Bahçedeki satranç masaları da aynıydı. Burası o gün gittiğim malikâneydi! Ve anasını siktiğimin yeri 800 Euro'ya kiralanabiliyordu.

Masanın üzerinde duran kül tablasını aniden elimle kavrayıp duvara fırlattım. Çalışma masasına ayağımın altıyla sert bir tekme geçiriverdim. Yatağa oturup bir süre düşündüm. Düşündükçe sinirlenmeye başlıyordum. Sinirlendikçe bir şeyleri döküp kırmak istiyordum. İşaret parmağımı yanlamasına ağzıma sokup ısırardım. Yeniden ayağa kalktım, odamın içinde bir o yana, bir bu yana hızlı hızlı yürümeye başladım.

Hiç ömrünüz boyunca Tanrı'ya inandıktan sonra, bir gün onun aslında hiç var olmadığına dair derin bir şüpheyeye yakalandınız mı? Bugüne kadar yaptıklarınızın aslında ne kadar anlamsız ve boş olabileceğini düşündünüz mü? Sonunda ne yaptınız? Kendinizi bir şekilde yatıştırıp belki de yarım yamalak ikna edip inanmaya devam ettiniz değil mi? Peki ben ne yapacağım şimdi? Şüphe duymak için bile birçok şeyimi verebilirdim, zira şüphe duyduğunuzda muhakkak kendinizi kandırmanın bir yolunu bulursunuz. Fakat bu şey gerçektir. Hâlâ o köşkün fotoğrafları önümdeki bilgisayar ekranından bana bakıyordu. Anasını siktiğimin abajuru da aynıydı, anasını siktiğimin merdivenleri de anasını siktiğimin bahçesindeki satranç masaları da...

Nasıl bu kadar salak olabildim! Nasıl inanabildim lan ben bu saçma senaryoya! Ulan yerini bile öğrenmeyeyim diye gözlerimi bağladılar benim yolda, gözlerimi... Ama şu işe bak, bizim o çok gizli köşkümüz meğer herkes tarafından kiralanabiliyormuş.

Üstelik 800 Euro'ya... Berlin'de... Bu adını bile bilmediğim Lawrence kılıklı adam belki de bir ruh hastasının tekiydi. Kimbilir, belki de bir şizofrendi, belki de benimle oyun oynuyordu. Ben nasıl inanabildim bu adama?

Bu sözümona çok derin örgüt, ne hikmetse her şeyini bana bu Lawrence denen adamın elinden ulaştırıyordu. Bazen beni yurtdışına çağırıyor, bazen kapımın dibinde bitiveriyordu bu tuhaf herif. Ulan bundan başka adamınız yok mu sizin? Peki, kim bu adam? Neden kafayı bana taktı? Ben nasıl inanabildim tüm bu şaklabanlıklara? Nasıl bu kadar güvenebildim ona? Ne uğruna kanına girdim ulan ben o kadar insanın?

Kendimi biraz sakinleştirip çekmecemden bana verdiği dosyalara baktım. Kaddafi, spiritüalizm, altın fiyatları ve bazı profesörler hakkındaki sözümona belgeleri bir kez daha inceledim. Bunların kurmaca olduğunu ben bile anlamıştım ilk bakışta, hiçbirine inanmadan yazmıştım yazılarımı. Tüm bunlar bir ruh hastasının elinden çıkan uyduruk yazılardı. Belki de sadece beş dakikasını ayırıp internetteki saçma bir komplo teorisi sitesinden çıktısını aldığı uyduruk bilgilerdi bunlar. Gazetede ki terfiimin bile bu aptal herifle hiçbir alakası yoktu ki, ben neye dayanarak inandım bu saçma senaryoya? Nasıl kendimi sırf inanmak istediğim için bir yalana inandırabildim? Ben sadece bu senaryoya inanmak istiyordum işin doğrusu. Eğer bir şeye inanmak istiyorsanız ve onu ararsanız, her yerde onu görebilirsiniz. Tıpkı salak burç yorumları gibi...

Sizi sürekli över ve aslında sizinle hiç alakası olmayan bir ton olumlu özelliği size yakıştırırlar, siz de

sırf inanmak istediğiniz için inanırsınız bu tatlı hikâyeye. Eğer onun var olduğuna dair işaretler ararsanız, o işaretleri muhakkak bulursunuz. Fakat hiç onun var olmadığına dair işaretler arar mısınız? İnanmak istediğiniz yalanın gerçek olmadığına dair işaretleri göz önünde tutup değerlendirir misiniz? Yoksa onları sadece görmezden mi gelirsiniz? Elbette görmezden gelirsiniz, zira bir yalana inanmak isteyen insan, önüne çıkan aksi yöndeki tüm gerçekleri reddeder. Kendimi o kadar aptal hissediyordum ki, kendime zarar vermek istiyordum. Olan biteni aklıma getirdikçe parmağımı koparırcasına ısıırıyordum.

Ben ne uğruna yaptım bunca şeyi?

Evin içinde götüne köz basılmış at yavrusu gibi bir o yana bir bu yana koşturup duruyordum. Lawrence'ın söylediklerini, hareketlerini düşünmeye başladım. Film karesi gibi her anını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Kimdi bu adam? Neden yaptı bana bunları? İçinde bulunduğum salak yerine konulmuş olma hissiyatı, sağlıklı düşünmemi engelliyordu. Üzerimi ateşler basıyordu. Bir yandan kendimi sakinleştirmeye çalışıp bir yandan da hafızamdaki Lawrence ile ilgili her anıyı canlandırmaya çalışıyordum.

Odamda koştura koştura yürürken aklıma bugün arabasında gördüklerim geldi. Torpido gözünde birkaç dosyayla beraber fiş kâğıtları, kolonyalı mendil paketleri, ilaç kutusu gibi türlü ıvır zıvır eşya görmüştüm. Fişlerin üstündeki minik yazıları okuyamamıştım ama ilaç kutusunun üzerinde yazan ismin bir kısmını okuyabilmişim. "Seroqu..." yazıyordu... Dosyaların üstünde yazanları okumama ise imkân yoktu. Düşündüm, Lawrence beni torpido gözüne bakarken gördüğünde bir hışımla kapağı kapatmış

ve beni âdeta azarlamıştı. Ne kızdırmıştı ki onu böyle? Diğer dosyaları görmemi mi istememişti yoksa sadece meraklı olmama mı sinirlenmişti?

Elimde avucumda başka hiçbir şey yoktu, bu saat-ten sonra orada ne olduğunu bulabileceğim tek nesne, isminin bir kısmını okuyabildiğim ilaç kutusuydu. Çaresizce bu ilacı bulmak için bilgisayarın başına oturdum. İnternet'te isminin baş harflerini yazarak aramaya başladım, eğer görebildiğim bu harflerden bir yere varamazsam aramayı bırakacaktım, zira anlamsız bir ilaç kutusu için çok da uğraşmaya gerek yoktu. "Seroqu" yazdığım da arama motoru Seroquel ismini önerdi bana. Buradan pek bir yere varamayacağımı kestirsem de bu ilaçla ilgili bir sayfaya tıkladım, sonra bir süre arkama yaslandım. İçimdeki salak yerine konmuş olma hissiyatı hâlâ geçmemişti; fakat bir yandan da içimdeki bu büyük şüpheyi bastırmaya çalışıyordum. Hoşlandığı kızın bir başkasıyla ilişkisi olduğunu öğrenen platonik aşığın, kendisini, "Sevişmiyorlardır ya. Di mi lan? Sevişmiyorlardır. Sadece el ele tutuşuyorlardır" diye rahatlatmaya çalışması gibi kendimi rahatlatacak bir şeyler arıyordum. Belki de sadece paranoya yapmışımdır, diye düşünmeye çalışıyordum. Bir sigara daha yaktım, sonra açmış olduğum sayfayı okumaya başladım:

"Seroquel, uyku ilacı olarak da kullanılan ve içerisinde ketiapin maddesi bulunduran bir tür antipsikotiktir" yazıyordu.

"Uyku ilacı olarak da kullanılan" ifadesi geçtiğine göre bu ilacın başka kullanım alanları da vardı. İçime bir kurt düştü. Sigaramdan uzun bir nefes aldım, sonra bu ketiapin maddesi ne sikime dermanmış ona baktım:

“Ketiapin, çok sayıda nörotransmitter reseptörüyle etkileşime giren bir tür atipik antipsikotiktir. Şizofreni, bipolar kişilik bozukluğu, uyku düzensizliği gibi rahatsızlıkların tedavisinde kullanılmaktadır. Kişinin gerçeklerden uzaklaşma ve dış dünya ile ilişkisini kesme durumlarını önleme maksadıyla kullanılır.”

İçime düşen o kurtçuk gitgide büyüdü, sonunda içime oturan bir öküzü döndü. Her okuduğum cümlede kendime aynı soruları soruyordum: Bu manyak bu ilacı kendisi mi kullanıyordu? O yüzden mi kızmıştı bu kadar? Okumaya devam ettim:

“Eldeki bulgular göstermiştir ki ketiapin; akut şizofreni, şizoaffektif bozukluk ve diğer psikotik bozukluğu olan hastalarda oldukça etkilidir. Garip ve korkutucu düşüncelere sahip olan bireylerin gerçeklik algısını netleştirmesine yardımcı olur.”

Okumayı bıraktım. Daha doğrusu artık okuyamıyordum. Halim kalmadı, ağlamaya başladım. Alnım kırıyıyor, kaşlarım kapanması için gözlerime baskı yapıyor, boğazım ağrıyordu. Yeniden okumak için kendimi zorladım. Okuduğum her cümlede sonunda gözlerim ekrandan uzaklaşıyor, elimle ya dizime ya da masaya vuruyor, sonra tekrar okumaya çalışıyordum. Hatta zaman zaman ağzımdan, “Yapma, yapma, yapma...” diye sayıklanmalar çıkıveriyordu. Okuduğum her cümle, sanki sırtıma eklenen yeni bir ağırlık tanesi gibiydi. Kendime sağlam birkaç tokat attım ve okumaya devam ettim:

“Ketiapin, her ne kadar gerçeklik algısını kuvvetlendirme maksadıyla kullanılsa da, ABD’li ilaç denetim firması FDA’nın ketiapin kullanan 60.000 hasta üzerinde yaptığı gözlemler sonucunda, ketiapin alan

hastaların % 0,5'inin halüsinasyon gördüğü saptanmıştır. Bu tür nadir yan etkilerinin yanı sıra daha sık görülen güçlü yan etkileri de vardır."

Şizofreni tedavisinde kullanılan bir ilacın yan etkisi halüsinasyon göstermek miydi yani? Grip aşısının insanı grip yapması gibi... Sandalyenin üzerinde otururken arabalara asılan süs oyuncaklar gibi istemsizce sağa ve sola doğru sallanıyordum. Alnım titremeye başladı. Dayanamadım, "Orospu çocuğu" diye bağırıp dizime hızlıca bir yumruk attım. Anasını siktiğimin manyağı, nasıl da sinirlenmişti ben ilaç kutusunu görünce. Dünyasını siktiğimin oğlu!

Evin içinde bir o yana bir bu yana yürüyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama nafile, düşündükçe kendimi salak gibi hissediyordum. Ruh hastası orospu çocuğu, bir de içtiği sigaraları yerden alıp cebine koymuştu da, ben de bu hareketini onun çok özel bir ajan olmasına ve arkasında iz bırakmak istemeyişine yormuştum. Hay aklıma sıçayım, ben ne çeşit bir geri zekâlıyım ki adamın en tuhaf tavırlarını bile göremeyip altında ulvi anlamlar varmış gibi değerlendirmeye çalıştım? Bektan bir televizyon dizisine ne anlamlar yükledim ben böyle?

Geceyi ayakta geçirdim. Olayın şokunu biraz olsun üzerimden atınca her şeyi en başından değerlendirdim kafamda. Gazetede ilk yazılarımı düşündüm, o hafta sonu ekindeki samimi ve çocuksu bir inançla yazılmış yazılarımı. Dünyayı yöneten bir grup adam vardı ve bu bir grup adam zihin kontrolü yoluyla insanlığa hükmetmek istiyordu. Bu bir grup adam o kadar sapık bir inanç sahibiydi ki, doğru bildikleri emelleri doğrultusunda kaç kişinin acı çektiğini zerre

kadar önemsemiyordu. Nesiller boyunca sembollerle haberleşiyor, gizli emellerini torunlarına naklediyor ve gittikçe katlanan servetleriyle tüm insanlığa hükmetme hedeflerine adım adım ilerliyorlardı.

Bu sırada insanları kendi emellerinden sadece üstünkörü haberdar ediyor, böylece esas gizliliklerini koruyor ve kapalı odalar ardında insanların kaderini etkileyen çok mühim kararlar alıyorlardı. Senaryo bu kadar basitti. Onlar her şeyi görüyordu. Dünyadaki çoğu savaşın, kötü ekonomik sistemin ve adaletsizliğin sorumlusu onlardı.

Bu anlattıklarım o kadar inanmıştım ki, kendimi bile gizli güçler tarafından ele geçirilen masum ve çaresiz bir gazeteci olduğuma inandırmıştım. Bu sözümona çok güçlü ve gizli örgütün var olmasını o kadar istiyordum ki, Lawrence benim imdadıma yetişen adam olmuştu. Okuduklarımdan ve öğrendiklerimden sonra bana gereken tek şey, gözümle görebileceğim somut bir delildi. Lawrence da bana o somut delili yaratmıştı. İnsan bir kötülükle karşılaştığında muhakkak bir suçlu arar ki kendini yatıştırabilsin. Yaşadığı adaletsizliği üzerine yıkabilecek bir suçlunun olması insanı nasıl rahatlatır bilir misiniz? Elbette bilirsiniz fakat bunun farkında olmazsınız. Bir suçlunun bulunması, insan için, "Acil durumda kırınız" yazan cam fanus içindeki yangın söndürücüsü gibi gerekli bir mekanizmadır. Bu sözümona gizli ve çok güçlü örgüt de tam olarak buydu işte. Kötülükleri, savaşları, adaletsizliği üzerine yıkabileceğin hayali bir rahatlama mekanizması. Bir günah keçisi.

Masanın üzerinde duran paketten bir sigara alıp pencereyi açtım, bir süre boş boş karşı çatıya konan martıları seyrettim. Kendime olan nefretim hâlâ geç-

miş değildi, gözlerimden uyku akıyordu ama sinirimden uyuyamıyordum. Görmek değil, gördüklerimi kabul etmek zor geliyordu. Gazetede bundan sonra ne hakkında yazacağımı ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. İnsanları o kadar uzun süre aldatmıştım ki, bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi havadan sudan yazılar yazmamın imkânı yoktu. Bir de kafayı bana takan ve olur olmadık zamanda kapımda beliriveren bu ruh hastası Lawrence vardı. Onu da görmezden gelemedim ya! Sanırım yapılacak en doğru şey, uzun bir süre ortadan kaybolmaktır. Artık Can Bulut diye biri olmayacaktı. Sikmişim gazetesini de yazarlığını da... Bir hiç uğruna Şeytan olmuşum madem, bunun cezasını da elbet çekecektim.

***

Bir... İki... Üç...

Gözlerimi ilk açtığımda kendimi o kadar iyi hissediyordum ki kendime güzel bir kahvaltı hazırlayabilirim zannettim. Sonra kahve yapardım kendime, biraz evde keyif yaptıktan sonra da dışarı çıkardım. Sigara aldığım bakkalın halini hatırlar sorardım. Sigara paketini açtığımda jelatinini hemen yere atmaz, bir çöp kutusu görene kadar elimde tutardım. Sonra sahilde yemiş satan adamdan yüz gram ay çekirdeği alır, bir banka oturur, tepede pırıl pırıl parlayan güneşin altında koşuşturan çocukları ve yürüyen insanları seyrederdim. Normal insanlar gibi hayattan zevk almaya çalışabilirdim. Ama ne oldu biliyor musunuz, üç saniye sürdü bu heves. Önce "Benim neden mora-

lim bozuktu" diye düşünmeye başladım, moralimin bozuk olması gerekiyordu ama neden olduğunu hatırlayamıyordum. Üç saniye içinde onu da hatırladım. Her an kötü bir şey olabilirmiş hissine bürünmem sadece üç saniye sürdü.

Ayağa kalktım, gece üstümü bile değiştirmeden yatmış olduğumu fark ettim, kemerimin demiri de göbeğimde izini çıkarmıştı. Doğrusu ben buradan gitmek istiyordum. Hatta ben artık buradan gitmek zorundaydım. Fakat önce Arya'yı ikna etmem şarttı, ondan da vazgeçecek kadar aptal olamam. Tabakta kalan son meyveyi başkalarına ayıp olmasın diye almaya cesaret edemez, bırakırsın ya, ben artık o utanma eşiğini çoktan aşmıştım. Ne olursa olsun onu almak istiyordum.

Banyoya girdim, yüzümü yıkadım. Sonra salondaki tekli koltuğa oturdum. Boş boş otururken ceplerimde ağırlık yapan eşyaları çıkarmak istedim. Yan cebimde bir çakmak, arka cebimde cüzdanım vardı, sehpanın üzerine bıraktım hepsini. Elimi arka cebime götürdüm, bir kart geldi elime, çıkarıp okudum: "Mete Şanlıbayrak - Grafiker"...

"Siktir" diye mırıldanarak gülümsedim, kartı yere fırlattım. Boş boş yerdeki halıyı seyrettim bir süre, düşünmeye daldım.

Holdem Poker'de elinizde iki onlu ile başlarsınız, elinize güvenerek ilk başta biraz para basarsınız. Sonra ortadaki 5 kart sırayla açılır. Önce flop turunda sekiz, dört ve iki açılır ki bu gayet iyidir sizin için. Zira bu kartlarla oluşabilecek herhangi bir per, sizin onlu perinizden düşüktür. Örneğin bir adamın elinde papaz ve sekiz olsa bile, sizin onlu periniz adamın sekiz perinden büyük olacaktır. Hem sekiz hem

dört veya hem dört hem iki taşıyan ve böylece döper'i olan insanların bulunma ihtimali de nispeten düşüktür. Buna güvenerek yine para basarsınız. Bir sonraki turda ortada kız açılır, işte bu demektir ki elinde tek bir kız olan adam size galip gelecektir; zira kız per'i, onlu per'den büyüktür.

Sıra daha size gelmeden bir başkası para basar, aslında sizin elinizde olsa oyunun bundan sonrasında hiç para basmazdınız; çünkü bir başkasında kız per'i bulunma ihtimali vardır. Fakat riskli olduğunu bile bile şimdiye kadar önemli miktarda para basmış olduğunuz için siz de oyuna devam edebilmek için para basmayı kabul edersiniz. Hem şans bu, belli mi olur, belki de ortada bir onlu daha açılacaktır. River turunda ortadaki son kart da açılır: "As". İşte şimdi sizin onlu periniz pek de bir şey ifade etmemektedir, zira elinde tek bir kız veya tek bir as olan adam bile sizden üstündür.

Döper'i veya üçlüsü olanları hesaba katmıyorum bile. Yine başkaları para basar, siz bu para basanlardan en az birisinin elinde hiç değilse bir kız veya bir as olduğunu bilseniz dahi, oyundan çekilemezsiniz. Çünkü buraya gelene kadar epey para basmışsınızdır. Şimdiye kadar bastığınız paralar, oyundan çekilmenizi engeller, göz göre göre daha fazla kaybetmenize yol açar. Kaybedeceğinizi bile bile, inceldiği yerden kopsun, diyerek son kararınızı verirsiniz: "Rest"!

Böylece, elinizdeki tüm parayı zayıf bir el uğruna ortaya dökmüş olursunuz. Sadece ufak bir şans vardır kazanmanız için, ya masadaki herkes blöf yapmaktadır ya da sekiz per'e güvenerek para basacak kadar aptallardır.

İşi buraya kadar getirdikten sonra ben de Arya'dan vazgeçemiyordum. Daha fazla ne kadar kaybedebilirdim ki? Daha fazla kaybetmek, şimdiye kadar kaybettiklerim varken benim canımı ne kadar yakabilirdi ki? Arya'ya verdiğim at yarışı örneği, artık benim için geçerliydi. Artık benim de bir batık bedelim vardı.

Yerde duran kartvizitle tekrardan göz göze geldim, ayağa kalktım. Günlerce esir düştükten sonra bileklerine vurulmuş zincirleri kıran Conan gibi yeniden canlandım, hızlı hızlı yürüyerek odama geçtim.

Bilgisayarı açtım, bilgisayarın açılmasını beklerken "Hadi, hadi" diye elimle masaya vuruyordum. Bilgisayar açıldığında derhal eski fotoğraflarımın bulunduğu klasöre girdim, teker teker tüm fotoğraflarıma baktım. Tatil fotoğrafları, arkadaşlarımla içerken çekilmiş fotoğraflar, eski kız arkadaşlarımla olan fotoğraflar... Yarım saat boyunca hepsine baktım. İki sene önceki kız arkadaşımın çekilmiş fotoğraflarına yeniden döndüm.

Akşam saatleriydi, asma bahçeli bir yerde oturmuş bira içiyorduk. Yanımızda eski sevgilimin kız arkadaşı da vardı, İbrahim Tatlıses ve Hülya Avşar'ın yanındaki Aydemir Akbaş gibi tek kaldığı için can sıkıntısından sürekli bizim fotoğraflarımızı çekmişti. Yerde minderlerin üzerine oturuyorduk, arkamızda ve yanımızda oturan diğer insanlar da gözükiyordu. Bazen içki servisi yapan garsonlar da girmişti kadrāja. Birbirine benzer on üç fotoğraf vardı bu şekilde, iki tanesini masaüstüne attım. Bu iki poz da tam karşıdan çekilmişti, birinde kız arkadaşımın öpüşüyorduk, diğerinde o başını benim dizlerime koymuş telefonuyla oynuyordu.

Salona döndüm, yerdeki kartviziti aldım. Numa-rayı hızlı hızlı telefona girdim, aradım:

"Alo, Mete?"

"Benim, buyurun?"

"Can ben, dün sahilde konuşmuştuk hani, nasılsın?"

"Aa iyiyim Can, sen nasılsın?"

"Ben de, ben de... Ya Mete, biraz sikindirik bir soru olacak ama sen iyi bir grafiker misin?"

Mete güldü: "İşim bu abi, o nasıl soru?"

"Ne bileyim, benimki de laf işte. Neyse konuya giriyorum o zaman. Şimdi bende iki fotoğraf var. Bu fotoğrafları biraz değiştirmemiz gerekecek. Öyle emrivaki falan da değil ha, ücreti neyse ödeyeceğim, profesyonel bir iş istiyorum. Vaktin var mı?"

Çok samimi olmadığınız ama bir işinizin düştüğü arkadaşınıza karşı duyduğunuz o yapmacık iyilik halini ve mahcubiyeti hissediyordum şu an Mete'ye karşı. Artık oynanması gereken son bir kumarım vardı.

***

Bir işim yoktu şimdilik ama yine de evde durmaya katlanamıyordum, evde durdukça kendimi bir grup işgüzar çocuk tarafından kanatları kopartılmış ve örümcek ağına bırakılmış sinek gibi hissediyordum. Bütün gün burada oturup celladımı düşünecek halim de yoktu. Hızlı hızlı üstümü değiştirdim, sonra kendimi apar topar dışarı attım. Aşağı inince yaptığım ilk iş şöyle bir etrafı kolaçan etmek oldu, neyse ki Law-

rence'in arabası ortalıklarda yoktu. Sokakta sadece ma yapan çocuklar, dükkânlarının önünde laflayan birkaç esnaf ve çöpçü vardı.

Bu sırada ma yapan çocuklardan birini annesi çağırdı, arkadaşlarından birisi de ona "Süt müsün lan, gitme amına koyim" diye akıl veriyordu. Ona bu akıllı veren ocuk, geçen günkü bet sesli kadının oğluydu. O gün annesi pencereden bağıarak mahalleyi inletince, paşa paşa eve gitmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi aynı ocuk, annesi tarafından eve ağırlan bir başka ocuğa "Süt müsün" diyordu. Doğrusu ocuklar bu dünyanın en güzel gözlem aracıydı, zira bizlerin nispeten daha profesyonelce yapmakta olduğu akallıkları, çocuklar en saf halleriyle yapıyorlardı. Kendi mahcubiyetini, kendisiyle aynı duruma düşen bir başka arkadaşını hedef göstererek örtbas ediyordu bu ocuk: "Bakın, annesinin sözünü dinleyen o, annesi ağıınca eve giden o."

Çocukların oyunu bozulmasın diye kaldırımdan yürüdüm, sahile doğru ilerledim. Yürürken geçen gün düşündüklerim geldi aklıma. Sözümona, aydın olsun gelenekçi olsun, bir görüşe körü körüne bağı olan insanlar genellikle kendisi gibi düşünmeyenleri "yobazlık" ile itham ediyorlardı. Oysa başkalarını yobazlık ile itham ederken kendilerini hiç sorgulamıyor, doğru olduğuna inandıkları görüşten tereddüt duymuyorlardı. Karşısındaki insanın etiketini öğrendikten sonra onu dinleme gereğı duymuyorlardı, zira etiketini öğrendiğı andan itibaren o kişi hakkında ezbere bir görüş sahibi oluyorlardı. Oysa bu noktada kendisinin görüş sandığı şey, yalnızca önyargıdan ibarettir. Bu insanlar sanki birilerine "yobaz" dedikçe bir şeylerden kaçıyor, bir yükten kurtuluyorlardı.

Çocuklar mesela, yakar topu başkasına atarak rahatlıyorlardı. Tıpkı bir süre önce annesi tarafından ahıra girmesi gereken öküz muamelesi görürcesine eve çağrılan, insanların içinde gururu incinen çocuğun, şimdi benzer duruma düşen arkadaşı üzerinden kendini rahatlatması gibi.

Kendi kendime sayıklanırken sahile varmıştım, bir banka oturmadan önce cebimden bir dal sigara çıkarıp yaktım. Oturdum, sigaramdan derin bir nefes çektim.

İnsan, başkalarını neden eleştirirdi acaba? Başkalarını eleştirenler doğrucu Davut oldukları için mi yaparlardı bu işi, yoksa kendilerini daha iyi hissetmek için mi? Şu bir gerçek ki kendisine saygısı olmayan insanlar, kendilerini daha iyi hissetmek için başkalarını aşağı çekerler. İnsan başkalarının eksikliğinden mutluluk duyacak kadar zayıftır. Timsahın ağzındaki yemek artıklarıyla beslenen etçil kuş sürüsü gibi başkalarının eksikliğinden beslenir insan. Bu sayede kendi üstünlüklerini görebilir, başkalarının eksikliklerine işaret ederek kendi noksanlıklarını da unutturur böylece. Az önceki çocuk da bunu yapıyordu, koca koca adamlar da...

Bir sigara daha yaktım, başkalarını çekiştirmeyi bir kenara bırakıp biraz da kendimi düşünmeye çalıştım. Hâlâ buradan ne zaman ve nasıl gideceğimi belirlememiştim. Fakat bu konuyu düşünmeye çalıştığımda geleceğe odaklanamıyor, geçmişe takılıp duruyordum. O şaklabanlıklara nasıl inanabildim, diye kendimi yiyip bitiriyor, tam bir enayi gibi hissediyordum... Bu konu aklıma geldiği andan itibaren hızlı hızlı içmeye başladım sigaramı. O bitmek üzereyken onun ateşiyle bir tane daha yaktım, sonra bir tane

daha. Başımı ellerimin arasına koydum, öne doğru eğildim tahta bankta otururken.

Nasıl gelmişim ben bu oyuna? Dünyadaki kötülükleri üzerine yıkmak için hayalimde gizli bir örgüt uydurmuş olmam gerçekçi bir mazeret miydi? Hani nasıl desem, görünürde parçalar birbirine uyuyordu; fakat, "Aaa evet lan" diyemiyordum bu teori için. Bu sanki biraz benim durumu açıklama çabamdan ibaretti. Peki o halde neden inanmak istemişim ben bu Lawrence denen adama? Sanırım bunun nedenini bulabilmek için kendimden utanmamam gerekiyordu.

Evi Naziler tarafından basılmış, karısına tecavüz edilmiş, çocukları öldürülmüş, kendisi de dayak yedikten sonra çırlıçıplak sokağa atılmış bir adam kadar cesur olmam lazımdı. Biz insanlar hep utanma ve korku hisleriyle yaşadığımız için sahip olduğumuz potansiyelin yarısını bile kullanamayız. Kaybetme korkusu yüzünden istemediğimiz hayatları yaşar, istemediğimiz rollere bürünürüz. Başkalarına karşı rol yapan insanları aşağılardım bugüne kadar hep, bir de kendime baksam...

Kendime bile rol yapıyordum. Kendime, benim bile inanmadığım bahaneler üretiyordum. Kimi kandırıyorum ben? Ben basbayağı Lawrence denilen adama inanmak istiyordum, bunun dünyadaki kötülüklerle hiçbir alakası yoktu, bu tamamen benimle ilgiliydi. Bir doktor düşünün, zamanında puanı yettiği ve gelecekteki maaşı da iyi olduğu için tıp fakültesine girmiştir. Fakat doktor olduktan sonra topluluk içinde kendisini "insanlığın hizmetine adanmış bir tıp neferi" gibi pazarlar, dünyanın en idealist adamıymışçasına konuşur. Fakat kaç tane doktor gerçekten dünyanın daha iyi bir yer olması için doktor olmuş-

tur ki? Postane memurlarıyla aynı maaşı alıyor olsalardı, yine bu mesleği seçer miydi şimdiki doktorlar? İşte ben de kendime sanki topluluk içindeymişim gibi rol yapıyordum. Benim insanları falan düşündüğüm yoktu, ben yalnızca kendimi düşünüyordum.

Bir sigara daha yaktım, tek ayağımı bir otomobilin cam sileceği gibi yüz seksen derece açıyla sağa ve sola oynatarak yerdeki çekirdek kabuklarını kenara ittiriyordum. Aklıma Lawrence'ın benim yerime gazeteye yolladığı ilk yazı geldi. Kibir hakkındaydı. Hatta yazının başlığı bile oydu. Ne gariptir ki ben de insanları hep kibirli oldukları için eleştiriyor ve beğenmiyordum. Kibirli davranmış olabilir miydim acaba, diye kendimden şüphelendim. Sanırım hayatım boyunca ilk defa kendimden bu kadar büyük bir şüphe duyuyordum.

Şeytan insanlara fısıldardı. İnsan ya Şeytan'la oyun oynayacak kadar açgözlü ve kibirlidir ya da Şeytan'ın teklifini görmezden gelecek kadar alçakgönüllüdür. Esas alçakgönüllülük, büyük ama kirli bir teklifi reddetmekten ziyade, o teklifi görmezden gelmektir. İnsan esas onuru, değerleri uğruna reddettiği teklifin sözünü hiç açmamakla gösterir. Büyük bir ödül teklifi alıp bunu reddettiğini cümle âleme duyuran adam, o ödülü kabul eden insandan çok daha kibirli ve aşağılıktır aslında. Doğrusu, ben Lawrence'ın teklifini görmezden gelememiştim. Hatta bana bir teklifte bulunmuş olmasını deliler gibi istemiş, bütün gün yazısını didik didik incelemiştim. Midem bulandı, bankın kenarına doğru eğilip öğürdüm. Midemden bir şey çıkmadı, yalnızca ağzım yapış yapış salya olmuştu. Elimin tersiyle sildim ağzımı, yeniden ellerimi başımın arasına alıp öne doğru eğildim.

Tabii ki de görmezden geledim bu teklifi. Çünkü bu gizli örgütün beni kale alması ve önemsemesi bana kendimi önemli biriymişim gibi hissettirmişti. Hiçbir şeyi olmayan sıradan bir adamken, bir anda dünyanın en güçlü örgütü tarafından önemsenen bir yazar haline gelmişim. Böylesine önemli ve dikkate alınan biri olmak, içten içe benim gururumu okşuyordu. Ben önemsenmeye ve dikkate alınmaya o kadar açtım ki tüm bunların gerçek olmasını istiyordum. O kadar açtım ki önemsenmeye, bu teklifi görmezden gelmemin imkânı bile yoktu. Dedesinden bayram harçlığı alırken “İstemiyorum” rolü yapan ama dedesinin o parayı cebine sıkıştırmasını da köpekler gibi isteyen bir çocuk gibiydim. Ben sürekli insanların zayıf ve kibirli oluşlarına işaret ederek, kendi yanlışlarımı örtbas etmeye çalışıyordum. Ben aslında, başkalarında en çok eleştirdiğim şeye sahiptim. Ben kibirli bir insandım.

Tekrar midem bulandı. Ayağa kalktım, sanki hastaymışım gibi tuhaf sesler çıkarıyor, elimle midemi tutuyordum. Hikâyedeki eksik parçayı bulmuştum ama kendimi iyi hissetmiyordum. Boğazım acıyordu. Ağlamamı tutmaya çalışıyor, astım hastası gibi ciğerlerime çektiğim nefesi dışarı rahatça veremiyordum. Eve gitmek istiyordum, adımlarımı hızlandırdım. Cebimdeki sigara paketi Leonidas'ın kalkanı gibi üzerimde ağırlık yapıyordu, fırlatıp atmak istiyordum. Ama elimi o daracık cebime sokup oradan bir şey çıkaracak kadar bile halim yoktu. Yürüdüm, hızlı hızlı yürüdüm. Apartmanın kapısına vardığımda anahtarı deliğe sokmakta zorlanıyordum, ellerim titriyordu. Biraz zaman alsa da eve girebildim, tuvalete koştum. İşaret parmağımı son boğumuna kadar boğazıma so-

kup klozetin başında kendimi kusturmaya çalıştım. Çıkmıyordu bir şey, kusamıyordum.

Yüzüme biraz su çarptım, odama geçtim. Artık buradan gitmem lazımdı, bu kesindi. Ama bir yandan her şeyi anlatmak, Midas'ın kulaklarını gören adam gibi bir su kuyusu bulup bağırmak istiyordum. Evet, buradan giderken her şeyi anlatacaktım. Kusacaktım artık. Bilgisayarı açtım, uçak biletlerine baktım. En çok gazete okunan gün elbette pazardı, bunları pazar gününün gazetesinde yazmam lazımdı. Cumartesi gecesine bilet bulamadım, pazar sabahına bilet aldım. Burada daha üç günüm ve yapılacak işlerim vardı.

***

(Kaçışa bir gün kala, Cumartesi akşamı)

Acaba mesafeli mi davranacaktı, diye düşünmeye başladım kapıyı ilk çaldığımda. Günlerdir o kadar fazla şey düşünüyordum ki, bunu düşünmek ancak kapı ziline bastığımda aklıma gelmişti. Kapıyı açtı, ben ellerimi oynatmaya, suratımın şeklini değiştirmeye fırsat bulamadan o kendiliğinden yaklaşıp sarıldı. O sarılmasıyla tüm korkularımı, tüm şüphelerimi bir anda unutturdu bana. Onun kokusunu yeniden duymak, en son çocukluğunda severek dinlediğin bir şarkının yıllar sonra yeniden karşına çıkması gibiydi. Belinden tuttum, kapının başında birbirimize hiçbir şey söylemeden sağa sola sallanarak sarıldık.

"Çok özledim" dedim.

"Ben de" diye cevap verdi Arya.

Daha da sıkı sarıldı bana. Vücudunu üzerimden çekti, elimi tuttu, beni içeri sokup kapıyı kapattı. Arya'ya yeniden dokunabilmek, çocukluğunda misafirlikteyken yediğin ama adını bilmediğin lezzetli bir kurabiye'nin yıllar sonra şans eseri yeniden karşına çıkması gibiydi.

Salonda otururken birbirimizi seyrettik Arya ile. Pek konuşmuyorduk, sadece gülerek birbirimize bakıyor ve sarılıyorduk. Birbirimize dokunmayı o kadar özlemiştik ki, konuşmak bile vaktimizden çalacaktı sanki. Tek rahatsız edici şeyse, zaman zaman gözüme çarpan, odanın muhtelif yerlerinde bolca bulunan Arya ve Selim'in mutlu aile fotoğraflarıydı. Nasıl da bakıyordu bana oradan? Nasıl da sırf Arya'yla ben-den önce karşılaştığı için Arya'nın kendi hakkı olduğunu iddia ediyordu? Nasıl da sürekli karşıma çıkı-yordu?

Konuşmuyordu ama nasıl da can sıkıyordu? Hitler için bir Yahudi neyse, Selim de benim için oydu; çünkü ondan ölesiye nefret ediyordum. Süpermen için Kriptonit taşı neyse, Selim de benim için oydu; çünkü bütün yaşam enerjimi elimden alıyordu. Bir orospu için ter kokulu müşteri neyse, Selim de benim için oydu; çünkü ondan bir an önce kurtulmak istiyordum. Elimde olsaydı, bu Selim denen adama büyük acılar çektirmek isterdim.

Selim görünmezliğin formülü olsaydı eğer, bütün insanları kör ederdim.

Selim güzel bir müzik olsaydı, bütün insanların kulaklarını tıkardım.

Selim lezzetli bir yemek olsaydı, bütün insanların dilini koparırdım.

Selim ölümcül bir hastalık olsaydı, ölümsüzlüğün formülünü keşfederdim.

Selim ölümsüzlüğün formülü olsa, kıyameti getirirdim.

"Yine yoklar" dedim, pek değerli Selim ve amına koduğumun babasını kastederek.

"Haftaya ameliyat var, hastanede kalıyorlar artık."

"Sonra?"

"Bilmem" dedi Arya. Öyle bir "Bilmem" dedi ki, "Sana dondurma alayım mı" diye sorulan çocuğun "Fark etmez" demesi gibiydi ama elbette fark ederdi.

"Elbette biliyorsun" dedim.

"Bilmiyorum Can, öleceğim, kafayı yiyeceğim artık" dedi, ağlamaya başladı. İstemediğin bir hayatı yaşamak normaldi aslında, o kadar da romantik değilim. Fakat istemediğin bir hayatı yaşamaktan daha kötüsü, istemediğin bir hayatı yaşamaya razı gelmektir. Arya'nın bu çok korktuğu hayattan vazgeçebilmek için ihtiyaç duyduğu tek şey, bir sebepti. Geçerli, mantıklı ve kendisini haklı çıkaran tek bir sebebi olsaydı eğer Arya'nın, zaten istemediği bu hayattan vazgeçebilecekti.

"Bu hayatı yaşamak zorunda değilsin. Sen de değilsin, ben de değilim" dedim, yüzüne baktım Arya'nın: "Hani sana, biz ne olursa olsun zaten karşılaştık, bu kaderimizdi diyordum ya..."

"Evet."

"Eski fotoğraflarıma bakıyordum geçen gün."

Arya, "N'oldu beni mi gördün" diye sordu, gözlerinden patır patır damlayan yaşlara rağmen gülüyordu.

“Yok” dedim, pantolonumun arka cebinden beyaz bir zarf çıkardım. “Bunları eski kız arkadaşımla çektiirmişim, iki senesi var nereden baksan. Daha seni tanımıyordum bile.”

Zarfın içinden iki fotoğraf, birkaç parça da kâğıt çıkardım, fotoğrafları Arya’ya gösterdim. Eski kız arkadaşım ile öpüşüyorduk, gayet normal bir fotoğraftı. İşaret parmağım ile kendimi ve kız arkadaşımı gösteriyordum Arya’ya. Sonra parmağımı biraz kenara kaydurdum, arkamızdaki mindere uzanan ve bacaklarını birbirlerine dolayarak gülen çifti gösterdim.

Arya parmağımın gösterdiği yere baktı, sonra bana baktı, sonra tekrar fotoğrafa baktı. Fotoğrafı elimden aldı, fotoğrafa bakarken “Bu ne ya” diye sinirle çıkıştı.

“Kader” dedim.

“Ağzına sıçayım” diye bağırdı Arya, ayağa kalkarken diğer fotoğrafı da bir hışım ile aldı elimden. Arkadaki çift bu sefer birbirine sarılıyordu. Fotoğraflara bir süre daha baktı ve “Selim bu” dedi.

Dün sabah erkenden hastanedeydim. Selim hastaneden çıktığında peşindeydim, işe giderken peşindeydim, öğle arasında peşindeydim, iş çıkışında peşindeydim, hastaneye geri döndüğünde peşindeydim. Onlarca fotoğrafını çektim Selim’in. Gerisi Mete’nin marifetiydi.

“Tanıyor musun yanındaki kadını” diye sordum

“Hayır” dedi. Uzun uzun fotoğraflara baktı Arya, “Bu gerçekten o, değil mi” diye sordu, zaten inanmıştı ama haybeye soruyordu işte. Arya inanmak istiyordu, inanmak isteyen bir insanı ise yolundan alıkoyabilecek çok fazla şey yoktu.

“Evet” dedim. “O işte...”

Arya bana baktı, "Peki şimdi n'olacak" diye sordu.

Elimdeki kâğıtları gösterdim, "Yarın sabah gidiyoruz buradan" dedim. Elimde yurtdışına iki uçak bileti vardı, biletini Arya'ya verdim. Ya hep ya hiç tekliydi bu artık. Arya bilete bakıp ağlamaya başladı, sarıldım ona. "Her şey bitiyor artık" dedim.

"Nasıl enayi yerine koyar beni" diye sayıklandı Arya. Hâlâ onu önemsiyor oluşu bir anlığına sinirlerimi bozduysa da çaktırmadım.

"Senin ona hissettiklerini, o da sana hissediyormuş demek ki" diye geveledim.

Arya biletlere tekrardan baktı, "Yapabilir miyiz orada" diye sordu.

"Beraber olduktan sonra her şeyin üstesinden geliriz. Orada mevsim kış, kalın giysiler al yanına" dedim.

"Paramız var mı peki?"

"Bende bir süre yetecek kadar para var."

Arya televizyonun üzerindeki fotoğraflara bakıyordu, Selim'le olan fotoğraflarına. Bir süre hiçbir şey söylemeden donakaldı, öylece baktı. Şok geçiriyor olabileceğinden korktum, "Arya" diye kolundan tuttum. Bana baktı, "Odamda yatağın yanındaki çekmecedен sarı dosyayı getir bana" dedi. "Peki" dedim, odasına gidip söylediği gibi çekmecedен dosyayı aldım, döndüğümde Arya bilgisayarın başındaydı. İsteddiği dosyayı Arya'nın yanına bıraktım.

"N'apıyorsun" diye sordum.

"Havale."

"Ne havalesi?"

"Hesabımızdaki parayı alacağım."

İlk başta bunu normal karşıladım; fakat sonra bu paranın Selim'in babasının ameliyatı için biriktirdikleri para olabileceği hatırıma geldi. "Ameliyat parası mı bu" diye sordum.

"Evet" dedi. "Evet o para, ne bok yerse yesin artık."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun için ne üzüldüm ne de en ufak bir vicdan muhasebesi yaptım. Üzülmedim, çünkü sırf Selim'in yok olması için milyonlarca kişiyi öldürebilecek bir atom bombası atılmasına bile razı gelirdim.

Arya bu gece eşyalarını hazırlayacağını söyledi, benimle gelecekti. Yarın sabah onu da alıp gidecektim buradan.

Yarından itibaren güneş bir amaç uğruna doğacaktı.

Dünyanın yörüngesinde dolanmasının bir anlamı olacaktı yarından sonra.

Artık lezzetli bir yemek, lezzetli olması gerektiği için var olacaktı.

Artık bulutlardan düşen yağmurun bir anlamı olacaktı.

Güzel bir müziğin notaları artık bir anlam uğruna bir araya gelmiş olacaktı.

Artık her şeyin bir anlamı olacaktı.

Yeni bir dünya bekliyordu artık bizi; yeni, anlamlı ve güzel bir dünya.

***

Bavullarımı şarkı mırıldanarak hazırlıyor, giysilerimi büyük bir özenle katlıyordum. Biletim cüzdanımdaydı, beni bir süre idare edecek kadar param

masamın üzerinde duruyordu. Sadece bir gece kadar uzağımdaydı o yeni dünya. O kadar hafiflemiştim ki, kendimi karne gününde önlük yerine tişört giyerek okula gelen çocuk gibi hissediyordum. Dertsizdim, rahatlamıştım, içimdeki öküz kaybolmuştu. Gece yarısına doğru bilgisayarı açtım, son yazımı göndermeden önce bir kez daha kontrol ettim. Masanın üzerinden duran paketten bir sigara aldım, sandalyeme yaslanarak tekrar okudum elveda yazımı.

Otuz Yaşında Doğan Adam

Almanya'da, yemyeşil bir bahçenin içinde açtı gözlerini Otuz Yaşında Doğan Adam. Önce sağına soluna bakındı, yanında satranç masaları vardı. Sonra arkasına baktı, heybetli bir malikâne gördü. Tepeye baktı, pırıl pırıl parlayan güneşin ışığı gözlerini kamaştırdı. Yere baktı, toprağın üzerindeki çimlerden bir parça kopardı. Elindeki çimleri inceleyen, ellerinin olduğunu fark etti Otuz Yaşında Doğan Adam. Çimleri telaşla yere fırlattı, ellerini kendinden uzakta tutmaya çalıştı. Korkmuştu Otuz Yaşında Doğan Adam kendi ellerinden.

Diğer eliyle, üzerinde hâlâ toprak lekesi bulunan eline dokundu yavaşça. Parmaklarını önce elinin, sonra da kolunun üzerinde gezdirdi, anladı ki bunlar kendisindendi. Ardından vücuduna baktı, önce göğüs kafesine, sonra göbeğine, sonra daha aşağılara dokundu. Ellerini yüzüne götürdü, yüzünde ilk keşfettiği yer gözleri oldu Otuz Yaşında Doğan Adam'ın. Zira onların üstünü elleriyle kapadığında hiçbir şey göremiyordu. Sonra ağzını fark etti, dudaklarına dokundu. O da neydi öyle, bu şeyi açıp

kapayabiliyordu. Parmağını kendi ağzına soktu, şaşırdı. Şaşıınca boğazından tuhaf bir ses çıktı Otuz Yaşında Doğan Adam'ın. Sesinin olduğunu, konuşabildiğini fark etti böylece.

Bu sırada yanına bir adam geldi Otuz Yaşında Doğan Adam'ın. Esmer, uzun boylu bir herifti bu. Elinde bir de kırbaç vardı, bu nedenle biraz ürkütcüydü.

"Kimsin sen" diye sordu Otuz Yaşında Doğan Adam.

"Ben senin sahibinim" dedi esmer adam.

"Nasıl yani?"

"Şu havada asılı duran sarı top var ya, hani az önce gözlerini kamaştıran. İşte onu ben doğurur, ben batırırım."

"Başka" diye sordu Otuz Yaşında Doğan Adam.

"Şu arkanda gördüğün heybetli ev var ya, onu da ben yarattım. İstesem tek elimle yok ederim onu."

"Başka?"

"Sen var ya, seni de ben yarattım" dedi esmer adam. Elindeki kırbaçla sertçe vurdu Otuz Yaşında Doğan Adam'ın vücuduna. "Bak" dedi, "Kan çıktı vücudundan, gördün mü? İstesem seni de yok ederim".

Şaşırdı ve korktu Otuz Yaşında Doğan Adam. Bu adam gerçekten de onun sahibi olmalıydı, baksana ne kadar da güçlü ne kadar da yetenekliydi. Sahibi, eline bir kürek tutuşturdu Otuz Yaşında Doğan Adam'ın.

"Bu nedir?"

"Bununla şuradaki çukurdan kömür çıkaracaksın bana."

"Neden?"

"Çünkü ben senin sahibimim."

Otuz Yaşında Doğan Adam, çaresiz kabul etti bunu. Her gün o çukurdan kilolarca kömür çıkardı. Güneş her gün bir doğdu, bir battı. Halinden memnun değildi ama tüm bunları yapanın sahibi olduğunu da biliyordu. Tam altmış yaşına gelmişti Otuz Yaşında Doğan Adam. Artık yaşlanmış, kuvvetten düşmüştü. Ağır geliyordu artık o çukurun içinden kömür toplamak. Küreği toprağa iyice saplayacak gücü bile kalmamıştı artık. Bir sabah, güneş doğmak üzereyken sahibi yine küreği eline tutuşturdu. Küreği aldı, tam çukuruna gitmek üzere adımını atmıştı ki bir an dayanamadı. Otuz senedir düşündüğü şeyi yaptı ve kürekle bir tane vuruverdi sahibinin suratına.

Sahibi yüzünü tutarak acı içinde yerde kıvranmaya başladı. Otuz Yaşında Doğan Adam, sahibinin kaskatı ellerini yüzünden çekmeye çalıştı.

"N'apıyorsun sen, manyak mısın" diye acılar içinde bağırıyordu sahibi.

"Görmem lazım."

"Neyi göreceksin be adam?"

Sonunda açabildi yüzünü sahibinin. Sahibinin ağzı yüzü kan içindeydi, tıpkı kendisi gibiydi o da.

"Yalancı" diye bağırdı Otuz Yaşında Doğan Adam, küreği yeniden havaya kaldırdı. Öldürene kadar, defalarca vurdu başına sahibinin.

Hemen bahçeye çıktı, güneş hâlâ tepenin ardındaydı, hâlâ göstermemiştii kendisini. Sabırla bekledi güneşin doğmasını; ama bir yandan bir şüphe de sarmıştı içini, acaba sahiden sahibi mi doğuruyordu güneşi, yoksa onu öldürmekle çok yanlış bir şey mi yapmıştı? Bunu o kadar merak ediyordu ki Otuz Yaşında Doğan Adam, sabırsızlıktan ayaklarıyla hızlı hızlı yere vuruyor, "Hadi, hadi" diye söyleni-yordu. Sonunda gösterdi yüzünü Güneş ve rahat bir nefes çekti Otuz Yaşında Doğan Adam. Anladı ki güçlü olmanın yarısından çoğu güçlü görünmekti. Yere uzandı, ellerine baktı. Elleri hem kirli hem nasırlıydı. Ne uğruna ellerinin bu hale geldiğini düşündükçe kendini aptal gibi hissediyordu. Ama yine de, ölmeden öğrenebilmişti sahibi sandığı zavallıya başkaldırabilmeyi. Bunu başaramadan ölen o kadar çok insan vardı ki hayatta.

Bu, size anlattığım son öykümdü. Ben Alman-ya'ya, Otuz Yaşında Doğan Adam'ın yanına gidi-yorum. Kismetse bir gün hikâyenin geri kalanını da anlatırım. Hoşça kalın.

Can Bulut

Bölüm 5: Kelebeğin Kaçışı

Bütün gün çişini tutarsın, dayanırsın; ama, amına koduğumun sidiği en çok evin kapısına yaklaştığın zaman bastırır. Zira sona yaklaştığını bilirsin, onun etkisiyle daha da sabırsızlanırsın. He işte ben de sabretmekte zorlanıyorum artık, zira sona yaklaştığımı biliyorum.

Evde sabah olmasını beklerken defalarca bavulumu, pasaportumu, biletimi ve çeşitli ıvır zıvır eşyayı kontrol ettim. Sabaha kadar değil uyumak, gözlerimi bile kırpmadım neredeyse. İçimde öyle büyük bir yaşama isteği vardı ki, uyumak bile vaktimden çalacaktı sanki. Defterin sol tarafına yazmak sinir bozucudur,

zira önceden üzerine yazdığınız sayfalar üst üste birikir, şişkinlik yapar. İşte kendimi soldaki sayfanın en son satırına yazıyormuşum gibi hissediyorum şu an. Birazdan yeni ve taptaze sayfaların olduğu tarafa geçeceğim.

Artık sırf ödevim olduğu için değil, keyif alarak özenle yazacağım.

Artık sırf yaşamış olmak için değil, zevk almak için yaşayacağım.

Artık sırf karnımı doyurmak için değil, tat almak için yiyeceğim.

Ve en güzeli de artık uyku hayatımın en güzel faaliyeti olmayacak.

Artık uyumaktan keyif aldığım için değil, sırf ihtiyacım olduğu için uyuyacağım. Ben artık yaşayacağım...

Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu, havanın aydınlanmaya başladığını fark ettiğimde içime bir ateş düştü. Sanki ilk defa yaşayacaktım, sanki bu yaşıma kadar bir ölüydüm de yeniden doğacaktım. Yeniden ve kendime son kez olmasını söz vererek bavulumu kontrol ettim. Her şey mükemmel olmalıydı, hiçbir hata yapmamalıydım. Zaten ne gibi bir hata yapabilirdim ki? Hava biraz daha aydınlandı, uçağımın kalkmasına üç saat vardı, Arya ile havaalanında buluşacaktık. Artık vakit gelmişti.

Ayrılmadan önce, son kez içeride uyuyan anneye baktım. İçimde ona karşı iyi veya kötü hiçbir his yoktu. Pikniğe gitmişsindir, nihayet toparlanıp oradan ayrılma vaktin gelmiştir; fakat kirlenmiş plastik bardakları ve tek kullanımlık mangalını yanında götürmeye değer bulmayıp onları piknik alanında bıra-

kıverirsin. İşte annem de benim için kirli bir plastik bardaktan veya tek kullanımlık bir mangaldan daha değerli değildi. Bavulumu elime aldım, kapıyı açtım. Yeni dünyaya doğru ilk adımımı nihayet atmıştım.

Apartmanın ışıklarını yaktım, bavulumla beraber merdivenlerden aşağı indim. Sokağın sessizliğini, arkamdan kapanan apartman kapısının sesi bozdu. Sokağa adımımı attığımda, bavulumu yere bırakıp son bir kez baktım etrafıma. Artık bu sokakta yaşamak zorunda olan insanlar bana zavallı gibi geliyorlardı. Bana o kadar uzak bir dünyaları vardı ki bu sokakta yaşamak zorunda olan insanların, sanki kafesinin kapısı açık olduğu halde kendi rızasıyla uçmayıp kafesin içinde bekleyen bir muhabbetkuşu gibiydiler. Dışarıda koskoca bir dünya var, neden burada hapsediyorsunuz kendinizi lan insanlar?

Kendi kendime dedikodu yapmayı bırakıp bavulumu yerden kaldırdım. Hava yeterince aydınlıktı, sokak lambası hiçbir yeri aydınlatmamasına rağmen hâlâ yanıyordu. Sokakta yalnızca köpekler ve çöpçü vardı. Bavulum elimde yürümeye başladım, taksi durağına gitmeden önce bakkala uğrayıp bir paket sigara alacaktım. Sokakta çıkan tek ses, çöpçünün asfalta sürünen süpürgesinden gelen hışırtı sesiydi. Çöpçünün önünden geçerken "Kolay gelsin" dedim. Doğrusu normalde buna tenezzül bile etmezdim; fakat artık içimde büyük bir yaşama isteği ve buna bağlı bir iyimserlik vardı. Artık o kadar iyimserdim ki, sanki arkadaşının babasıyla muhabbet etmek zorunda kalan genç bir çocuk gibi normalde olduğundan çok daha kibar ve saygılı davranabilirdim diğer insanlara karşı.

Çöpçü, selamımı alarak başını öne doğru eğdi, ben de bavulumla yürümeye devam ettim. Sokağımdan çıktım, bakkala iyice yaklaştım. Bakkalın kapısından içeri adımımı atacakken "Can" diye seslendi arkamdan birisi.

Durdum, canımı sıktı bu ses. Hani kabak çekirdeği yerken aradan bir tane acı çekirdek çıkar da ağzının tüm tadını siker atar ya, işte öyle ağzımın tadını kaçırdı bu ses. İçime bir acı oturdu.

Lawrence, bu sen misin anasını siktiğimin evladı?
Son anda mı çıkacaktın karşıma?

Ben buraya kadar gelmişken, tam son andayken, bir bokluk mu çıkaracaksın Lawrence?

Ben filmin % 99'unu indirmişken gelip benim internet'imi mi keseceksin Lawrence?

"Ben de seninle parka gelmek istiyorum" diye ağlayan çocuk gibi bana ayak bağı mı olacaksın Lawrence?

Cuma günü son derste ödev veren hoca gibi benim tüm keyfimin içine limon mu sıkacaksın Lawrence?

Ulan seni bana sayıyla mı verdiler ruh hastası götveren! Ne istiyorsun lan benden?

Dondum kaldım bir süre, arkama dönüp bakamıyordum. Aslında bir ruh hastası yüzünden kendimi neden bu kadar hırpalıyordum ki, bırakayım konuşsun, ne yapabilir ki? Hadi Can, bak yüzüne ve konuş şu manyakla. Hadi... Korkmuyorum senden Lawrence, sen sadece kafayı benimle bozmuş bir manyaksın, senin sülaleni sikeyim. Evet benim hayatımı siktin, evet seni çok ciddiye aldım ama artık senin kafayı yemiş bir hasta olduğunu çok iyi biliyorum. Artık neden beni korkutasın ki? Artık neden senden çekineyim ki?

Bavullarımı sımsıkı tutuyordum, onları elimden bırakmadan arkama döndüm. Lawrence ortalıklarda yoktu. Boş yere evham yapmıştım. O kadar belayı boş yere okumuştum. Bana, "Can" diye seslenen Lawrence değildi. Sokak bomboştı. Sokakta sadece köpekler ve çöpçü vardı.

Çöpçü karşıma dikilmiş, bana bakıyordu.

"Bana seslenen bu adam mıydı" diye düşünmeye başladım, zira bir anlam veremedim bu duruma. Ne işim olurdu ki benim bu adamla?

Çöpçünün bana bakışlarında "birazdan konuşacak insan" tipi vardı. Sokakta defalarca rastlamış olmama rağmen bu adamı ilk defa böyle bir yüz hali içerisinde görüyordum. Hani yolda yürürken karşıdan gelen turist ısrarla sizinle göz kontağı kurmaya çalışıyorsa onun birazdan size adres soracağını tahmin edersiniz ya, çöpçü de öyle bakıyordu bana işte. Belli ki bir şey diyecekti. Bense çöpçüye, "Hayırdır, ne oldu yarrağım" dercesine bakıyordum. Kaşlarımı oynattım, yüz ifademle, "Ne diyeceksen de hadi, bekliyorum" demeye çalıştım. Çöpçü konuşmuyordu; fakat bu sırada aklıma bir soru takıldı, bu adam benim ismimi nereden biliyordu?

Beni gazeteden tanımasına imkân yoktu, fotoğrafım sahteydi. İsmimi bile nereden öğrenecekti ki? Bu iş hayra alamet değildi. Az önce arkamdan duyduğum, "Can" sesinin sahibini Lawrence sandığımda içime bir acı oturmuş, sonra o sesin çöpçüye ait olduğunu gördüğümde o acı kaybolmuştu. İşte biraz düşününce o acının aynısı yine geldi oturdu içime. Küçüklüğünüzde sokakta gezerken tanımadığınız ve sizden yaşça büyük olan bir başka çocuk "Şşşt, bak-sana bi" diye size seslendiğinde, onun niyetinin kötü

olduğunu, muhtemelen sizden zorla para falan alacağını anlarsınız ya bir anda, ben de bir anda bu çöpçüde bir tuhaflık olduğunu anlayıverdim.

Çöpçü yanıma doğru yürümeye başladı. Yanıma doğru yürürken göz ucuyla etrafına bakmayı da ihmal etmiyordu. Nihayet kulağıma eğildi:

“Kaybettin” dedi.

Anlamadım, kafamı geri çekip çöpçünün yüzüne, “Sabah sabah ne diyorsun amına koyim” surat ifadesiyle baktım. Bu adam bana ne demek istiyordu böyle? Hem ayrıca sen kimsin de bana böyle bir laf söylüyorsun be dalyarak!

Haliyle “Anlamadım” dedim.

“Gazeteye bak Can” diye karşılık verdi.

Bavullarımı yere bıraktım, bakkalın kapısındaki gazete rafından *Bakış*’ı aldım. Gazetenin sayfalarını kurcalarken bir yandan sürekli çöpçüye bakıyordum. İlk ve son sayfalara göz gezdirdim, bir şey yoktu. Ardından kendi sayfama baktım. Köşemin olması gereken yerde Arya’nın ölüm haberi vardı.

Sıcak bir çaydanlık tutuyormuşum da bunu şimdi fark etmişim gibi gazeteyi hızla yere fırlattım. Boğazım acımaya başladı. Önce kurumuş çimento gibi kaskatı kesildim, sonra elim ayağım boşaldı, ayakta durmakta zorlandım. Kendimi yere bıraktım. Dizlerimin üzerine oturmuş, yere düşen gazetenin o sayfasını yeniden bulmaya çalışıyordum.

Çöpçüye, “Sen Arya’yı tanıyor musun” diye sordum. Bir şey söylemedi, aksine ellerini tulumunun cebine sokup uzaklaşmaya başladı. “Gitme” dedim, hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Bir yandan dizlerimin üstünde o sayfayı açmaya çalışıyor, bir yandan da gitmemesi için çöpçüye yalvarıyordum. Ama

boğazım daha da acıyordu, sesimi çok fazla yükseltmiyordum. Sonunda sayfayı buldum, Arya'nın fotoğrafı vardı. Haberi okumaya başladım, bu sırada yine çöpçüye, "Gitme" diye sesleniyordum. Ağlamaya başladım. Gözümdeki yaşlar yüzünden bulanık görüyordum, okumakta zorlanıyordum. Elimle gözlerimi silmeye çalıştım, okumaya devam ettim. Arya'nın gece evinde bıçaklanarak öldürüldüğü yazıyordu. Selim'in de fotoğrafları vardı, polisler kollarından tutmuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Sen bunu nereden biliyorsun" diye bağırdım çöpçünün arkasından. Ama çoktan gitmişti. Yine bağırdım, "Geri dön orospu çocuğu! N'olur gel buraya" dedim, gelmedi. Sağıma soluma bakındım, yerde sadece bavullarım ve gazete vardı. Bavullarımı bıraktım, gazeteyi alıp ayağa kalktım. Belki çöpçüyü bulurum umuduyla sendeleye sendeleye yürüyor ve bir yandan da haberin geri kalanını okumaya çalışıyordum. Çöpçüyü bulmak için etrafa bakındıkça daha da yalnız kalıyordum. Haberi okudukça boğazım daha da acıyordu. Bu esnada haberin en alt kısmında kendi fotoğrafımın olduğunu fark ettim. Can Bulut ismiyle kullandığım sahte fotoğrafım değil, gerçek fotoğrafımdı bu. Son bir gayretle altındaki yazıyı okudum:

"Polis, maktulün kendisiyle yasak aşk yaşadığı ortaya çıkan C. Y. adındaki şüpheli üzerinde duruyor. C. Y.'nin akli dengesinin yerinde olmadığı düşünüyor."

Kafamı gazeteden kaldırdım, yürümeyi bıraktım. Basketbol maçlarında on sayı geride olan takım son saniyelerde atak yapmaya bile çabalamaz, topa sahip

olan oyuncu sadece boş boş top sektirip sürenin dolmasını bekler, zira bilirler ki bu farkın kapanması artık imkânsızdır. Çöpçüyü aramayı bıraktım. Zira geri gelmeyecekti. O adam çöpçü bile değildi.

Kendimi sokağın kenarına park etmiş bir arabanın üstüne dayadım, ayakta duracak halim yoktu. Sözlerini tutmuşlardı. Eğer dedikleri olmazsa, Arya ölecekti. Ve Arya ölmüştü.

Çoğu insan gibi, ben de kendimi inanmak istediklerime inandırmıştım bugüne kadar.

Eğer dünyanın gerçekleri çok rahatsız ediciyse kendinizi yalanlara inandırabilirsiniz ve sizin doğrularınız da o yalanlar olur. Eğer siz o yalanları kendi dünyanız yaparsanız, dünyaya ait gerçeklerin hiçbir önemi kalmaz.

Zira sen neyi görüyor ve yaşıyorsan, hayatın da o olur. Hayatın senin yaşadığın kadardır. Gerçeklerle dolu sıkıcı bir dünyayı yaşamaktansa yalanlarla dolu bir dünyayı yaşamak daha tatlı gelir insana. Benim yanlışlarım da doğrularım da tam olarak burada son bulmuştu. Hem de her şey yeniden başlıyor derken.

Küfürler ederek arabanın tekerine birkaç zayıf tekme salladım. Ben öylesine zavallı bir orospu çocuğuydum ki, başkalarında görüp eleştirdiğim her şeyi bizzat yapıyordum. Sırf inanmak istiyorum, diye inanıyor, sırf inanmak istemiyorum, diye reddediyordum. Gücüm kalmamıştı. Arabaya yaslanırken bile yoruluyordum.

Bıraktım kendimi, yere çöktüm. Elimde tuttuğum gazeteye baktım, yeniden Arya'nın fotoğrafıyla göz göze geldim. Canımı çok acıttı bu. Son gücümle gazeteyi olabildiğince uzağa fırlatmaya çalıştım, gazetenin sayfaları havada dağıldı. Arya'nın haberinin

olduğu sayfa tam yanıma düşüverdi. Gerçeklerden kaçmaya çabalıyordum ama yapamıyordum. Gelip beni yakalayıyorlardı.

Çaresizce etrafa baktım. Sokakta yalnızca köpekler vardı, çöpçü bu sefer yoktu. Babam öldüğünde bile kendimi bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemiştim. Bomboş sokağı seyrederken aklıma Lawrence'ın söyledikleri geldi, insanları krizlerle boğup çaresiz bırakacaklarını ve en sonunda kendilerine razı hale getireceklerini söylemişti. Benim, bir insanın çaresiz kaldığında nelere razı gelebileceğini tahmin bile edemeyeceğimi söylemişti. Sanırım onun bu laflarını artık daha iyi anlıyordum.

Yerde, gazete sayfalarının arasına çökmüş halde oturuyordum. Telefonum çaldı, mesaj sesiydi. Telefonun sesini ilk duyduğumda önemsemedim, mesaj okuyacak durumda değildim. Fakat sonra içimde bir umut belirdi. Acaba bu, düşündüğüm şey olabilir miydi? Acaba bu sen olabilir misin Lawrence? Senin bu değil mi Lawrence? Beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Beni terk etmeyeceğini biliyordum Lawrence. Bana bir işaret gönderdin değil mi Lawrence? Hızla ayağa kalktım, artık güçlü olabilirdim. Elimi hızla cebime götürüp telefonu çıkardım. Ondan bir işaret gelmiş olmalıydı. Evet evet, bilmediğim bir numaradan gelmiş mesaj, bu kesinlikle Lawrence olmalıydı. Elimini tersiyle gözlerimi kurulayıp mesajı okudum,

"Fırsatlarımız sona ermiştir. İlginiz için teşekkür ederiz. *Dirty Jeans*."

Telefon elimden kayıp düşüverdi. Yüzümü belli belirsiz bir tebessüm kapladı. İçimde anlamsız bir rahatlama hissi vardı. Sonunda anladım. Ben seni çok seviyorum Lawrence.

-SON-

Görsel Kaynaklar

s.63

<http://www.aleistercrowleyfoundation.net/>
Copyright © 2011-2013 e.v. Aleister Crowley Foundation.

s.64

1917, Copyright © Aleister Crowley

s. 65

<http://jeprofere.blogspot.com/2010/08/extraterrestres.html>

s.67

İkinci görsel: Ordo Templi Orientis

s.77

Déclaration Des Droits de L'homme, Jean-Jacques Le Barbier
1789

s.89

Copyright 2009 - 2013 © Beyonce Fan Website. Beyonce
photos, images and video.

s.90

İlk görsel: Crazy Town, The Gift Of Game, 1999, Copyright
© Sony Music Entertainment Inc.
Album Cover Artwork, Copyright © Bob Lee Hickson
(<http://www.bobleee.com/images/crazytown.html>)

İkinci görsel: Syd Arthur - Syd Arthur Album Cover Art
© 2008 Madman Records

s.92, 93, 94, 95, 96, 97 Black Swan (2010) adlı filminden sahne-
ler. Copyright © Twentieth Century Fox Film Corporation.